

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato: 7. december 2012
Kontor: Straffuldbydelseskontoret
Sagsbeh: Morten Daniel Dahm-Hansen
Sagsnr.: 2012-731-0019
Dok.: 624014

UDKAST

Forslag til

Lov om ændring af retsplejeloven, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om udlevering af lovovertrædere

(Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte af strafbart forhold samt finansiering af terrorisme samt den tredje og fjerde tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering m.v.)

§ 1

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 795 indsættes som *stk. 3*:

”*Stk. 3.* § 189 finder tilsvarende anvendelse. Når ransagningen foretages hos en virksomhed, gælder dette også for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.”

2. I § 804, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt.:

”Når pålæg meddeles en virksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.”

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

§ 2

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til *kapitel 3 a* affattes således:

”Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter øvrige konventioner”.

2. § 5 a affattes således:

”§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af strafbart forhold samt Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme, jf. bilag 3, 4 og 5 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.”

3. Som *bilag 5* til loven indsættes:

”Bilag 5: Europarådets konvention af 16. maj 2005 om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme
[...]

§ 3

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005, som ændret ved § 11 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, § 6 i lov nr. 542 af 8. juni 2006, § 1 i lov nr. 394 af 30. april 2007, § 2 i lov nr. 347 af 14. maj 2008, § 2 i lov nr. 99 af 10. februar 2009, § 2 i lov nr. 494 af 12. maj 2010 og § 2 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, nr. 1, *litra b*, ændres ”45” til: ”30”.

2. I § 21 indsættes som *stk. 4*:

”*Stk. 4.* § 13 finder tilsvarende anvendelse.”

3. Efter § 21 b indsættes:

”§ 21 c. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.”

4. Som *bilag 3* til loven indsættes:

”Bilag 3: Tredje tillægsprotokol af 10. november 2010 til den europæiske konvention om udlevering.

[...]”

§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

Stk. 2. Lovens § 3 finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der fremsættes efter lovens ikrafttræden.

§ 5

Stk. 1. Lovens § 1 gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens §§ 2 og 3 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning.....	5
2. Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt om finansiering af terrorisme	7
2.1. Gældende ret.....	7
2.1.1. Straf.....	7
2.1.2. Efterforskning	8
2.1.3. Konfiskation.....	11
2.1.4. Fuldbordelse af udenlandske afgørelser om konfiskation mv.	13
2.2. Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens hovedindhold.....	14
2.3. Justitsministeriets overvejelser	18
2.3.1. Indledende bemærkninger.....	18
2.3.2. Tavshedsplæg.....	20
2.3.3. Fuldbordelse af udenlandske afgørelser om konfiskation	22
3. Udlevering af lovovertrædere.....	23
3.1. Gældende ret.....	23
3.1.1. Indledning	23
3.1.2. Betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.....	24
3.1.3. Behandling af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.....	26
3.1.4. Andre bestemmelser.....	28
3.2. Tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen.....	30
3.3. Fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen	35
3.4. Justitsministeriets overvejelser	42
3.4.1. Forenklet procedure for udlevering ved samtykke	42
3.4.1.1. Generelt	42
3.4.1.2. Oplysninger, der skal forelægges den anmodede stat	44
3.4.1.3. Samtykke til udlevering	45
3.4.1.4. Specialitetsreglen	47
3.4.2. Modernisering af visse regler i udleveringsloven.....	48

3.4.2.1. Forældelse	48
3.4.2.2. Begæringen og de medfølgende dokumenter	50
3.4.2.3. Specialitetsreglen	52
3.4.2.4. Videreudlevering til en tredje stat	53
3.4.2.5. Gennemtransport	53
3.4.2.6. Kommunikationskanaler og –midler	56
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.....	56
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	56
6. Administrative konsekvenser for borgere	57
7. Miljømæssige konsekvenser	57
8. Forholdet til EU-retten	57
9. Hørte myndigheder mv.....	57
10. Sammenfattende skema.....	57

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre de ændringer i retsplejeloven og lov om international fuldbyrdelse af straf mv., der er nødvendige for, at Danmark kan ratificere Europarådets konvention fra 2005 om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme (herefter ”hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen”). Konventionen indeholder bl.a. regler om kriminalisering af hvidvask og økonomisk støtte til terrorisme, ligesom der i konventionen fastsættes regler om efterforskning, anvendelse af konfiskation og internationalt samarbejde i forbindelse hermed.

Dansk ret opfylder i vidt omfang de forpligtelser, der følger af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen. En dansk ratifikation af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen vil således alene nødvendiggøre enkelte ændringer af reglerne i retsplejeloven om tavshedsplæg i forbindelse med edition (plæg om at forevise eller udlevere genstande) og af reglerne i lov om international fuldbyrdelse af straf mv. om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2, og § 2, og bemærkningerne hertil samt pkt. 2 i de almindelige bemærkninger.

Lovforslaget har endvidere til formål at gennemføre de ændringer i udleveringsloven, der er nødvendige for, at Danmark kan ratificere den tredje tilfølgelsesprotokol fra 2010 til den europæiske konvention om udlevering (her-

efter ”den tredje tillægsprotokol”) og den fjerde tillægsprotokol fra 2012 til den europæiske konvention om udlevering (herefter ”den fjerde tillægsprotokol”).

Hovedformålet med den tredje tillægsprotokol er at indføre en forenklet og hurtigere procedure i sager om udlevering, hvor den, der søges udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering. Der vil således kunne anvendes en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering.

Hovedformålet med den fjerde tillægsprotokol er at modernisere en række af bestemmelserne i udleveringskonventionen og supplere den i visse henseender på baggrund af den udvikling i det internationale samarbejde på det strafferetlige område, der er sket siden vedtagelsen af udleveringskonventionen i 1957 og de to tillægsprotokoller hertil i 1975 og 1978. Det drejer sig bl.a. om udleveringskonventionens bestemmelse om forældelse og den såkaldte specialitetsregel (om at drage den udleverede til ansvar for en anden strafbar handling, der er begået før udleveringen, end den, som den pågældende er udleveret for).

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 1, 3 og 4, og bemærkningerne hertil samt pkt. 3 i de almindelige bemærkninger.

Med vedtagelsen af dette lovforslag giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 sit samtykke til, at Danmark ratificerer hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen samt den tredje og fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

I tilknytning til de foreslåede ændringer af reglerne om tavshedspålæg, der meddeles i forbindelse med edition foreslås det, at der i retsplejeloven også gives adgang til at meddele tavshedspålæg i forbindelse med ransagning hos ikke-mistænkte. Endvidere foreslås det, at der i udleveringsloven indsættes en udtrykkelig hjemmel til at anvende visse straffeprocessuelle tvangsindgreb i forhold til personer, der føres gennem riget i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden. Anvendelse af tvangsindgreb, som f.eks. anholdelse og varetægtsfængsling, kan helt undtagelsesvis være relevant, hvis gennemtransporten f.eks. forsinkes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1, og § 3, nr. 2, og bemærkningerne hertil samt pkt. 2.3.2 og 3.4.2.5 i de almindelige bemærkninger.

2. Gennemførelse af Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt om finansiering af terrorisme

2.1. Gældende ret

2.1.1. Straf

Hvidvask af udbytte fra strafbare handlinger er i dansk ret kriminaliseret ved straffelovens § 290 om hæleri. Efter bestemmelsens stk. 1 straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder den, som uberettiget modtager eller skaffer sig eller andre del i udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, og den, der uberettiget ved at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på lignende måde efterfølgende virker til at sikre en anden udbyttet af en strafbar lovovertrædelse. Straffen kan efter stk. 2 stige til fængsel i 6 år, når hæleriet er af særligt grov beskaffenhed navnlig på grund af forbrydelsens erhvervsmæssige eller professionelle karakter eller som følge af den opnåede eller tilsigtede vinding, eller når et større antal forbrydelser er begået. Straf for hæleri kan ikke pålægges den, som modtager udbytte til sædvanligt underhold fra familiemedlemmer eller samlever, eller den, der modtager udbytte som normalt vederlag for sædvanlige forbrugsvarer, brugsting eller tjenester, jf. stk. 3.

Finansiering af terrorisme er kriminaliseret ved straffelovens § 114 b, hvorefter den, som direkte eller indirekte yder økonomisk støtte til, direkte eller indirekte tilvejebringer eller indsamler midler til eller direkte eller indirekte stiller penge, andre formuegoder eller finansielle eller andre lignende ydelser til rådighed for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af § 114 eller § 114 a om terrorisme, straffes med fængsel indtil 10 år.

Lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012, indeholder bl.a. nærmere regler om undersøgelses- og underretningspligt for de virksomheder og personer, som er omfattet af loven. Efter lovens § 4, stk. 1, forstås ved hvidvask i lovens forstand uberettiget at modtage eller skaffe sig eller andre del i økonomisk udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, uberettiget at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på anden måde efterfølgende virke til at sikre det økonomiske udbytte fra en strafbar lovovertrædelse eller forsøg på eller medvirken til sådanne dispositioner. Efter lovens § 5 forstås ved finansiering af terro-

risme i lovens forstand finansiering af terrorisme som defineret i straffelovens § 114 b, for så vidt angår handlinger omfattet af straffelovens § 114 om terrorisme.

2.1.2. Efterforskning

Efterforskning af sager om hvidvask af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme sker efter reglerne i retsplejeloven. Der er således adgang til at anvende retsplejelovens tvangsindgreb under efterforskningen af sådanne sager i samme omfang som ved efterforskning af andre forbrydelser. I det følgende beskrives visse af retsplejelovens tvangsindgreb.

2.1.2.1. Retsplejelovens kapitel 73 giver under visse nærmere betingelser adgang til at foretage ransagning hos ikke-mistænkte.

Efter retsplejelovens § 795, stk. 1, er ransagning af husrum, andre lokaliteter eller genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, dog ikke omfattet af reglerne i retsplejelovens kapitel 73, såfremt den pågældende meddeler skriftligt samtykke til ransagningen, eller der i tilslutning til opdagelsen eller anmeldelsen af en forbrydelse gives samtykke af den pågældende.

Hvis den pågældende ikke meddeler samtykke, må ransagning hos en person, der ikke er mistænkt, efter bestemmelsen kun ske, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængselsstraf, og der er bestemte grunde til at antage, at bevis i sagen eller genstande, der kan beslaglægges, kan findes ved ransagningen.

Afgørelse om ransagning hos ikke-mistænkte træffes ved rettens kendelse, jf. retsplejelovens § 796, stk. 2. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres.

Såfremt undersøgelsens øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet efter retsplejelovens § 796, stk. 3, dog træffe beslutning om at foretage ransagningen. Fremsætter den, mod hvis husrum, lokaliteter eller genstande ransagningen retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes. Inden retten i disse tilfælde træffer afgørelse, skal der være givet den, mod hvis husrum, lokalitet

teter eller genstande ransagningen retter sig, adgang til at udtale sig, jf. retsplejelovens § 796, stk. 4. I sådanne sager finder § 748, stk. 5 og 6, tilsvarende anvendelse. Efter § 748, stk. 5, kan retten på begæring bestemme, at der ikke skal gives sigtede underretning om et retsmødes afholdelse, eller at sigtede helt eller delvis skal være udelukket fra at overvære et retsmøde, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til sagens opklaring eller tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet. Efter § 748, stk. 6, skal retten, hvis sigtede er til stede, og ellers politiet, snarest gøre ham bekendt med, hvad der er tilført retsbogen, hvis sigtede har været udelukket fra at overvære et retsmøde. Hvis de særlige hensyn, som har begrundet udelukkelsen, fortsat er til stede, kan sigtede dog af retten afskæres herfra, ligesom retten kan pålægge forsvareren ikke at give sigtede underretning om, hvad der er passeret i retsmødet. Pålægget kan udstrækkes, indtil tiltalte har afgivet forklaring under hovedforhandlingen.

Retsplejelovens § 1002, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at reglerne i lovens kapitel 74 om beslaglæggelse til sikkerhed for det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekrav eller forurettedes krav på erstatning i sagen finder tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt. Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., er der endvidere, efter at dom er afsagt, mulighed for at anvende ransagningsreglerne i lovens kapitel 73, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved ransagning kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt.

2.1.2.2. Retsplejelovens kapitel 74 indeholder regler om beslaglæggelse og om meddelelse af pålæg om forevisning eller udlevering af genstande (edition).

Efter retsplejelovens § 801, stk. 1, nr. 2, kan der bl.a. foretages beslaglæggelse til sikring af det offentliges krav på konfiskation.

Genstande, som en mistænkt har rådighed over, kan efter retsplejelovens § 802, stk. 1, bl.a. beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Gods, som en mistænkt ejer, kan efter retsplejelovens § 802, stk. 2, bl.a. beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse

anses for nødvendig for at sikre det offentlige krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, § 76 a, stk. 5, og § 77 a, 2. pkt.

Genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan bl.a. beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres, jf. retsplejelovens § 803, stk. 1, 1. pkt. Andre formuegoder, herunder penge, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, kan beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, bl.a. hvis der er grund til at antage, at disse formuegoder bør konfiskeres, jf. § 803 stk. 1, 2. pkt. I disse sager finder retsplejelovens § 189 finder tilsvarende anvendelse, jf. § 803, stk. 1, 3. pkt.

Efter retsplejelovens § 189, stk. 1, kan retten eller politiet give et tavshedspålæg til en ikke-mistænkt, hos hvem der foretages beslaglæggelse med hensyn til den pågældendes viden om sagen, såfremt hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler derfor. Pålægget bortfalder efter § 189, stk. 2, 1. pkt., når sagen er afsluttet. Pålægget kan dog forinden ophæves af retten eller politiet, jf. § 189, stk. 2, 2. pkt. Såfremt politiet nægter at ophæve et pålæg, kan afgørelsen efter begæring forelægges retten og den pågældende skal gøres bekendt med adgangen hertil, jf. § 189, stk. 2, 3. og 4. pkt. Overtrædelse af et tavshedspålæg straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 189, stk. 3.

Efter retsplejelovens § 804, stk. 1, kan der bl.a. som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om edition, hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, bør konfiskeres.

Er en genstand udleveret til politiet efter pålæg om edition, finder reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens § 803, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. § 804, stk. 2. Henvisningen til § 803, stk. 1, indebærer bl.a., at der er mulighed for at meddele et tavshedspålæg efter § 189 i forhold til den, som får pålæg om edition.

Afgørelse om beslaglæggelse og pålæg om edition træffes af retten ved kendelse efter politiets begæring. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er op-

fyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres, jf. retsplejelovens § 806, stk. 1 og 2.

Såfremt indgrebets øjemed ville forspildes, hvis retskendelse skulle afventes, kan politiet træffe beslutning om beslaglæggelse og edition, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3, 1. pkt. Fremsætter den, mod hvem indgrebet retter sig, anmodning herom, skal politiet snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge sagen for retten, der ved kendelse afgør, om indgrebet kan godkendes, jf. § 806, stk. 3, 2. pkt.

Der er endvidere, efter at dom er afsagt, i henhold til retsplejelovens § 1002, stk. 1, 1. pkt., mulighed for at foretage beslaglæggelse til sikkerhed for det offentlige krav på bl.a. konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5. Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., er der herudover mulighed for at anvende editionsreglerne i lovens kapitel 74, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved edition kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt.

2.1.3. Konfiskation

Straffelovens kapitel 9 om andre retsfølger af den strafbare handling indeholder i §§ 75-77 a bestemmelser om konfiskation.

Straffelovens § 75 omhandler udbytte- og genstandskonfiskation.

Det følger af bestemmelsens stk. 1, at udbyttet ved en strafbar handling eller et hertil svarende beløb helt eller delvis kan konfiskeres. Savnes der fornødent grundlag for at fastslå beløbets størrelse, kan der konfiskeres et beløb, som skønnes at svare til det indvundne udbytte.

Efter stk. 2 kan der endvidere ske konfiskation af genstande, der har været brugt eller bestemt til at bruges ved en strafbar handling, genstande, der er frembragt ved en strafbar handling, og genstande, med hensyn til hvilke der i øvrigt er begået en strafbar handling, såfremt det må anses for påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, eller særlige omstændigheder i øvrigt taler derfor. I stedet for konfiskation af de nævnte genstande kan der konfiskeres et beløb svarende til deres værdi eller en del heraf, ligesom der i stedet kan træffes bestemmelse om foranstaltninger vedrørende genstandene til forebyggelse af yderligere lovovertrædelser, jf. bestemmelsens stk. 3 og 4.

Konfiskation af udbytte efter § 75, stk. 1, kan ske hos den, som udbyttet er tilfaldet umiddelbart ved den strafbare handling, jf. straffelovens § 76, stk. 1, mens konfiskation af de i § 75, stk. 2 og 3, nævnte genstande og værdier kan ske hos den, der er ansvarlig for lovovertrædelsen, og hos den, på hvis vegne den pågældende har handlet, jf. straffelovens § 76, stk. 2. For så vidt angår særligt sikrede rettigheder over genstande, der konfiskeres, fremgår det af § 76, stk. 3, at disse kun bortfalder efter rettens bestemmelse under betingelser svarende til de i § 76, stk. 2, anførte.

Hvis en af de i § 76, stk. 1 og 2, nævnte personer efter den strafbare handling har foretaget dispositioner over udbytte eller genstande af den i § 75, stk. 2, omhandlede beskaffenhed eller rettigheder herover, kan det overdragne eller dets værdi konfiskeres hos erhververen, såfremt denne var bekendt med det overdragnes forbindelse med den strafbare handling eller har udvist grov uagtsomhed i denne henseende, eller hvis overdragelsen er sket som gave, jf. § 76, stk. 4.

Straffelovens § 76 a omhandler konfiskation af formuegoder. Det er ved konfiskation efter § 76 a – i modsætning til konfiskation efter straffelovens § 75 a, stk. 1 – ikke et krav, at anklagemyndigheden kan identificere den konkrete lovovertrædelse, som har gjort det muligt at erhverve det pågældende formuegode.

Straffelovens § 76 a, stk. 1, giver mulighed for at foretage hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, som findes skyldig i en strafbar handling, når handlingen er af en sådan karakter, at den kan give betydeligt udbytte, og den efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover eller er en overtrædelse af lovgivningen om euforiserende stoffer.

Efter straffelovens § 76 a, stk. 2, kan der under de samme betingelser som efter stk. 1 foretages hel eller delvis konfiskation af formuegoder, som den domfældtes ægtefælle eller samlever har erhvervet, medmindre formuegødet er erhvervet mere end 5 år før den strafbare handling, som danner grundlag for konfiskation efter stk. 1, eller ægteskabet eller samlivsforholdet ikke bestod på tidspunktet for erhvervelsen.

Det følger endvidere af straffelovens § 76 a, stk. 3, at der under de samme betingelser som efter stk. 1 kan foretages hel eller delvis konfiskation af formuegoder overdraget til en juridisk person, som domfældte alene eller

sammen med sine nærmeste har en bestemmende indflydelse på. Det samme gælder, hvis den pågældende oppebærer en betydelig del af den juridiske persons indtægter. Konfiskation kan dog ikke ske, hvis formuegodet er overdraget til den juridiske person mere end 5 år før den strafbare handling, som danner grundlag for konfiskation efter stk. 1.

Efter straffelovens § 76 a, stk. 4, kan konfiskation efter stk. 1-3, ikke ske, hvis den pågældende sandsynliggør, at et formuegode er erhvervet på lovlig måde eller for lovligt erhvervede midler.

I stedet for konfiskation af bestemte formuegoder efter § 76 a, stk. 1-3, kan der efter straffelovens § 76 a, stk. 5, konfiskeres et beløb svarende til deres værdi eller en del heraf.

Efter straffelovens § 77, stk. 1, kan det udbytte eller formuegode, som konfiskeres efter § 75, stk. 1, eller § 76 a, anvendes til dækning af eventuelle erstatningskrav i anledning af lovovertrædelsen. Det samme gælder genstande og værdier, som er konfiskeret efter § 75, stk. 2 og 3, såfremt der ved dommen træffes bestemmelse derom, jf. § 77, stk. 2. Har den dømte i et af de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde betalt den forurettede erstatning efter dommen, nedsættes konfiskationsbeløbet tilsvarende, jf. § 77, stk. 3.

Endelig kan der i medfør af straffelovens § 77 a konfiskeres genstande, som på grund af deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder må befrygtes at ville blive brugt ved en strafbar handling, hvis det må anses for påkrævet for at forebygge den strafbare handling. Der kan under samme betingelser ske konfiskation af andre formuegoder, herunder penge. § 75, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

2.1.4. Fuldblydelse af udenlandske afgørelser om konfiskation mv.

Danmark har med enkelte undtagelser ikke gennemført særlig lovgivning om gensidig retshjælp i straffesager. Det antages imidlertid med støtte i retspraksis, at udenlandske begæringer om efterforskningskridt i Danmark kan imødekommes, uanset om fremsættelsen og behandlingen er reguleret i en aftale, der finder anvendelse mellem Danmark og den pågældende stat. De relevante efterforskningskridt gennemføres i givet fald på grundlag af en analog anvendelse af de relevante bestemmelser i retsplejeloven, således at en udenlandsk anmodning om f.eks. beslaglæggelse kan imødekommes, hvis beslaglæggelsen ville kunne gennemføres i forbindelse med en tilsvarende national strafferetlig efterforskning.

Fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om bl.a. konfiskation her i landet er derimod reguleret i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005.

Efter lovens §§ 5 og 5 a finder retsplejelovens regler om bl.a. konfiskation tilsvarende anvendelse ved fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation, som er omfattet af den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedømmes internationale retsvirkninger, FN-konventionen af 20. december 1988 imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (herefter: "1990-konventionen"), når den pågældende konventions betingelser er opfyldt. De pågældende konventioner er medtaget som bilag til loven.

For så vidt angår fuldbyrdelsen af strafferetlige afgørelser om beslaglæggelse, bødestraf og konfiskation udstedt i andre medlemsstater af Den Europæiske Union gælder den særlige ordning efter lov nr. 1434 af 22. december 2004 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, som senest ændret ved lov nr. 1375 af 28. december 2011.

2.2. Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens hovedindhold

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen er medtaget som bilag 1 til lovforslaget.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen, der blev vedtaget i 2005, har bl.a. til formål at revidere 1990-konventionen. Danmark har ratificeret 1990-konventionen ved lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (International strafferet).

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel I (artikel 1) definerer konventionens hovedbegreber: udbytte, formuegode, genstand, konfiskation, førforbrydelse, finansiel efterretningsenhed, indefrysning eller beslaglæggelse og finansiering af terrorisme.

Kapitel II (artikel 2) vedrører konventionens anvendelse på finansiering af terrorisme.

Kapitel III, afsnit 1 (artikel 3-11), handler om de foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan. *Artikel 3* omhandler konfiskation, mens *artikel 4* vedrører efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger. Herudover indeholder *artikel 5* regler om indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation. *Artikel 6* foreskriver endvidere, at der skal ske en passende forvaltning af formuegoder, som er indefrosset eller beslaglagt efter konventionens artikel 4 og 5. *Artikel 7* handler om efterforskningsbeføjelser og efterforskningsteknikker, mens *artikel 8* forpligter parterne til at sikre, at en fysisk eller juridisk person, som berøres af et indgreb, der er foretaget i medfør af bestemmelser i dette afsnit af konventionen, har adgang til effektive retsmidler til at varetage sine interesser. *Artikel 9* vedrører hvidvask af penge og *artikel 10* vedrører strafansvar for juridiske personer. Endelig forpligter *artikel 11* de kontraherende parter til at sikre, at endelige domme fra andre konventionsparter, som er afsagt i forbindelse med forhold, der er strafbare i henhold til konventionen, kan tages i betragtning ved strafudmålingen.

Kapitel III, afsnit 2 (artikel 12-14), omhandler finansielle efterretningsenheder (FIU'er) og forebyggelse af hvidvask. *Artikel 12* forpligter bl.a. de kontraherende parter til at oprette en finansiell efterretningsenhed (FIU). *Artikel 13* omhandler forebyggende foranstaltninger mod hvidvask, mens *artikel 14* forpligter de kontraherende parter til at træffe de nødvendige foranstaltninger for, at deres FIU eller en anden kompetent myndighed kan gribe umiddelbart ind og tilbageholde en transaktion, når der er mistanke om, at den har forbindelse til hvidvask.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens *kapitel IV (artikel 15-45)* indeholder konventionens centrale regler om internationalt samarbejde.

Kapitel IV, afsnit 1 (artikel 15), indeholder konventionens generelle principper og foranstaltninger til samarbejde mellem de kontraherende parter.

Kapitel IV, afsnit 2 (artikel 16-20) vedrører efterforskningsassistance. *Artikel 16* forpligter de kontraherende parter til i videst muligt omfang at yde hinanden assistance til identifikation og opsporing af genstande, udbytte og andre formuegoder med henblik på konfiskation, herunder assistance til sikring af beviser. *Artikel 17* omhandler anmodninger om oplysninger om bankkonti. *Artikel 18* vedrører anmodninger om oplysninger om banktransaktioner. *Artikel 19* omhandler anmodninger om overvågning af banktransaktioner, og *artikel 20* angår videregivelse af oplysninger om gen-

stande og udbytte til en anden konventionspart uden forudgående anmodning.

Kapitel IV, *afsnit 3 (artikel 21-22)*, indeholder bestemmelser om foreløbige indgreb. *Artikel 21* forpligter de kontraherende parter til – efter anmodning fra en anden konventionspart – at foretage de nødvendige foreløbige indgreb, f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse, for at forhindre salg, overdragelse eller afhændelse af formuegoder, som senere kan blive genstand for en anmodning om konfiskation. Ligeledes forpligtes parterne til at foretage sådanne indgreb, hvis der er modtaget en anmodning om konfiskation af formuegoder fra en anden part i henhold til konventionens artikel 23. Når der er foretaget foreløbige indgreb efter artikel 21, skal den anmodende part efter *artikel 22, stk. 1*, på eget initiativ og hurtigst muligt videregive oplysninger, som kan have indflydelse på opretholdelsen eller omfanget af det foreløbige indgreb, til den anmodede part. Ligeledes skal oplysninger, som den anmodede part måtte anmode om, og som er nødvendige af hensyn til gennemførelse af og opfølgning på de foreløbige indgreb, videregives til denne uden unødigt ophold. Efter *stk. 2* skal den anmodende part så vidt muligt høres før ophævelsen af et foreløbigt indgreb.

Kapitel IV, *afsnit 4 (artikel 23-27)*, omhandler konfiskation. Efter *artikel 23*, har en konventionspart, som modtager en anmodning om konfiskation fra en anden part vedrørende genstande eller formuegoder, som befinder sig på den anmodede parts territorium, bl.a. pligt til enten at fuldbyrde en dom til konfiskation fra den anmodende part eller at overdrage anmodningen til en kompetent myndighed, der kan træffe afgørelse om konfiskation, samt i givet fald at håndhæve afgørelsen. Dette gælder også i forhold til konfiskation af et beløb svarende til værdien af udbyttet, hvis der inden for den anmodede stats territorium befinder sig formuegoder, som kan konfiskeres. *Artikel 24* omhandler gennemførelse af konfiskation, og *artikel 25* omhandler bl.a. afhændelse og tilbagelevering af de konfiskerede formuegoder. Efter *artikel 26* skal en anmodning om konfiskation ikke afskære den anmodende part fra selv at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation. Endvidere skal parterne undgå, at den samlede værdi af det konfiskerede overskrider det beløb, som er fastsat i konfiskationsordren. Efter *artikel 27* er en konventionspart ikke forpligtet til at fængsle en person på det grundlag, at det har vist sig at være umuligt at gennemføre en konfiskation, selv om den anden part har anmodet om fængsling.

Kapitel IV, *afsnit 5 (artikel 28-30)*, omhandler afvisning og udsættelse af samarbejde. *Artikel 28* vedrører afvisning af samarbejde med en anden kontraherende stat. Stk. 1 angiver, hvornår en part kan afvise at samarbejde, mens stk. 2 og 3 angiver, hvornår samarbejde i form af efterforskningsassistance og foreløbige indgreb kan nægtes. Stk. 4 angiver, hvornår samarbejde om konfiskation kan nægtes. Stk. 5 og 6 vedrører udeblivelsesdomme og forståelsen af dette begreb. Stk. 7 og 8 angiver, at samarbejde i visse særlige tilfælde ikke kan nægtes efter artikel 28. Efter *artikel 29* kan den anmodede part udsætte at efterkomme en anmodning for ikke at gribe ind i en efterforskning, som foretages af den anmodede parts egne myndigheder. Den anmodede part skal, før der gives afslag, eller en anmodning udsættes, overveje, om en anmodning kan efterkommes delvist eller under visse betingelser, som skønnes nødvendige, jf. *artikel 30*.

Kapitel IV, *afsnit 6 (artikel 31 og 32)*, handler om underretning og beskyttelse af tredjemands rettigheder. *Artikel 31* forpligter de kontraherende parter til i videst muligt omfang at bistå hinanden i forbindelse med forkyndelse af juridiske dokumenter for personer, der foretages konfiskation eller foreløbige indgreb over for, men bestemmelsen skal ikke være til hinder for, at juridiske dokumenter kan sendes direkte til personer i udlandet via post eller kan forkyndes via afsenderpartens konsulære forbindelser hos modtagerparten eller gennem en hos modtagerparten kompetent myndighed, medmindre modtagerparten har taget forbehold herfor. *Artikel 32* forpligter de kontraherende parter til i forbindelse med anmodninger om samarbejde vedrørende foreløbige indgreb og konfiskation at anerkende judicielle afgørelser truffet af den anmodende part angående tredjemands rettigheder, medmindre tredjemand ikke havde tilstrækkelig mulighed for at gøre sine rettigheder gældende, hvis afgørelsen er uforenelig med en afgørelse truffet af den anmodede part om det samme spørgsmål eller er uforenelig med den offentlige orden i den anmodede part, eller hvis afgørelsen er truffet i strid med den anmodede parts bestemmelser om enekompetence med hensyn til jurisdiktion.

Konventionens kapitel IV, *afsnit 7 (artikel 33-45)*, indeholder processuelle og andre generelle regler. Bestemmelserne forpligter bl.a. de kontraherende parter til at udpege en eller flere centrale myndigheder, som skal være ansvarlige for at sende og besvare anmodninger, gennemføre anmodninger eller videresende disse til andre kompetente myndigheder. De centrale myndigheder skal som udgangspunkt kommunikere direkte med hinanden. Hvis der ikke er tale om tvangsindgreb, kan anmodninger og anden kommunikation i henhold til afsnit 2 om efterforskningsassistance sendes di-

rekte mellem parternes kompetente myndigheder. Herudover fastlægges der bl.a. nærmere krav til indholdet af anmodningerne, hvorledes disse skal fremsendes og om parternes pligt til at informere hinanden.

Kapitel V (artikel 46-47) indeholder bestemmelser om samarbejde mellem de kontraherende parters finansielle efterretningsenheder (FIU'er) med henblik på bekæmpelse af hvidvask af penge i overensstemmelse med deres nationale beføjelser og med henblik på udsættelse af mistænkelige transaktioner.

Kapitel VI, der alene består af *artikel 48*, vedrører overvågningsmekanismer og løsning af konflikter.

Endelig indeholder *kapitel VII (artikel 49-56)* en række afsluttende bestemmelser om undertegnelse og ikrafttræden, tiltrædelse, territorialt anvendelsesområde, forholdet til andre konventioner og aftaler, erklæringer og forbehold, ændringer, opsigelse samt notifikationer. Til konventionen knytter sig endvidere et bilag, som oplister en række forbrydelser, og som der henvises til i konventionens artikel 3, stk. 2, artikel 9, stk. 4, og artikel 17, stk. 5.

2.3. Justitsministeriets overvejelser

2.3.1. Indledende bemærkninger

Som det fremgår af pkt. 2.2 ovenfor, indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen en række forpligtelser for de deltagende stater med hensyn til bl.a. bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme og samarbejde mellem de deltagende stater for at sikre en effektiv international bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme.

Gældende dansk lovgivning opfylder i vidt omfang de forpligtelser, der følger af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets notat om de lovgivningsmæssige konsekvenser af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen, som er sendt til Folketingets Retsudvalg den 28. juni 2012 (Alm. del – bilag 465 (folketingsåret 2011-2012)).

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel II (artikel 2) om finansiering af terrorisme må bl.a. anses for opfyldt ved straffelovens § 114 b. Herudover gælder der i dansk ret de samme regler for finansiering af

terrorisme som for hvidvask for så vidt angår opsporing, identifikation, indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation.

Med hensyn til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel III, afsnit 1 (artikel 3-11), om foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan, kan der særligt henvises til straffelovens konfiskationsbestemmelser i §§ 75-77 a, retsplejelovens §§ 801-806 om beslaglæggelse og edition samt straffelovens § 290, der er en selvstændig kriminalisering af hæleri. Der kan endvidere henvises til muligheden for efter straffelovens § 306 at pålægge selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter lovens kapitel 5 (§§ 25-27) for overtrædelse af straffeloven samt muligheden for efter straffelovens § 84, stk. 2, at tillægge straffedomme afsagt i udlandet samme gentagelsesvirkning som danske domme.

I forhold til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel III, afsnit 2 (artikel 12-14), om finansielle efterretningsenheder (FIU'er) og forebyggelse kan der bl.a. henvises til Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 30. juni 1993, hvorved Hvidvasksekretariatet, som er den danske FIU, blev oprettet under Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet. I forhold til artikel 13 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask kan der endvidere henvises til hvidvasklovens §§ 7, 12, 23, 25, 27, 31 og 34, jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012, samt toldlovens §§ 10 a, 23-25, 79 og 83, jf. lovbekendtgørelse nr. 867 af 13. september 2005 med senere ændringer.

For så vidt angår hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel IV, afsnit 1 (artikel 15), om internationalt samarbejde bemærkes, at Danmark med enkelte undtagelser ikke har gennemført særlig lovgivning om gensidig retshjælp i straffesager. Udenlandske begæringer om efterforskningsskridt i Danmark gennemføres i givet fald på grundlag af en analog anvendelse af de relevante bestemmelser i retsplejeloven, jf. hertil pkt. 2.1.4.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel IV, afsnit 2-7 (artikel 16-45), indeholder i vidt omfang regler, der enten svarer til bestemmelser i 1990-konventionen, som Danmark har ratificeret (artikel 20, 21, 24 og 29-32), eller som ikke indeholder selvstændige forpligtelser, der kræver ny eller ændret lovgivning (artikel 16-19, 22, 25-28 og 33-45).

Endvidere indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens kapitel V (artikel 46 og 47) om samarbejde mellem FIU'er efter Justitsministeriets opfattelse ikke forpligtelser, som nødvendiggør lovændringer.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der dog behov for lovændringer for at opfylde konventionens artikel 7, stk. 2, litra d, og artikel 23, jf. pkt. 2.3.2 og 2.3.3 nedenfor.

2.3.2. Tavshedsplæg

Som en nyskabelse i forhold til 1990-konventionen indeholder hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 7, stk. 2, litra d, en forpligtelse til at sikre, at banker ikke gør kunder eller andre tredjemænd bekendt med, at nærmere bestemte oplysninger er blevet rekvireret eller indhentet af landets efterforskende myndighed, eller med, at en efterforskning er i gang.

Det drejer sig ifølge bestemmelsen bl.a. oplysninger om, hvorvidt en fysisk eller juridisk person er indehaver af en eller flere konti i en bank inden for partens territorium, samt i givet fald udlevering af detaljerede oplysninger om disse konti. Det handler endvidere om oplysninger vedrørende bestemte bankkonti og de bankforretninger, som er blevet udført gennem en eller flere bestemte bankkonti i løbet af en nærmere angivet periode. Endelig drejer det sig om overvågning af bankforretninger, som i løbet af en nærmere angivet periode udføres gennem en eller flere bestemte bankkonti.

Oplysninger om eksistensen af bankkonti og nærmere oplysninger om eventuelle konti indhentes efter dansk ret på grundlag af editionskendelser efter retsplejelovens § 804, stk. 1, jf. § 806, stk. 2 – i hastende tilfælde ved politiets beslutning med adgang til efterfølgende domstolsprøvelse, jf. § 806, stk. 3.

Som anført under pkt. 2.1.2.2 er der som udgangspunkt adgang til at give plæg om tavshedspligt i forhold til personer, som har modtaget et editionsplæg, jf. retsplejelovens § 804, stk. 2, jf. § 803, stk. 1, jf. § 189.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det på baggrund af Vestre Landsrets kendelse af 3. juni 2008, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2008, side 2269ff, imidlertid anses for tvivlsomt, om retsplejeloven indeholder tilstrækkelig hjemmel til at pålægge ansatte i en bank tavshedspligt i forbindelse med et editionsplæg til den pågældende bank.

Bestemmelsen i konventionens artikel 7, stk. 2, litra d, medfører efter Justitsministeriets opfattelse derfor, at der er behov en lovændring, der præciserer muligheden at pålægge ansatte i en bank tavshedspligt i forbindelse med et editionspålæg til den pågældende bank.

Det vil efter Justitsministeriets opfattelse være hensigtsmæssigt, at en sådan bestemmelse om tavshedspålæg ikke begrænses til bankers ansatte, idet behovet for at kunne hemmeligholde efterforskningen også kan gøre sig gældende i forbindelse med editionspålæg til andre virksomheder end banker.

Det bemærkes i den forbindelse, at § 27 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 353 af 20. april 2012, der vedrører tavshedspligt for bl.a. virksomheder i forbindelse med underretninger efter lovens § 7 om mistænkelige transaktioner, der muligvis har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme, ikke er begrænset til banker.

Der vil efter Justitsministeriets opfattelse endvidere kunne være tilfælde, hvor andre personer end ansatte i kraft af deres tilknytning til virksomheden, får kendskab til sagen, og hvor samme hensyn til at hemmeligholde efterforskningen gør sig gældende. Det gælder f.eks. bestyrelsesmedlemmer.

Det foreslås på den baggrund, at når pålæg om edition meddeles en virksomhed, finder retsplejelovens § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen. Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer bl.a., at retten eller politiet alene vil kunne meddele pålæg om tavshedspligt, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler derfor.

Herudover har Justitsministeriet drøftet med Rigsadvokaten, om der i forbindelse med iværksættelse af andre tvangsindgreb er behov for at kunne meddele pålæg om tavshedspligt.

Rigsadvokaten har i den forbindelse peget på, at hensynet til at kunne hemmeligholde efterforskningen for mistænkte eller andre tredjemænd gør sig gældende i forhold til ransagning hos ikke-mistænkte efter retsplejelovens § 795, som bl.a. foretages i tilfælde, hvor et pålæg om edition efter-

forskningsmæssigt ikke vurderes at være et tilstrækkeligt indgreb. I disse situationer vil politiet ligesom ved editionspålæg således kunne have behov for at give pålæg om tavshedspligt. Det gælder i særdeleshed i de sager, hvor politiet af efterforskningsmæssige hensyn foretager ransagning hos en ikke-mistænkt forud for ransagning hos den mistænkte. Rigsadvokaten finder det i den forbindelse hensigtsmæssigt, at både personer og virksomheder, herunder personer, som har tilknytning til den pågældende virksomhed – på samme måde som ved editionspålæg – kan pålægges tavshedspligt om sagen.

Justitsministeriet er af de grunde, der er anført af Rigsadvokaten enig i, at der i forbindelse med ransagning hos en ikke-mistænkt kan være behov for at kunne give et tavshedspålæg.

Det foreslås på denne baggrund, at der i forbindelse med ransagning hos ikke-mistænkte indføres adgang til at meddele tavshedspålæg til den pågældende og andre, der i kraft af deres tilknytning til en virksomhed, hos hvem der er foretaget ransagning, har fået kendskab til sagen. Det er ifølge den foreslåede bestemmelse – på samme måde som i relation til editionspålæg – en forudsætning, at betingelserne i retsplejelovens § 189 er opfyldt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2 (ændring af retsplejelovens §§ 795 og 804), samt bemærkningerne hertil.

2.3.3. Fuldbyrkelse af udenlandske afgørelser om konfiskation

Konventionens artikel 23 indeholder bestemmelser om international fuldbyrdelse af konfiskationsafgørelser, der rejser spørgsmål om anvendelse af lov om international fuldbyrdelse af straf mv. Bestemmelsens stk. 1-4 svarer til 1990-konventionens artikel 13, mens bestemmelsens stk. 5 er ny.

I forbindelse med spørgsmålet om Danmarks ratifikation af 1990-konventionen vurderede Justitsministeriet, at bestemmelsen i konventionens artikel 13 lagde op til en ændring af lov om international fuldbyrdelse af straf mv. med henblik på at skabe en udtrykkelig hjemmel til at fuldbyrde fremmede staters afgørelser om konfiskation efter retsanmodning fremsat i henhold til konventionen, idet lov om international fuldbyrdelse af straf mv. ikke i almindelighed kunne antages at give hjemmel til at fuldbyrde afgørelser om konfiskation efter konventionen, jf. afsnit 3.2.4 i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 81, folketingsåret 1995-96. Ved lov nr. 291 af 24. april 1996 blev der på den baggrund indsat en ny

bestemmelse i § 5 a i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., hvoraf det bl.a. fremgår, at afgørelser om konfiskation, som er omfattet af 1990-konventionen, kan fuldbyrdes efter reglerne i lovens kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.

Det er på den anførte baggrund Justitsministeriets opfattelse, at hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 23 nødvendiggør en ændring af § 5 a i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., som gør det muligt at efterkomme anmodninger om fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser om konfiskation efter konventionen.

Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

3. Udlevering af lovovertrædere

3.1. Gældende ret

3.1.1. Indledning

Udlevering af lovovertrædere er i dag reguleret i udleveringsloven, jf. lov-bekendtgørelse nr. 833 af 25. august 2005 med senere ændringer. Udleveringsloven indeholder regler om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden (kapitel 2 og 3), regler om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union (kapitel 2 a og 3 a) samt regler om udlevering til de nordiske lande (kapitel 2 b og 3 b). Endvidere indeholder udleveringslovens kapitel 4 en række tværgående bestemmelser.

De grundlæggende internationale regler om udlevering til lande uden for Den Europæiske Union og Norden findes i den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere (herefter ”udleveringskonventionen”), jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963, med tilhørende tillægsprotokoller af 15. oktober 1975 og 17. marts 1978, jf. bekendtgørelse nr. 106 og nr. 108 af 11. november 1986. Udleveringskonventionen er i Danmark gennemført ved udleveringsloven. Tillægsprotokollerne er ratificeret af Danmark uden lovændringer.

Efter udleveringslovens § 1, stk. 1, kan den, der i udlandet er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, udleveres fra Danmark til udlandet efter lovens regler.

3.1.2. Betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden

Udleveringslovens kapitel 2 (§§ 2-10) indeholder betingelserne for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Efter § 2, stk. 1, kan justitsministeren på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Den Europæiske Union og Norden fastsætte, at danske statsborgere kan udleveres til strafforfølgning i den pågældende stat, 1) hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år, eller 2) hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år. Gælder der i forhold til en stat uden for Den Europæiske Union og Norden ikke en af de i stk. 1 nævnte overenskomster, kan justitsministeren træffe beslutning om udlevering af en dansk statsborger til strafforfølgning, hvis betingelserne i stk. 1 i øvrigt er opfyldt og særlige hensyn til retshåndhævelsen taler derfor, jf. bestemmelsens stk. 2.

Efter § 2 a kan udlevering af en udlænding til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af en dom i en stat uden for Den Europæiske Union og Norden ske, hvis handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere fængselsstraf, kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Udlevering til strafforfølgning kan efter § 3, stk. 1, kun ske, hvis der i den fremmede stat er truffet beslutning om, at den, som søges udleveret, skal anholdes eller fængsles for den pågældende handling.

Efter § 3, stk. 2, kan udlevering til fuldbyrdelse af en dom, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, 1) hvis dommen lyder på fængsel i mindst 4 måneder, eller 2) hvis den dømte i henhold til dommen mv. skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

Udlevering for en militær lovovertrædelse kan efter § 4 ikke finde sted.

Efter § 5, stk. 1, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse ikke finde sted. Omfatter handlingen tillige en lovovertrædelse, som ikke er af poli-

tisk karakter, kan udlevering efter § 5, stk. 2, ske for denne lovovertrædelse, såfremt handlingen overvejende er af ikke-politisk karakter. Stk. 1 og 2 finder efter § 5, stk. 3, ikke anvendelse, når handlingen er omfattet af visse bestemmelser i en række nærmere opregnede konventioner mv. I særlige tilfælde kan udlevering for en handling omfattet af artikel 5 eller artikel 9, jf. artikel 5, i Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme dog nægtes, hvis det vurderes, at der er tale om en politisk lovovertrædelse, jf. § 5, stk. 4.

Det følger af § 6, stk. 1, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod hans eller hendes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter. Efter 6, stk. 2, må udlevering endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn, må udlevering ikke finde sted, jf. § 7.

Efter § 8 kan udlevering ikke ske, når den, der søges udleveret, her i landet er dømt, frifundet eller benådet for den pågældende strafbare handling. Er tiltale mod den pågældende frafaldet, kan udlevering efter bestemmelsen kun finde sted, hvis retsplejelovens betingelser for omgørelse af beslutningen om tiltalefrafald er opfyldt. Udlevering kan efter bestemmelsen afslås, hvis påtale er opgivet, og betingelserne for at omgøre beslutningen om påtaleopgivelse ikke er opfyldt.

Efter § 9 kan udlevering ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

§ 10 indeholder visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering. Efter § 10, nr. 1, må udlevering kun ske på vilkår af, at den udleverede ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for en anden lovovertrædelse begået før udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (den såkaldte specialitetsregel). Efter litra a-c

gælder forbuddet mod strafforfølgning, straffuldbyrdelse eller videreudlevering for andre lovovertrædelser begået før udleveringen dog ikke, hvis justitsministeren meddeler tilladelse hertil (litra a), hvis den pågældende, uanset at han eller hun i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil vedkommende er udleveret, har undladt dette (litra b), eller hvis den pågældende efter at have forladt det pågældende land frivilligt er vendt tilbage (litra c). Den udleverede må endvidere ikke uden justitsministerens tilladelse underkastes strafforfølgning ved en særdomstol, jf. § 10, nr. 2, og dødsstraf må ikke fuldbyrdes for den pågældende handling, jf. § 10, nr. 3.

3.1.3. Behandling af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden

Udleveringslovens kapitel 3 (§§ 11-18) indeholder reglerne for behandlingen af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Efter § 11, stk. 1, kan udlevering kun ske på grundlag af en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Der skal samtidig med anmodningen fremsendes en udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen, jf. stk. 2.

En anmodning om udlevering sendes efter § 12 til politiet på det sted, hvor den, som søges udleveret, har ophold, medmindre justitsministeren allerede på grundlag af anmodningen og de oplysninger, der følger med denne, finder at burde nægte udlevering. Efter modtagelsen af anmodningen iværksætter politiet uden ophold den undersøgelse, der er nødvendig for at afgøre, om betingelserne for udlevering er opfyldt. Politiets undersøgelse foretages i overensstemmelse med retsplejelovens regler om strafferetsplejen.

De retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt, kan anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet, jf. § 13. I forbindelse med udleveringssager vil det navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som anvendes med

henblik på at sikre den pågældendes fortsatte tilstedeværelse under udleveringssagens behandling.

Når politiet iværksætter en undersøgelse efter § 12, skal der i medfør af § 14 beskikkes en forsvarer for den, som søges udleveret, medmindre den pågældende selv vælger en forsvarer. I øvrigt gælder reglerne i retsplejelovens kapitel 66 om beskikkelse og valg af forsvarer.

Når politiets undersøgelse efter udleveringslovens § 12 er afsluttet, forelægges spørgsmålet om udlevering for justitsministeren til afgørelse, jf. § 15, stk. 1. Hvis justitsministeren træffer beslutning om udlevering, skal den pågældende samtidig med meddelelsen om beslutningen om udlevering have oplysning om adgangen til domstolsprøvelse og om fristen for at fremsætte anmodning herom, jf. § 15, stk. 2.

Adgangen til domstolsprøvelse er fastsat i udleveringslovens § 16. Efter denne bestemmelses stk. 1 kan den, der skal udleveres, forlange, at spørgsmålet om udleveringsbeslutningens lovlighed indbringes for retten. En anmodning om domstolsprøvelse skal, jf. bestemmelsens stk. 2, fremsættes inden tre dage efter, at beslutningen om udlevering er meddelt den pågældende. Når særlige omstændigheder taler derfor, kan justitsministeren tillade, at beslutningen indbringes for retten, selv om anmodningen om domstolsprøvelse først er fremsat efter fristens udløb. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres til landsretten inden for en frist på tre dage, jf. stk. 3.

Hvis en beslutning om udlevering indbringes for retten, kan der ikke ske udlevering, før beslutningen er fundet lovlig ved retskendelse, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Indbringes beslutningen ikke for retten, skal udleveringen gennemføres snarest muligt, jf. § 17, stk. 2. Medmindre den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, kan der dog ikke ske udlevering før udløbet af den frist på 3 dage, der efter § 16, stk. 2, gælder for at indbringe justitsministerens beslutning om udlevering for retten, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt.

For at sikre at en udlevering kan gennemføres, kan den pågældende i medfør af udleveringslovens § 17, stk. 3, anholdes og varetægtsfængsles efter reglerne i retsplejeloven. En varetægtsfængsling skal dog ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter, at beslutningen om udlevering har kunnet gennemføres, dvs. den pågældende har givet afkald på domstolsprøvelse, fristen på 3 dage for anmodning om domstolsprøvelse er

udløbet, eller der er afsagt endelig retskendelse om udlevering. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge fristen for varetægtsfængsling.

I forbindelse med en beslutning om udlevering kan justitsministeren, jf. § 18, bestemme, at genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen med forbehold af tredjemands eventuelle rettigheder skal overgives til den myndighed, som har anmodet om udleveringen.

3.1.4. Andre bestemmelser

Udleveringslovens kapitel 4 (§§ 19-23) indeholder en række bestemmelser om efterlyste personer, videreudlevering, transit mv. Kapitel 4 gælder både for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union, til medlemsstater i Den Europæiske Union og til de nordiske lande.

Udleveringslovens §§ 11 og 12 indebærer, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en anmodning om udlevering, før den dokumentation, der er nødvendig i henhold til § 11, stk. 2, foreligger. Efter udleveringslovens § 19, stk. 1, kan der imidlertid efter omstændighederne foretages foreløbig anholdelse, varetægtsfængsling, legemsindgreb, ransagning og beslaglæggelse, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den anmodende stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen, jf. § 19, stk. 2.

De nærmere betingelser for, at justitsministeren kan meddele tilladelse til at fravige specialitetsreglerne i lovens § 10 i forhold til lande uden for Den Europæiske Union og Norden fremgår af udleveringslovens § 20, stk. 1, 2 og 4, 1. pkt. Efter stk. 1 kan justitsministeren på trods af lovens § 10 og efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, som den pågældende er udleveret for. Tilladelsen kan dog kun meddeles, hvis udlevering for den pågældende kunne have fundet sted efter lovens bestemmelser, jf. stk. 2. Efter stk. 4, 1. pkt., skal en anmodning efter § 20, stk. 1, fra en stat uden for Den Europæiske Union og Norden indeholde de oplysninger, der omtales i § 11, stk. 1, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene.

Er der forlangt domstolsprøvelse, kan tilladelse i medfør af § 20, stk. 5, først meddeles, når dens lovlighed er fastslået ved endelig retskendelse. Politiet indbringer spørgsmålet for retten på det sted, hvor den udleverede havde ophold før udleveringen.

Efter § 21 kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, give tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem riget (transit). Hvis udleveringen sker til en stat uden for Den Europæiske Union eller Norden, kan sådan tilladelse, jf. § 21, stk. 1, kun gives, hvis bestemmelserne i § 2 (udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning), § 2 a (udlevering af udlændinge) eller §§ 4-6 (militær lovovertrædelse, politisk lovovertrædelse, forbud mod udlevering ved risiko for forfølgelse eller fare for tortur mv.) ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling. Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union eller et andet nordisk land, kan tilladelse til transit dog meddeles, såfremt der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre eller en arrestordre i henhold til aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge, jf. § 21, stk. 2, 1. pkt. Hvis udleveringen til en anden medlemsstat eller et andet nordisk land sker fra en stat uden for den Europæiske Union og Norden, skal der ud over de i 1. pkt. nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering, jf. § 21, stk. 2, 2. pkt. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse, jf. § 21, stk. 3.

Efter § 21 a, stk. 1, 1. pkt., skal en person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Danmark med henblik på retsforfølgning her i landet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret, når retsforfølgningen her i landet er afsluttet. Den pågældende skal som udgangspunkt være frihedsberøvet under opholdet, jf. stk. 1, 2. pkt. Efter § 21 a, stk. 2, træffes afgørelse om frihedsberøvelse af retten ved kendelse efter anmodning fra politiet, og der fastsættes en frist for frihedsberøvelsen, der kan forlænges. § 21 a, stk. 3, regulerer den midlertidigt udleverede persons retsstilling under frihedsberøvelsen her i landet. Bestemmelsen indebærer bl.a., at den pågældende under frihedsberøvelsen alene er undergivet de begrænsninger, som er nødvendige til sikring

af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

21 b regulerer udlevering til lande, der har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab. I disse sager gælder reglerne i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i Konvention af 27. september 1996 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i disse konventioner. Bestemmelsen finder i øjeblikket alene anvendelse i forbindelse med udlevering til Schweiz.

3.2. Tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen

3.2.1. Den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen er medtaget som bilag 2 til lovforslaget.

Formålet med tillægsprotokollen er at supplere og forenkle procedurerne i sager, hvor den, der søges udleveret, har meddelt sit samtykke til udleveringen. Der vil således kunne anvendes en forenklet procedure i det omfang, den person, der begæres udleveret, og den anmodede stat meddeler samtykke til udlevering.

Forenklingen består i færre formelle krav til udleveringsbegæringen og en række frister for de enkelte sagsskridt med henblik på at sikre en hurtig udlevering. Et af de centrale elementer i den forbindelse er, at den begærende stat ikke skal fremsende en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12, hvis en person er tilbageholdt på baggrund af en anholdelsesbegæring, jf. udleveringskonventionens artikel 16. Herudover medfører den forenkledede procedure, at en person, der begæres udleveret, og som samtykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Udleveringskonventionen finder fortsat anvendelse i de tilfælde, hvor den, der begæres udleveret, eller den anmodede stat ikke meddeler samtykke til udlevering efter tillægsprotokollens forenkledede procedure.

Det bemærkes, at bestemmelserne i den tredje tillægsprotokol i vidt omfang er identiske med reglerne i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union. Reglerne i denne konvention var gældende ved udlevering mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union indtil vedtagelsen af Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA), som blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 433 af 10. juni 2003 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre m.v.).

3.2.2. *Artikel 1* fastslår, at den forenkledede udleveringsprocedure finder anvendelse, uanset om en person søges udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, jf. udleveringskonventionens artikel 1. Anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure forudsætter alene, at personen, der begæres udleveret, samt den anmodede stat samtykker i anvendelsen heraf. Kravet om den anmodede stats samtykke skal ses som en garanti for, at de materielle betingelser for udlevering er opfyldt. Tillægsprotokollen indebærer således ikke en pligt til at iværksætte udlevering efter den forenkledede procedure, når blot den eftersøgte persons samtykke foreligger, men kræver tværtimod, at den anmodede stat foretager en selvstændig vurdering af spørgsmålet om udlevering. Den anmodede stat kan derfor nægte udlevering, hvis omstændighederne giver grundlag for at antage, at udleveringsbetingelserne ikke er opfyldt, eller hvis andre grunde i øvrigt taler for at følge fremgangsmåden efter udleveringskonventionen.

3.2.3. Tillægsprotokollens *artikel 2, stk. 1*, angiver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og den person, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure. De oplysninger, der efter bestemmelsens stk. 1 skal kunne danne grundlag for udlevering efter den forenkledede procedure, svarer i vidt omfang til de oplysninger, der normalt fremsendes sammen med en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12.

Formålet med artikel 2 er at sikre, at en person, der begæres udleveret, og som samtykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere perio-

de, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Er der på baggrund af de forelagte oplysninger ikke tilstrækkeligt grundlag for at afgøre, om de nationale betingelser for udlevering er opfyldt, giver bestemmelsens *stk. 2* mulighed for at anmode om supplerende oplysninger.

Bestemmelsens *stk. 3* medfører, at den forenkledede udleveringsprocedure kan finde anvendelse, uanset om anmodningen om udlevering beror på en anholdelsesbegæring, jf. udleveringskonventionens artikel 16, eller en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12.

Medlemsstaterne har i medfør af *artikel 17, stk. 2*, mulighed for at tage forbehold for artikel 2, *stk. 1*, således at den pågældende medlemsstat fortsat kan stille krav om en formel udleveringsbegæring, der lever op til betingelserne i udleveringskonventionens artikel 12.

3.2.4. Efter *artikel 3* pålægges den medlemsstat, i hvilken anholdelsen med henblik på udlevering har fundet sted, at oplyse den anholdte om den foreliggende begæring og om muligheden for at afgive samtykke til udlevering efter den forenkledede procedure. Oplysningerne skal gives uden ugrundet ophold.

3.2.5. I *artikel 4* fastsættes de nærmere betingelser for personens meddelelse af et samtykke til udlevering. Betingelserne finder også anvendelse på personens eventuelle udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1.

Efter artikel 4, *stk. 1*, skal samtykke fra den person, der begæres udleveret, gives over for den anmodede stats kompetente judicielle myndigheder i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning. Ifølge artikel 4, *stk. 2*, skal det i den forbindelse sikres, at den pågældende har givet samtykke og eventuelt afkald frivilligt og med fuld kendskab til de retlige konsekvenser heraf, og med henblik herpå skal den pågældende have ret til advokatbistand og om nødvendigt bistand af en tolk. Et samtykke og eventuelt afkald skal protokolleres i henhold til den anmodede stats lovgivning, jf. artikel 4, *stk. 3*.

Efter artikel 4, *stk. 4*, kan et samtykke og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen som udgangspunkt ikke tilbagekaldes. Artikel 4, *stk.*

5, giver imidlertid en stat mulighed for at tage forbehold, således at samtykke til udlevering og afkald på anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes efter nationale regler. Hvis der tages forbehold, kan et samtykke efter stk. 5 i givet fald tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkede procedure. For at undgå, at tilbagekaldelsen af samtykket kan påvirke gennemførelsen af udleveringsproceduren efter de almindelige regler i udleveringskonventionen, slår stk. 5 samtidig fast, at den periode, der forløber mellem meddelelsen af samtykket og tilbagekaldelsen heraf, ikke medregnes ved beregningen af de frister, der gælder for fremsættelse af en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 16, stk. 4. Hvis en stat tager forbehold herfor, kan et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen efter stk. 5 tilbagekaldes, indtil den pågældende person udleveres.

3.2.6. Efter *artikel 5* kan en medlemsstat erklære, at specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenkede udleveringsprocedure. Der består efter bestemmelsen følgende muligheder:

- 1) Der afgives ingen erklæring i medfør af artikel 5. Det indebærer, at specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, opretholdes uændret. Den berørte person vil således ligesom efter gældende ret ikke kunne meddele samtykke til, at den begærende stat drager den pågældende til ansvar for nogen anden handling, begået før udleveringen, end den, der sker udlevering for.
- 2) Der afgives erklæring efter artikel 5, litra a, om, at udleveringskonventionens art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, ikke finder anvendelse ved den forenkede udleveringsprocedure, hvis den pågældende giver samtykke til udleveringen. Det indebærer, at den person, der meddeler samtykke til udlevering, uden videre kan drages til ansvar i den begærende stat for andre forhold, begået før udleveringen, end det, der sker udlevering for.
- 3) Der afgives erklæring efter artikel 5, litra b, om, at udleveringskonventionens art. 14, jf. herved udleveringslovens § 10, nr. 1, ikke finder anvendelse, hvis den berørte person i forbindelse med samtykke til udlevering samtidig udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen. Det indebærer, at den gældende ordning

kan fraviges, men alene efter særskilt tilkendegivelse herom fra den pågældende.

3.2.7. Tillægsprotokollens *artikel 6* og *7* fastsætter en række tidsfrister, som skal overholdes, når der sker udlevering efter den forenkede procedure. Tidsfristerne skal ses som led i bestræbelserne på at forkorte sagsbehandlingstiden mest muligt.

Efter *artikel 6, stk. 1*, skal den anmodede part hurtigst muligt og senest 10 dage efter den foreløbige anholdelse sende underretning til den begærende stat om, hvorvidt den, der ønskes udleveret, har givet samtykke til udlevering. I tilfælde hvor der ikke inden 10-dages fristen er meddelt samtykke, indebærer fristen, at den begærende stat har mulighed for at fremsende en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12 uden at overskride den maksimale frist for frihedsberøvelse på 40 dage efter udleveringskonventionens artikel 16, stk. 4.

Hvis den anmodede stat beslutter ikke at give samtykke til at anvende den forenkede procedure, selv om den pågældende person har givet sit samtykke hertil, skal denne stat efter *artikel 6, stk. 2*, underrette den anmodende stat herom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsende en formel udleveringsbegæring før udløbet af den 40-dages frist fra anholdelsesdagen, der er fastsat i udleveringskonventionens artikel 16, stk. 4.

Efter *artikel 7* skal den anmodede stats afgørelse om udlevering efter den forenkede procedure meddeles den begærende stat senest 20 dage efter den dag, hvor den pågældende har givet sit samtykke til udleveringen. Hvis den anmodede stat nægter udlevering efter den forenkede procedure, indebærer denne regel, at den begærende stat i kraft af samspillet mellem de to frister i artikel 6, stk. 1, og artikel 7 stadig har en frist på mindst 10 dage inden for 40-dages fristen i udleveringskonventionens art. 16, stk. 4, til at indgive en formel udleveringsbegæring.

3.2.8. I forbindelse med anvendelsen af den forenkede procedure kan henvendelser ifølge *artikel 8* fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægthed, samt via Interpol. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt i forhold til ordningen efter udleveringskonventionens artikel 12, stk. 1, som foreskriver, at udleveringsbegæringen skal være skriftlig og stiles til den an-

modede stats justitsministerium af den begærende stats justitsministerium eller fremsendes via diplomatiske kanaler. Dog giver bestemmelsen også mulighed for, at en stat til enhver tid kan anmode den pågældende stat om at fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

3.2.9. Efter *artikel 9* skal udleveringen finde sted så hurtigt som muligt og helst inden for 10 dage efter meddelelsen af afgørelsen om udlevering. 10-dages fristen i bestemmelsen er altså ikke absolut, men er med til at understrege vigtigheden af en hurtig udlevering, hvor den pågældende og den anmodede stat har givet samtykke til at anvende protokollens forenkledede udleveringsprocedure.

3.2.10. Det følger af protokollens *artikel 10*, at den forenkledede udleveringsprocedure også skal finde anvendelse, hvis der meddeles samtykke til udlevering efter udløbet af 10-dages fristen i artikel 6, stk. 1, men inden modtagelsen af en formel udleveringsbegæring efter udleveringskonventionens artikel 12. Bestemmelsen sikrer således, at den forenkledede udleveringsprocedure kan anvendes, når den – mindre fleksible og mere formelle – udleveringsprocedure efter udleveringskonventionen endnu ikke er påbegyndt.

Hvis en stat i medfør af protokollens artikel 17, stk. 2, har taget forbehold til anvendelsen af artikel 2, stk. 1, jf. pkt. 3.2.3 ovenfor, finder bestemmelsen i artikel 10 ikke anvendelse. Med andre ord kan der i disse tilfælde alene ske udlevering efter udleveringskonventionens regler og ikke efter den forenkledede procedure i den tredje tillægsprotokol, hvis den pågældende først har givet samtykke efter udløbet af 10-dages fristen i den tredje tillægsprotokols artikel 6, stk. 1.

3.2.11. *Artikel 11* indeholder regler om de oplysninger, der skal fremsendes i forbindelse med ansøgning om transittilladelse, dvs. tilladelse til, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, føres gennem det danske rige. Bestemmelsen er en følge af den forenkling af fremgangsmåden ved udlevering, der fremgår af den tredje tillægsprotokols artikel 2.

3.2.12. Endelig indeholder *artikel 12-19* regler om forholdet til 1957-konventionen og andre internationale dokumenter samt undertegnelse og ikrafttræden mv.

3.3. Fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen

3.3.1. Den fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen er medtaget som bilag 3 til lovforslaget.

Formålet med den fjerde tillægsprotokol er at modernisere en række af bestemmelserne i udleveringskonventionen og at supplere konventionen i visse henseender på baggrund af den udvikling, der er sket i det internationale samarbejde på det strafferetlige område siden dens vedtagelse i 1957 og siden vedtagelsen af de to tillægsprotokoller hertil i henholdsvis 1975 og 1978.

3.3.2. Tillægsprotokollens *artikel 1* indeholder en ændring af udleveringskonventionens artikel 10 om forældelse, som er gennemført i dansk ret i udleveringslovens § 9.

Efter bestemmelsens stk. 1 kan udlevering ikke finde sted, når der i henhold til den begærende stats lovgivning er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.

Ifølge stk. 2 kan udlevering ikke nægtes under henvisning til, at der i henhold til lovgivningen hos den anmodede stat vil være indtruffet forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.

Bestemmelserne indebærer, at udlevering som udgangspunkt alene kan afslås på baggrund af, at det strafbare forhold eller adgangen til at fuldbyrde straf er forældet i henhold til den begærende stats lovgivning, og at udlevering ikke kan afslås under henvisning til, at det strafbare forhold eller adgangen til at fuldbyrde straf er forældet efter den anmodede stats lovgivning.

Efter bestemmelsens stk. 3 kan de kontraherende stater dog i forbindelse med undertegnelse eller ratifikationen mv. af tillægsprotokollen tage forbehold for anvendelsen af bestemmelsen i stk. 2. Et sådant forbehold kan tages i forhold til udleveringsbegæring, der vedrører et strafbart forhold, hvor den anmodede stat i henhold til sin nationale lovgivning også har straffemyndighed, og/eller i tilfælde, hvor statens nationale lovgivning foreskriver, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter den pågældende stats regler.

Hvis en stat tager forbehold i medfør af stk. 3, skal den – når den modtager en udleveringsbegæring – ved afgørelsen af, om retsforfølgning eller straf-fuldbyrdelsen er forældet i henhold til dens lovgivning tage hensyn til handlinger eller begivenheder, der har fundet sted i den begærende stat, hvis handlinger eller begivenheder af samme karakter afbryder eller suspenderer forældelsesfristen i den anmodede stat, jf. stk. 4.

3.3.3. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 2, stk. 1*, indeholder en ændring af udleveringskonventionens artikel 12, som fastlægger, hvordan en udleveringsbegæring skal fremsendes til en anden kontraherende stat, og hvilke dokumenter, der skal vedlægges.

I forhold til den gældende fremsendelsesprocedure lægger bestemmelsen op til en forenkling, idet det ikke længere skal være muligt at fremsende udleveringsbegæring via de diplomatiske kanaler. Bestemmelsens stk. 1 foreskriver således, at udleveringsbegæring skal sendes af justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed i den begærende stat til justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed i den anmodede stat. En stat, der ønsker at udpege en anden kompetent myndighed end dennes justitsministerium, skal meddele dette samt eventuelle senere ændringer til Europarådets generalsekretær på tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation mv. af tillægsprotokollen. Muligheden for at udpege en anden kompetent myndighed er indsat for at imødekomme visse medlemsstater, hvor det i praksis ikke er Justitsministeriet, men i stedet en anden myndighed, som f.eks. landets øverste anklagemyndighed, der er kompetent til at sende og modtage udleveringsbegæring.

Bestemmelsens stk. 2 fastlægger, hvilke dokumenter og oplysninger der skal fremsendes sammen med udleveringsbegæringen. Der er alene foretaget mindre justeringer i forhold til den hidtidige artikel 12, stk. 2.

For det første fastlægger bestemmelsens stk. 2, litra a, at en begæring skal ledsages af en genpart af en umiddelbart eksigibel dom til straf eller beslutning om sikkerhedsforanstaltning eller af en arrestordre eller anden beslutning med samme virkning og udstedt i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er beskrevet i den begærende stats lovgivning. Den nyaffattede bestemmelse stiller således ikke krav om, at der skal være tale om en original eller en bekræftet genpart af det pågældende dokument, hvilket er et krav efter udleveringskonventionens artikel 12. Denne ændring hænger sammen med den fjerde tillægsprotokols artikel 6 om kommunikationskanaler og –midler, der er omtalt under pkt. 3.3.7 nedenfor.

For det andet præciseres det i stk. 2, litra b, at henvisningen til relevante lovbestemmelser i den redegørelse, som den begærende stat skal fremsende for de strafbare forhold, der begæres udlevering for, skal omfatte bestemmelser om forældelse.

Endelig præciseres det i stk. 2, litra c, at den begærende stat også skal fremsende oplysninger, der kan medvirke til at fastslå den pågældendes opholdssted.

Som en konsekvens af, at den fjerde tillægsprotokol ændrer udleveringskonventionens artikel 12, stk. 1, fastsættes det i den fjerde tillægsprotokols artikel 2, *stk.* 2, at artikel 5 i den anden tillægsprotokol til udleveringskonventionen ikke skal finde anvendelse mellem stater, som har tiltrådt den fjerde tillægsprotokol. Artikel 5 i den anden tillægsprotokol giver både mulighed for at fremsende udleveringsbegæring til den anmodede parts justitsministerium og via de diplomatiske kanaler.

3.3.4. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 3* indeholder en nyaffattelse af specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 10. Det overordnede princip – at den udleverede ikke kan drages til ansvar for andre lovovertrædelser begået før udleveringen, end den eller dem, som den pågældende er udleveret for – opretholdes uændret.

På baggrund af de hidtidige erfaringer og ønsket om en modernisering af udleveringsprocedurerne lægger tillægsprotokollens artikel 3 dog op til et par enkelte ændringer og præciseringer i forhold til udleveringskonventionens artikel 14.

For det første er det fundet nødvendigt at præcisere anvendelsesområdet for specialitetsreglen. Tillægsprotokollen ændrer derfor ordlyden af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, så det nu bl.a. fremgår, at en udleveret person ikke kan anholdes, tiltales eller stilles for retten for et andet strafbart forhold begået før udleveringen end det eller de forhold, som den pågældende er udleveret for.

For det andet introduceres der som led i det overordnede ønske om en hurtigere udleveringsproces i konventionens artikel 14, stk. 1, litra a, en ny frist på 90 dage for den anmodede stat til at træffe afgørelse om, hvorvidt man kan meddele samtykke til, at den udleverede person drages til ansvar

for et andet strafbart forhold end det eller de forhold, som den pågældende blev udleveret for. Efter bestemmelsen skal den anmodede stats afgørelse træffes så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra den begærende stat om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen. Hvor det ikke er muligt for den anmodede stat at overholde 90-dages-fristen, skal denne stat underrette den begærende stat og forklare grundene til forsinkelsen og meddele, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.

Den tredje ændring er foretaget i artikel 14, stk. 1, litra b, som bestemmer, at specialitetsreglen ikke skal finde anvendelse, når den pågældende, efter at have haft mulighed for at udrejse af territoriet hos den stat, hvortil der er sket udlevering, ikke har gjort dette inden for 30 dage efter sin endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette territorium efter at være udrejst af det. I forhold til den hidtidige bestemmelse i udleveringskonventionen er den eneste ændring, at fristen for at udrejse af den stat, hvor der er sket udlevering til, er sænket fra 45 dage til 30 dage.

For det fjerde er der indsat et nyt stk. 2, litra a, hvor det gøres klart, at den anmodende stat – på trods af specialitetsreglen i stk. 1 – kan foretage efterforskning, men ikke foranstaltninger, der begrænser den udleveredes personlige frihed.

Den fjerde tillægsprotokols sidste ændring til udleveringskonventionens artikel 14 er et nyt stk. 3. Bestemmelsen åbner op for at fravige udgangspunktet om, at den begærende stat ikke må begrænse den udleveredes personlige frihed for andre lovovertrædelser begået før udleveringen, end den, som den pågældende er udleveret for. Der er dog alene tale om en tilvalgsordning for de stater, som ønsker en sådan mulighed for at fravige specialitetsreglen.

Efter artikel 14, stk. 3, kan en stat på tidspunktet for undertegnelse eller ratifikation mv. af tillægsprotokollen eller på et senere tidspunkt således erklære, at en begærende stat, der har fremsat en tilsvarende erklæring, ved fremsendelsen af en anmodning om samtykke, jf. stk. 1, litra a, til fravigelse af specialitetsreglen i stk. 1 kan begrænse den udleveredes personlige frihed. Efter stk. 3, litra a og b, forudsætter en sådan fravigelse af specialitetsreglen i stk. 1 dog, at den begærende stat enten samtidigt med anmodningen om samtykke efter stk. 1, litra a, eller senere meddeler den dato, hvor denne stat har til hensigt at bringe en sådan begrænsning i anvendelse, og at den kompetente myndighed hos den anmodede stat udtrykkeligt

anerkender modtagelsen af denne meddelelse. Der kan med andre ord ikke foretages nogen begrænsninger i den udleveredes frihed på grundlag af et nyt strafbart forhold uden, at den anmodede stat har kendskab hertil, eller før dennes anerkendelse af modtagelsen.

Den anmodede stat kan til enhver tid give udtryk for sin modstand mod en sådan begrænsning. En tilkendegivelse herom fra den anmodede stat skal efter bestemmelsen medføre en pligt for den begærende stat til umiddelbart at ophæve begrænsningen i den udleveredes personlige frihed, herunder eventuelt ved løsladelse af den udleverede, jf. artikel 14, stk. 3.

Tillægsprotokollens affattelse af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 4, viderefører konventionens nugældende artikel 14, stk. 3.

3.3.5. Den fjerde tillægsprotokols *artikel 4* indsætter en ny bestemmelse i udleveringskonventionens artikel 15, stk. 2, om videreudlevering til en tredje stat.

Den anmodede stat skal efter den nye bestemmelse træffe sin afgørelse om samtykke til den begærende stats videreudlevering til en tredje stat efter stk. 1, så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen herom og eventuelt de dokumenter, der er anført i artikel 12, stk. 2. Hvor det ikke er muligt for den anmodede stat at overholde 90-dages-fristen, skal denne underrette den begærende stat, anføre grundene til forsinkelsen og meddele, hvornår afgørelsen kan forventes at foreligge.

Bestemmelsen indfører således en 90-dages-frist for den anmodede stats afgørelse i lighed med tillægsprotokollens artikel 3, jf. pkt. 3.3.4 ovenfor.

3.3.6. Tillægsprotokollens *artikel 5* indeholder en nyaffattelse af udleveringskonventionens artikel 21 om gennemtransport, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 21, stk. 1, jf. pkt. 3.1.4 ovenfor.

I bestemmelsens stk. 1 videreføres det gældende princip om, at transport igennem en af de kontraherende parters territorium skal tillades efter fremsendelse af en anmodning herom, forudsat at det pågældende strafbare forhold ikke af den stat, der anmodes om at tillade gennemtransport, anses for at være et forhold af politisk eller rent militær karakter efter udleveringskonventionens artikel 3 og 4.

Som en nyskabelse fastlægges det i stk. 2, hvilke oplysninger anmodningen om gennemtransport skal indeholde. Efter bestemmelsen skal anmodningen fra den begærende stat indeholde oplysning om identiteten på den person, der skal udleveres, herunder dennes nationalitet, hvor denne er kendt. Anmodningen skal endvidere indeholde oplysning om den myndighed, der anmoder om gennemtransport, og om der findes en anholdelsesbeslutning eller en anden kendelse med samme retsvirkning eller en ekssigibel dom, samt en bekræftelse af, at personen skal udleveres. Herudover skal anmodningen indeholde oplysning om karakteren af det strafbare forhold og dets retlige beskrivelse, herunder strafammen eller den straf, der er idømt ved den endelige dom. Endelig skal anmodningen indeholde en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tid og sted og i hvilket omfang den person, der begæres udleveret, har været involveret.

Den begærende stat skal således fremlægge færre oplysninger i forbindelse med gennemtransport end ved udlevering. Formålet med ændringen er at gøre procedurerne for behandlingen af sager om gennemtransport enklere. Ændringen i dokumentationskravet skal endvidere ses i sammenhæng med tillægsprotokollens artikel 6 om kommunikationskanaler og -midler, der er beskrevet under pkt. 3.3.7 nedenfor.

Med tillægsprotokollens bestemmelse er der for kontraherende parter ikke længere efter udleveringskonventionen en forpligtelse til at foretage underretning af den stat, hvis territorium overflyves, i forbindelse med udlevering til en tredje stat. I stedet fastlægger tillægsprotokollens stk. 3, at den begærende stat i tilfælde af en landing, der ikke er planlagt, har pligt til omgående at bekræfte, at der foreligger en af de afgørelser, som er omtalt i udleveringskonventionens artikel 12, stk. 2, jf. herved pkt. 3.3.3 ovenfor. I den forklarende rapport til den fjerde tillægsprotokol nævnes den dokumentation, der medbringes af de eskorterende betjente, eller oplysninger, som er indeholdt i Interpol eller Schengen-informationssystemet som eksempler på information, der bør blive betragtet som værende tilstrækkelig i denne henseende.

Underretningen skal have samme virkning som en anmodning om foreløbig anholdelse som anført i udleveringskonventionens artikel 16, og den begærende stat skal fremsende en anmodning om gennemtransport til den stat, på hvis territorium landingen er sket, jf. artikel 21, stk. 3.

Artikel 21, stk. 4-6, er en videreførelse af udleveringskonventionens gældende artikel 21, stk. 2, 5 og 6.

3.3.7. *Artikel 6* tilføjer en ny bestemmelse til udleveringskonventionen, der angiver, hvilke kommunikationskanaler og –midler der kan anvendes ved fremsendelse af meddelelser mv. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt og finder bl.a. anvendelse på fremsendelse af alle meddelelser mv. efter konventionens artikel 12-19 og artikel 21.

Efter artikel 6, *stk. 1*, kan meddelelser fremsendes ved brug af elektroniske eller andre midler, der omfatter skriftligt bevis under forhold, der gør det muligt for parterne at få bekræftet meddelelsernes ægthed. Det kan f.eks. være fremsendelse via fax eller e-mail. Bestemmelsen giver dog også mulighed for, at en stat til enhver tid kan anmode den pågældende stat om at fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Anvendelse af Interpol eller diplomatiske kanaler er heller ikke udelukket, jf. *stk. 2*.

Artikel 6, *stk. 3*, giver de kontraherende stater mulighed for at tage forbehold til anvendelsen af artikel 6, stk. 1, i forhold til visse dokumenter. En kontraherende stat kan således erklære, at den forbeholder sig ret til at forlange at få originalen eller en bekræftet kopi af udleveringsbegæringen og de medfølgende dokumenter efter konventionens artikel 12 samt den anmodedes stats samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet efter konventionens artikel 14, stk. 1, litra a. Hvor den anmodede stat har taget et sådant forbehold, skal den begærende stat fortsat fremsende originaler eller bekræftede genparter af disse dokumenter uanset artikel 6, stk. 1.

3.3.8. Endelig indeholder tillægsprotokollens *artikel 7-15* en række afsluttende bestemmelser om forholdet til udleveringskonventionens bestemmelser og andre internationale overenskomster, bilæggelse af tvister, undertegnelse og ikrafttræden samt tiltrædelse mv.

3.4. *Justitsministeriets overvejelser*

3.4.1. *Forenklet procedure for udlevering ved samtykke*

3.4.1.1. *Generelt*

Udleveringsloven er i dag opdelt således, at den indeholder kapitler om betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 og 3), kapitler om betingelser for udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 a og 3 a) samt kapitler om betingelser for udlevering til de nordiske lande (Finland, Island, Norge og Sverige) og om behandlingen af disse sager (kapitel 2 b og 3 b). Herudover indeholder loven et kapitel med andre bestemmelser (kapitel 4), der gælder for alle sager om udlevering, medmindre andet følger af de enkelte bestemmelser.

Som det fremgår af pkt. 3.2 ovenfor, indeholder den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen en særskilt regulering af muligheden for udlevering efter en forenklet procedure. Denne forenkledede procedure vil gælde parallelt med den gældende ordning for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, og den tredje tillægsprotokol skaber ikke behov for at ændre udleveringslovens regler om den gældende ordning.

Den tredje tillægsprotokol nødvendiggør imidlertid, at der i udleveringsloven indsættes særskilte regler om den forenkledede procedure.

Det foreslås, at dette sker i form af en henvisning i udleveringsloven til tillægsprotokollens regler. Det foreslås således, at der indsættes en ny § 21 c i udleveringsloven, som bestemmer, at tillægsprotokollens regler, der samtidig optages som bilag 3 til udleveringsloven, skal anvendes ved siden af de øvrige regler i lovens kapitel 2, 3 og 4, når der er tale om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, der ligeledes har gennemført den tredje tillægsprotokol, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen. Tillægsprotokollens bestemmelser får på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Den foreslåede ordning er efter Justitsministeriets opfattelse hensigtsmæssig for at bevare den nuværende systematik i udleveringsloven og for ikke at mindske udleveringslovens overskuelighed.

Det bemærkes i den forbindelse, at det ud fra tilsvarende overvejelser ved lov nr. 394 af 30. april 2007 blev besluttet at indsætte en lignende bestemmelse i udleveringslovens § 21 b om udlevering af lovovertrædere til lande, der har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab. Denne bestemmelse henviser til reglerne i Konventi-

on af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og artikel 1, 2, 6, 8, 9 og 13 i Konvention af 27. september 1996 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Ved gennemførelsen af § 21 b valgte man således, i stedet for at omskrive konventionsteksterne og lade bestemmelserne indgå i udleveringsloven, at lave en generel henvisning i lovtæksten til de pågældende konventioners regler, der samtidig blev medtaget som bilag til loven. Konventionsteksterne fik på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtækt.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 3 og 4, og bemærkningerne hertil.

3.4.1.2. Oplysninger, der skal forelægges den anmodede stat

Artikel 17, stk. 2, i den tredje tillægsprotokol giver den kontraherende stat mulighed for at tage forbehold til anvendelsen af tillægsprotokollens artikel 2, stk. 1. Tillægsprotokollens artikel 2, stk. 1, angiver, hvilke oplysninger der som udgangspunkt skal anses for tilstrækkelige til, at den anmodede stat og den person, der begæres udleveret, kan tage stilling til spørgsmålet om anvendelse af den forenkledede udleveringsprocedure. Bestemmelsen foreskriver også, at der under den forenkledede udleveringsprocedure ikke skal fremsendes en formel udleveringsbegæring efter artikel 12 i udleveringskonventionen, når den, der begæres udleveret, er tilbageholdt af den anmodede stat på baggrund af en anmodning fra den begærende stat om foreløbig anholdelse og fængsling efter udleveringskonventionens artikel 16.

Justitsministeriet har overvejet, om Danmark bør udnytte muligheden efter artikel 17, stk. 2, for at tage forbehold for anvendelsen af artikel 2, stk. 1.

Formålet med den tredje tillægsprotokols artikel 2, stk. 1, er at sikre, at en person, der begæres udleveret, og som samtykker i udleveringen, ikke skal tilbageholdes i en længere periode, mens en formel udleveringsbegæring udfærdiges, fremsendes, oversættes og behandles.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil det derfor gå imod tillægsprotokollens hovedformål om en forenklet og hurtigere udleveringsprocedure, hvis der stilles krav om fremsendelse af en formel udleveringsbegæring efter

artikel 12 i udleveringskonventionen i forbindelse med behandlingen af udleveringsbegæring efter tillægsprotokollens forenkede procedure.

Det bemærkes i den forbindelse, at de oplysninger, som skal forelægges den anmodede stat efter tillægsprotokollens artikel 2, stk. 1, som udgangspunkt vil være tilstrækkelige til, at Justitsministeriet vil kunne træffe beslutning om, hvorvidt der skal ske udlevering eller ej, og at tillægsprotokollens artikel 2, stk. 2, giver den anmodede stat mulighed for at anmode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, ikke er tilstrækkelige til at den anmodede stat kan træffe afgørelse.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at Danmark ikke bør udnytte muligheden i den tredje tillægsprotokols artikel 17, stk. 2, for at tage forbehold for anvendelsen af tillægsprotokollens artikel 2, stk. 1.

3.4.1.3. Samtykke til udlevering

Som beskrevet ovenfor under pkt. 3.2.5 følger det af den tredje tillægsprotokols artikel 4, stk. 4, at et samtykke til udlevering fra den, der begæres udleveret ikke kan tilbagekaldes.

Artikel 4, stk. 5, åbner imidlertid mulighed for, at en kontraherende stat kan tage forbehold, så samtykke kan tilbagekaldes. Den pågældendes samtykke til udlevering kan efter bestemmelsen i givet fald tilbagekaldes, indtil den anmodede stat træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenkede procedure.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, om Danmark skal udnytte muligheden for at tage et sådant forbehold.

Efter dansk ret kan samtykke til udlevering tilbagekaldes, indtil udleveringen (dvs. den fysiske overgivelse) har fundet sted.

I de tilfælde, hvor personen udleveres umiddelbart efter at have meddelt samtykke til udlevering, vil spørgsmål om uigenkaldelighed normalt ikke opstå i praksis.

Skal den pågældende imidlertid inden overførelsen f.eks. afsone en længere frihedsstraf i Danmark for en anden forbrydelse end den, vedkommende er begæret udleveret for, kan grundlaget for et samtykke til udlevering være ændret på det tidspunkt, hvor udleveringen skal iværksættes. At fasthol-

de den pågældende på et samtykke under sådanne omstændigheder kan give anledning til betænkeligheder. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor forudsætningerne bag et flere år gammelt samtykke til udlevering har ændret sig væsentligt som følge af vedkommendes ændrede sociale eller helbredsmæssige forhold mv.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at Danmark i forbindelse med ratifikationen af den tredje tillægsprotokol bør afgive erklæring om, at samtykke til udlevering kan tilbagekaldes som anført i tillægsprotokollens artikel 4, stk. 5.

Efter den tredje tillægsprotokols artikel 4, stk. 3, skal et samtykke til udlevering og et eventuelt afkald på anvendelse af specialitetsreglen fra den, der ønskes udleveret, protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning. Bestemmelsen svarer delvist til udleveringslovens § 18 c og 18 j om samtykke til udlevering på grundlag af enten en europæisk eller nordisk arrestordre. En tilsvarende bestemmelse findes også i artikel 7, stk. 3, i Konvention af 10. marts 1995 udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, som efter udleveringslovens § 21 b finder anvendelse på udlevering til lande, der har indgået en associeringsaftale om gennemførelse, anvendelse og udvikling af Schengenreglerne med Den Europæiske Union og Det Europæiske Fællesskab.

Herudover fremgår det af tillægsprotokollens artikel 4, stk. 5, 5. pkt., at enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolleres i henhold til den anmodede stats lovgivning.

På den baggrund er det Justitsministeriet opfattelse, at den pågældendes samtykke til udlevering og eventuel tilbagekaldelse heraf skal protokolleres i overensstemmelse med retsplejelovens regler herom. Det betyder, at et sådant samtykke og/eller tilbagekaldelse skal meddeles af den pågældende i et retsmøde, hvor retten vejleder den pågældende om følgerne af et samtykke. Dette svarer til ordningen efter udleveringslovens §§ 18 c, 18 j og 21 b.

Efter tillægsprotokollens artikel 1 skal den anmodede stat tiltræde den pågældendes samtykke til udlevering. Bestemmelsen indebærer, at sagen skal forelægges Justitsministeriet med henblik på ministeriets beslutning om udlevering efter den forenkede procedure, og at udlevering kan nægtes,

uanset at den pågældende har givet samtykke, hvis det findes betænkeligt at gennemføre udlevering på det foreliggende grundlag. Det vil f.eks. kunne forekomme, hvis der er tvivl om, hvorvidt strafansvaret kan være forældet, eller om udleveringen vil være uforenelig med humanitære hensyn. Det bemærkes herved, at der efter den ovennævnte ordning alene påhviler retten en vejledningspligt. Retten skal således ikke træffe afgørelse om udlevering. Nægter Justitsministeriet udlevering i medfør af den tredje tillægsprotokols forenklede procedure, skal den begærende stat underrettes herom efter tillægsprotokollens art. 6, stk. 2, med henblik på at få mulighed for at indgive en formel udleveringsbegæring.

3.4.1.4. Specialitetsreglen

Som nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 3.2.6 kan en kontraherende stat efter den tredje tillægsprotokols artikel 5 erklære, at specialitetsreglen i udleveringskonventionens artikel 14 ikke finder anvendelse i forbindelse med den forenklede udleveringsprocedure, hvis den pågældende enten giver samtykke til udleveringen, eller hvis den pågældende giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Udleveringskonventionens artikel 14 er gennemført ved udleveringslovens § 10, nr. 1, der er beskrevet ovenfor under pkt. 3.1.2. Efter den gældende ordning kan den udleverede ikke selv give afkald på anvendelse af specialitetsreglen ved udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Hvis Danmark afgiver erklæring efter tillægsprotokollens artikel 5 vil det indebære, at den berørte person kan udvide sit samtykke til ikke kun at angå de forhold, der sker udlevering for. Hvis den berørte person herefter giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen i forhold til den begærende stat, kræves Justitsministeriets tilladelse efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, ikke i forhold til strafforfølgning eller straffuldbyardelse for yderligere forhold i den begærende stat.

Justitsministeriet finder, at man af hensyn til den udleveredes retssikkerhed ikke bør tilslutte sig en ordning, hvorefter specialitetsreglen kan fraviges i forhold til den begærende stat, hvis den berørte person giver samtykke til udleveringen, eller hvis den pågældende samtidig med samtykket til udlevering udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen.

Regeringen agter derfor ikke at udnytte adgangen til at afgive en erklæring fra dansk side om fravigelse af specialitetsreglen i medfør af den tredje tillægsprotokols artikel 5.

3.4.2. Modernisering af visse regler i udleveringsloven

3.4.2.1. Forældelse

Efter artikel 1 i den fjerde tillægsprotokol affattes udleveringskonventionens 10, stk. 2, således, at udlevering ikke skal kunne afslås under henvisning til, at det strafbare forhold er forældet efter den anmodede stats lovgivning.

Efter artikel 10, stk. 3, kan de kontraherende stater dog i forbindelse med undertegnelse eller ratifikationen mv. af tillægsprotokollen tage forbehold til bestemmelsen i stk. 2, hvis en begæring om udlevering vedrører et strafbart forhold, som efter den pågældende stats lovgivning er underlagt dens egen kompetence, jf. litra a, eller hvis den pågældende stats nationale lovgivning foreskriver, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter den pågældende stats regler, jf. litra b.

Justitsministeriet har på den baggrund overvejet, om Danmark skal udnytte muligheden for at tage et sådant forbehold.

Efter udleveringslovens § 9 kan udlevering ikke ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret. Bestemmelsen, der er i overensstemmelse med den hidtidige artikel 10 i udleveringskonventionen, er altså en obligatorisk afslagsgrund. Udleveringslovens § 9 finder både anvendelse i forhold til udlevering af danske statsborgere og udlændinge fra Danmark til en fremmed stat uden for Den Europæiske Union og Norden. Bestemmelsen forpligter Justitsministeriet til i forbindelse med en afgørelse om udlevering at sikre, at strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ikke er forældet efter straffelovens §§ 93-97 c.

Efter Justitsministeriets opfattelse udgør udleveringslovens § 9 en vigtig retssikkerhedsmæssig beskyttelse i forhold til en person, som begæres udleveret til en fremmed stat. Udleveringslovens § 9 er således med til at sikre, at Danmark ikke er forpligtet til at udlevere en person i tilfælde, hvor

det efter en dansk opfattelse ville forekomme stødende at pålægge et strafansvar eller pålægge en person at afsones en fængselsstraf.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at Danmark i forbindelse med tiltrædelsen af den fjerde tillægsprotokol i medfør af artikel 10, stk. 3, litra b, bør afgive en erklæring i forhold til anvendelsen af artikel 10, stk. 2, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1. Det betyder, at udlevering ikke kan ske, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Hvis der fra dansk side alene afgives erklæring efter artikel 10, stk. 3, litra b, vil Danmark ikke senere kunne ændre dette forbehold til det mindre vidtrækkende forbehold efter bestemmelsens litra a, hvorefter udlevering alene kan afslås pga. forældelse, hvis det strafbare forhold er underlagt dansk straffemyndighed. En eventuel senere ophævelse af udleveringslovens § 9 vil i denne situation betyde, at Danmark ikke kan nægte at udlevere en person i tilfælde, hvor det strafbare forhold er omfattet af dansk straffemyndighed, jf. straffelovens §§ 6-12, og hvor forholdet ville være forældet efter straffelovens §§ 93-97 c. En sådan retsstilling vil efter Justitsministeriets opfattelse ikke være hensigtsmæssig.

For at stille Danmark frit i forhold til eventuelle fremtidige ændringer af udleveringslovens § 9 agter regeringen derfor at afgive erklæring om, at man fra dansk side i medfør af udleveringskonventionens artikel 10, stk. 3, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1, forbeholder sig ret til ikke at lade bestemmelsens stk. 2 finde anvendelse, hvis en begæring om udlevering vedrører et strafbart forhold, som efter den danske ret er underlagt dansk jurisdiktion, eller hvis dansk ret foreskriver, at udlevering ikke kan ske, fordi strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret.

Udleveringskonventionens artikel 10, stk. 4, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 1, forpligter en stat, der har taget forbehold i medfør af stk. 3, til at tage hensyn til handlinger eller begivenheder, der har fundet sted i den begærende stat, ved vurderingen af, om retsforfølgning eller straffuldbyrdelsen er forældet i henhold til dens lovgivning, hvis handlinger eller begivenheder af samme karakter afbryder eller suspenderer forældelsen i den pågældende stat.

Efter straffelovens § 94, stk. 5, afbrydes forældelsesfristen for strafbare handlinger, når den pågældende gøres bekendt med sigtelsen, eller når anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen. I forhold til fuldbyrdelse af straf afbrydes forældelsesfristen, når fuldbyrdelsen påbegyndes, jf. straffelovens § 97, stk. 5.

Den nyaffattede artikel 10, stk. 4, forpligter altså Danmark til – i forbindelse med vurderingen efter udleveringslovens § 9 af om forældelsesfristen for en strafbar handling er afbrudt efter dansk ret – at lægge vægt på, om den pågældende er gjort bekendt med sigtelsen i den begærende stat, eller om anklagemyndigheden i den begærende stat har anmodet om rettergangsskridt, hvorved den pågældende er blevet sigtet for overtrædelsen.

Det fremgår ikke udtrykkeligt af udleveringslovens § 9, at der ved vurderingen af, om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, skal lægges vægt på fristafbrydende skridt, som er foretaget i udlandet.

Det følger imidlertid af Justitsministeriets praksis i udleveringssager, at der ved vurderingen af, om der er indtrådt forældelse efter dansk ret, lægges vægt på fristafbrydende skridt, som er foretaget i udlandet. Der kan i den forbindelse henvises til Østre Landsrets kendelse af 30. juni 2011, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, side 2904ff.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at den fjerde tillægsprotokols artikel 1 ikke nødvendiggør en ændring af udleveringslovens § 9.

3.4.2.2. Begæringen og de medfølgende dokumenter

Den fjerde tillægsprotokols artikel 2 indeholder en række ændringer af udleveringskonventionens artikel 12, der vedrører spørgsmålet om fremsendelse af udleveringsbegæring og om, hvilke dokumenter der skal vedlægges.

Der er, som det er nærmere beskrevet ovenfor under pkt. 3.3.3, tale om følgende ændringer i forhold den gældende bestemmelse:

- Det skal ikke længere være muligt at fremsende udleveringsbegæring via diplomatiske kanaler, jf. artikel 12, stk. 1.

- Det er ikke længere et krav, at der fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den relevante dom eller arrestordre mv., jf. artikel 12, stk. 2, litra a.
- Det præciseres, at henvisningen til relevante lovbestemmelser i den redegørelse, som den begærende stat skal fremsende, skal omfatte bestemmelser om forældelse, jf. artikel 12, stk. 2, litra b.
- Det præciseres, at den begærende stat også skal fremsende oplysninger, der kan medvirke til at fastslå den pågældendes opholdssted, jf. artikel 12, stk. 2, litra c.

For så vidt angår den førstnævnte ændring bemærkes, at muligheden for at fremsende udleveringsbegæring direkte til den anmodede stats justitsministerium blev indsat ved artikel 5 i den anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til udleveringskonventionen. Danmark ratificerede den anden tillægsprotokol ved kongelig resolution af 8. februar 1983 uden ændring af udleveringsloven.

I forhold til den ændring, der indebærer, at det ikke længere er et krav, at der fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den relevante dom eller arrestordre mv., jf. ovenfor, bemærkes, at udleveringslovens § 11 ikke fastsætter et krav om, at der skal fremsendes en original eller en behørigt bekræftet genpart af den beslutning om anholdelse eller fængsling eller af den dom, der danner grundlag for anmodningen. De ovennævnte præciseringer indeholder således ikke selvstændige forpligtelser, der kræver ny eller ændret lovgivning.

Herudover fremgår det allerede i dag af udleveringslovens § 11, at den begærende stat skal fremsende oplysninger om de anvendelige straffebestemmelser, hvilket også omfatter relevante bestemmelser om forældelse.

Endelig bemærkes, at det i forbindelse med vedtagelsen af udleveringsloven, jf. lov nr. 249 af 9. juni 1967, ikke blev fundet nødvendigt at indsætte en udtrykkelig bestemmelse i lovens § 11 om, at udleveringsbegæringen bør indeholde oplysning om den pågældendes nationalitet og opholdssted her i landet samt sådanne oplysninger, som i øvrigt er nødvendige til at kunne fastslå den pågældendes identitet, jf. Folketingstidende 1966-1967, 1. samling, Tillæg A, sp. 2551.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at den fjerde tillægsprotokols artikel 2 ikke nødvendiggør ændringer i udleveringsloven.

3.4.2.3. *Specialitetsreglen*

Som beskrevet under pkt. 3.3.4 ovenfor foretages der med den fjerde til-lægsprotokols artikel 3 en række ændringer af specialitetsreglen i udleve-ringskonventionens artikel 14, som er gennemført i dansk ret ved udleve-ringslovens § 10, nr. 1.

De præciseringer i udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, og stk. 2, litra a, som gør det klart, at den anmodende part på trods af specialitetsreg-len i stk. 1 kan foretage efterforskning, men ikke foranstaltninger, der be-grænser den udleveredes personlige frihed, er foretaget, idet formuleringen i den nugældende artikel 14, stk. 1, i visse lande har givet anledning til for-tolkningsmæssige problemer. Disse fortolkningsproblemer har i visse til-fælde gjort det umuligt at foretage efterforskning i forhold til overtrædel-ser, som er begået forud for en persons udlevering, men som bliver opda-get efter den pågældendes udlevering. Udleveringslovens § 10, nr. 1, har ikke givet anledning til sådanne fortolkningsmæssige problemer. Efter Ju-stitsministeriets opfattelse medfører præciseringerne af konventionens tekst derfor ikke behov for ændring af udleveringslovens § 10, nr. 1.

I forhold til forpligtelsen efter udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra a, til i videst muligt omfang at besvare en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen inden 90 dage bemærkes, at der alene er ta-le om en mellemstatslig forpligtelse for Danmark til at træffe afgørelse se-nest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen fra den begærende stat om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen, medmindre dette viser sig at være umuligt. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der ikke er behov for at introducere en regel herom i udleveringsloven.

Ændringen af udrejsefristen i udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra b, fra 45 dage til 30 dage gør det nødvendigt at ændre den tilsvarende udrejsefrist i udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, til 30 dage. Beslutnin-gen om at forkorte udleveringskonventionens udrejsefrist fra 45 dage til 30 dage skyldes, at der blandt medlemsstaterne i Europarådet var enighed om, at der godt 50 år efter vedtagelsen af konventionen ikke længere fandtes en objektiv begrundelse for at fastholde 45-dages fristen, da det er blevet let-tere at rejse og forlade de kontraherende stater, hvis den udleverede person ønsker det.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

Justitsministeriet har endvidere overvejet, om Danmark i forbindelse med ratifikationen af den fjerde tillægsprotokol bør erklære, at en begærende stat, der har afgivet en tilsvarende erklæring, ved fremsendelsen af en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsreglen kan begrænse den udleveredes personlige frihed, jf. artikel 14, stk. 3. Der er alene tale om en tilvalgsordning for de stater, som ønsker en sådan mulighed for at fravige specialitetsreglen, indtil den anmodede stat har truffet en endelig afgørelse om fravigelse af specialitetsprincippet, jf. udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra a.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ikke introduceres en ordning i dansk ret, som giver den begærende stat mulighed for at frihedsberøve den pågældende for andre lovovertrædelser end den, som justitsministeren har truffet beslutning om at udlevere den pågældende for, før justitsministeren i det enkelte tilfælde har givet tilladelse efter udleveringslovens § 20 til, at den pågældende kan underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for. Det bemærkes i den forbindelse, at der ikke er indført en lignende mulighed for medlemsstater i Den Europæiske Union til at begrænse den udleveredes personlige frihed forud for den anmodede medlemsstats samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet.

Justitsministeriet finder derfor ikke, at Danmark bør afgive en erklæring efter udleveringskonventionens artikel 14, stk. 3, i forbindelse med Danmarks ratifikation af den fjerde tillægsprotokol.

3.4.2.4. Videreudlevering til en tredje stat

Forpligtelsen efter udleveringskonventionens artikel 15, stk. 2, som affattet ved den fjerde tillægsprotokols artikel 4, til i videst muligt omfang at træffe afgørelse om, hvorvidt der kan meddeles samtykke til videreudlevering til en tredje stat inden 90 dage, har karakter af en mellemstatslig forpligtelse. Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at den fjerde tillægsprotokols artikel 4 ikke er af en sådan karakter, at den nødvendiggør lovændringer.

3.4.2.5. Gennemtransport

3.4.2.5.1. Den fjerde tillægsprotokols artikel 5 indeholder som beskrevet ovenfor under pkt. 3.3.6 en nyaffattelse af udleveringskonventionens arti-

kel 21 om gennemtransport, som er gennemført i dansk ret ved udleveringslovens § 21, stk. 1, jf. pkt. 3.1.4 ovenfor.

Den nye bestemmelse i artikel 21, stk. 2, der angiver hvilke oplysninger, som anmodningen om gennemtransport skal indeholde, indeholder ikke selvstændige forpligtelser, der kræver lovændringer. Der henvises i den forbindelse til Justitsministeriets overvejelser i pkt. 3.4.2.2 ovenfor.

I forhold til den fjerde tillægsprotokols bestemmelse om, at der ikke (efter dette regelsæt) skal ske underretning den stat, hvis territorium overflyves i forbindelse med udlevering til en tredje stat, bemærkes, at udleveringslovens § 21 om tilladelse til gennemtransport ikke finder anvendelse ved overflyvninger, hvor der ikke er planlagt mellemlandinger i Danmark.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at den fjerde tillægsprotokols artikel 5 ikke indeholder selvstændige forpligtelser, der kræver lovændringer.

3.4.2.5.2. Gennemtransport efter udleveringslovens § 21 sker som oftest i forbindelse med en mellemlanding i en dansk lufthavn i forbindelse med lufttransport fra det land, der er anmodet om udlevering, til det land, hvortil udlevering sker.

Myndighedsudøvelsen i den forbindelse på dansk territorium sker under ledelse og ansvar af danske (politi)myndigheder, og dansk politi vil derfor forud for gennemtransporten være underrettet om tid og sted herfor og om tilstedeværelsen af de eskorterende udenlandske myndighedspersoner.

Gennemtransporten vil som det helt klare udgangspunkt foregå uproblematisk, men det kan ikke udelukkes, at der i særlige tilfælde vil kunne opstå situationer, hvor en videregående myndighedsudøvelse vil være påkrævet for at sikre gennemtransporten. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den person, der føres gennem dansk territorium, forsøger at flygte, mens den pågældende endnu befinder sig i Danmark, og en øjeblikkelig, helt kortvarig (fysisk) magtanvendelse ikke er tilstrækkelig til at hindre den pågældende i at undvige. Som et andet eksempel kan nævnes den situation, at gennemrejsen forsinkes, fordi der opstår mekaniske problemer med flyet, og hvor der således opstår behov for at sikre den pågældendes tilstedeværelse i længere tid end oprindeligt forudsat i forbindelse med anmodningen om tilladelse til gennemrejse, mens problemerne søges afhjulpet.

Som bl.a. anført ovenfor under afsnit 3.1.3 fremgår det af udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt, i udleveringssager kan anvendes i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Udleveringsloven indeholder derimod ingen udtrykkelig hjemmel til at anvende de nævnte indgreb over for personer, som føres gennem riget i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden.

En sådan hjemmel må imidlertid anses for forudsat i dansk ret. Justitsministeriet kan i den forbindelse bl.a. henvise til forarbejderne til den nugældende udleveringslovs § 19, hvorefter fængsling i de i denne bestemmelse omhandlede tilfælde hidtil var sket med hjemmel i en analogi af retsplejelovens fængslingsregler (Folketingstidende 1966-67, Tillæg A, sp. 2553). Justitsministeriet kan endvidere pege på, at det som led i det generelle retshjælpsregime almindeligvis antages, at retsplejelovens regler om bl.a. foretagelse af tvangsindgreb mv. kan anvendes analogt i forhold til anmodninger fra udenlandske myndigheder i samme omfang, som reglerne ville kunne finde anvendelse i en tilsvarende dansk straffesag. Der kan således uden udtrykkelig hjemmel ske f.eks. anholdelse, ransagning og beslaglæggelse i forbindelse med en udenlandsk anmodning om retshjælp, og det bemærkes i den sammenhæng, at udlevering og transit må antages at være omfattet af retshjælpsbegrebet i bred forstand.

Justitsministeriet finder dog, at der i udleveringsloven bør indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at de fornødne straffeprocessuelle tvangsmidler (også) kan bringes i anvendelse i forbindelse med transport gennem Danmark af personer, der udleveres fra en fremmed stat til en anden.

Det foreslås på den baggrund, at der i udleveringslovens § 21 indsættes et nyt stk. 4, der indebærer, at det udtrykkeligt fastslås, at retsplejelovens relevante tvangsindgreb også vil kunne anvendes i forhold til personer, som i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden føres gennem dansk territorium, jf. udleveringslovens § 21.

Det følger af henvisningen til udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der vil kunne komme på tale, er dem, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edi-

tion samt kapitel 75 a om andre efterforskningskridt. Det vil i praksis navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som vil være relevante.

Der tilsigtes ikke med forslaget en begrænsning i forhold til situationer, der ikke er omfattet af § 21, af den hjemmel, der som nævnt er forudsat i dansk ret med hensyn til anvendelse af de omhandlede retsmidler.

3.4.2.6. Kommunikationskanaler og –midler

Som nærmere beskrevet under pkt. 3.3.7 ovenfor tilføjer den fjerde tillægsprotokols artikel 6 en ny bestemmelse til udleveringskonventionen, der angiver, hvilke kommunikationskanaler og –midler der kan anvendes ved fremsendelse af meddelelser mv. Bestemmelsens formål er at forenkle og fremskynde udleveringsproceduren mest muligt og finder bl.a. anvendelse på fremsendelse af alle meddelelser mv. efter udleveringskonventionens artikel 12-19 og artikel 21.

Udleveringsloven indeholder ikke regler for, hvilke kommunikationskanaler der skal anvendes i forbindelse med behandlingen af udleveringsbegæring.

Udleveringsbegæring fra lande uden for Den Europæiske Union og Norden modtager Justitsministeriet som kompetent dansk myndighed i praksis typisk via de diplomatiske kanaler og Interpol. Udleveringsbegæring og øvrige oplysninger, der fremsendes via Interpol og til dels også via de diplomatiske kanaler, modtager Justitsministeriet allerede i dag i vidt omfang ad elektronisk vej. Efter Justitsministeriets opfattelse medfører den fjerde tillægsprotokols artikel 6 derfor ikke behov for lovændringer. Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at Danmark på den anførte baggrund ikke bør udnytte adgangen til at tage forbehold for anvendelsen af tillægsprotokollens artikel 6, stk. 1, jf. stk. 3.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

6. Administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget har ingen EU-retlige konsekvenser.

9. Hørte myndigheder mv.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Rigspolitiet, Politidirektørforeningen, Politiforbundet, Advokatrådet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Institut for Menneskerettigheder, Retssikkerhedsfonden, Det Kriminalpræventive Råd, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Retspolitisk Forening, Amnesty International, Danske Advokater, Færøernes Hjemmestyre og Grønlands Selvstyre.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1 Retsplejeloven

Til nr. 1 (§ 795, stk. 3)

Efter den foreslåede bestemmelse finder retsplejelovens § 189 om tavshedsplæg tilsvarende anvendelse i forbindelse med en ransagning, der foretages hos en ikke-mistænkt. Den foreslåede bestemmelse kan f.eks. anvendes i forhold til ansatte eller bestyrelsesmedlemmer.

Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer, at retten eller politiet kan pålægge den, hos hvem ransagningen foretages, tavshedspligt med hensyn til dennes viden om sagen, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler for det.

Hvis den, hos hvem ransagningen foretages, er en virksomhed, kan politiet eller retten ifølge den foreslåede bestemmelse endvidere under samme betingelser pålægge andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden, har fået kendskab til sagen, tavshedspligt. Den foreslåede bestemmelse kan f.eks. anvendes i forhold til ansatte eller bestyrelsesmedlemmer, når virksomheden også er blevet pålagt tavshedspligt i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Ifølge retsplejelovens § 189, stk. 2, bortfalder et tavshedsplæg senest, når sagen er afsluttet.

Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., finder reglerne i bl.a. lovens kapitel 73 om ransgning tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved ransgning kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsens 1. pkt. angår beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, konfiskation, bødekraft eller erstatning. Henvisningen i retsplejelovens § 1002, stk. 1, til lovens kapitel 73 indebærer, at retten eller politiet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 795, stk. 3, også kan give pålæg om tavshedspligt, efter at dom er afsagt, hvis betingelserne i § 1002, stk. 1, og § 189 i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 804, stk. 1)

Når der i forbindelse med et pålæg om edition meddeles en virksomhed om tavshedspligt, jf. retsplejelovens § 804, stk. 2, jf. § 803, stk. 1, jf. § 189, finder retsplejelovens § 189 ifølge den foreslåede bestemmelse tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden, har fået kendskab til sagen. Henvisningen til retsplejelovens § 189 indebærer, at retten eller politiet i disse situationer kan give pålæg om tavshedspligt med hensyn til de pågældendes viden om sagen, hvis hensynet til fremmede magter, til statens sikkerhed eller til opklaring af alvorlige forbrydelser taler for det.

Ifølge retsplejelovens § 189, stk. 2, bortfalder et tavshedspålæg senest, når sagen er afsluttet.

Efter retsplejelovens § 1002, stk. 1, 2. pkt., finder reglerne i bl.a. lovens kapitel 74 om edition tilsvarende anvendelse, efter at dom er afsagt, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der ved edition kan findes genstande eller værdier, som kan beslaglægges efter bestemmelsens 1. pkt. Bestemmelsens 1. pkt. angår beslaglæggelse til sikkerhed for sagsomkostninger, konfiskation, bødekraft eller erstatning. Henvisningen i retsplejelovens § 1002, stk. 1, til lovens kapitel 74 indebærer, at retten eller politiet i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 804, stk. 1, også kan give pålæg om tavshedspligt, efter at dom er afsagt, hvis betingelserne i § 1002, stk. 1, og § 189 i øvrigt er opfyldt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Lov om international fuldbyrdelse af straf mv.

Til nr. 1 og 2 (§ 5 a og bilag 5)

Den foreslåede ændring af bestemmelsen indebærer, at udenlandske afgørelser om konfiskation, der er omfattet af hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen, kan fuldbyrdes efter de gældende regler i kapitel 3 i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., når hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens betingelser er opfyldt.

Efter hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 25, stk. 1, kan parten disponere over konfiskerede formuegoder i henhold til sin egen nationale lovgivning eller administrative procedurer. I overensstemmelse hermed vil det konfiskerede som udgangspunkt tilfalde statskassen.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionens artikel 25, stk. 2, giver imidlertid mulighed for at tilbagelevere de konfiskerede formuegoder til den anmodende part med henblik på udbetaling af erstatning til eventuelle ofre eller tilbagelevering til den retmæssige ejer i det omfang, det er muligt efter den anmodede parts nationale lovgivning. Henvisningen i § 5 a til hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen indebærer i overensstemmelse hermed, at justitsministeren kan træffe bestemmelse om hel eller delvis overførsel af det konfiskerede med henblik på udbetaling af erstatning til eventuelle ofre, jf. herved også straffelovens § 77, eller tilbagelevering til den retmæssige ejer. Sådant overførsel forudsættes imidlertid som udgangspunkt alene at komme på tale i enkelttilfælde i forhold til en begærende stat, hvor der er konstateret gensidighed.

Hvidvask- og terrorfinansieringskonventionen foreslås medtaget som bilag 5 til loven, og konventionernes bestemmelser har på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.4 og 2.3.3.

Til § 3

Udleveringsloven

Til nr. 1 (§ 10, nr. 1)

Den foreslåede ændring af udleveringslovens § 10, nr. 1, litra b, nedsætter udrejsefristen fra 45 dage til 30 dage.

Ændringen indebærer, at en person, der er udleveret fra Danmark til en begærende stat uden for Den Europæiske Union eller Norden fremover kan drages til ansvar eller udleveres videre til et tredjeland uden justitsministerens samtykke for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for, hvis den pågældende i 30 dage uhindret har kunnet forlade det land, som der er sket udlevering til, og den pågældende har undladt dette.

Den foreslåede bestemmelse implementerer den ændring af udleveringskonventionens artikel 14, stk. 1, litra b, der er foretaget ved den fjerde tillægsprotokols artikel 3. Ændringen er nødvendig for, at Danmark kan ratificere den fjerde tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

Der henvises til pkt. 3.3.4 og 3.4.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 21, stk. 4)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at der i udleveringsloven tilvejebringes udtrykkelig lovhjemmel til at anvende retsplejelovens relevante tvangsindgreb i forhold til personer, som i forbindelse med udlevering fra en fremmed stat til en anden føres gennem dansk territorium.

Det følger af henvisningen til udleveringslovens § 13, at de retsmidler, der vil kunne komme på tale, er dem, der er omtalt i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse, kapitel 70 om varetægtsfængsling, kapitel 72 om legemsindgreb, kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om beslaglæggelse og edition samt kapitel 75 a om andre efterforskningsskridt. Det vil i praksis navnlig være bestemmelserne om anholdelse og varetægtsfængsling, som vil være relevante.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 og 4 (§ 21 c og bilag 2)

De foreslåede bestemmelser gennemfører de lovændringer, der er nødvendige for, at Danmark kan tiltræde den tredje tillægsprotokol til udleveringskonventionen.

Det foreslås således, at reglerne i den tredje tillægsprotokol vil gælde ved siden af reglerne i udleveringslovens kapitel 2, 3 og 4 ved udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden, som har tiltrådt tillægsprotokollen. Herudover vil reglerne i den tredje tillægsprotokol – ligesom reglerne i udleveringskonventionen – finde direkte anvendelse i forhold til anmodninger fra Danmark til andre stater, som har ratificeret tillægsprotokollen, om udlevering efter tillægsprotokollens forenklede procedure.

Reglerne i den tredje tillægsprotokol finder alene anvendelse i det omfang andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land ikke er mere vidtgående. Den tredje tillægsprotokol foreslås samtidig medtaget som bilag 3 til udleveringsloven, jf. lovforslagets § 3, nr. 4. Tillægsprotokollens bestemmelser får på denne måde samme gyldighed som den egentlige lovtekst.

De erklæringer, som Danmark i forbindelse med ratifikationen af den tredje tillægsprotokol vil afgive, vil finde anvendelse i forhold de øvrige lande, som tiltræder tillægsprotokollen.

Der henvises til pkt. 3.2 og 3.4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2013.

I *stk. 2* foreslås det, at lovens § 3 (om ændring af udleveringsloven) finder anvendelse på anmodninger om udleveringer, der fremsættes efter lovens ikrafttræden. Anmodninger om udlevering, der modtages inden lovens ikrafttræden, vil skulle behandles efter de gældende bestemmelser i udleveringslovens kapitel 2 og 3 om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og Norden.

Til § 5

§ 5 indeholder bestemmelser om lovens territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i bestemmelsens *stk. 1*, at lovens § 1 (om ændring af retsplejeloven) ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det foreslås endvidere i bestemmelsens *stk. 2*, at de foreslåede ændringer i lovens §§ 2 og 3 (om ændring af lov om international fuldbyrdelse af straf mv. og udleveringsloven) ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger, vil kunne sættes helt eller delvis i kraft for disse landsdele ved kongelig anordning.

Det bemærkes, at lov om international fuldbyrdelse af straf mv., jf. dennes § 15, ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det bemærkes endvidere, at udleveringsloven har gyldighed for Færøerne og Grønland (i det omfang den er sat i kraft for disse landsdele) med de afvigelser, som følger af de færøske og grønlandske retsplejelove, jf. dennes § 23.

Bilag 1

Europarådets Konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbytte af strafbart forhold samt finansiering af terrorisme

Warszawa, den 16. maj 2005

Præambel

Europarådets medlemsstater og andre stater, der undertegner denne konvention,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer, der er overbevist om behovet for at føre en fælles kriminalpolitik med henblik på beskyttelse af samfundet,

der finder, at bekæmpelsen af alvorlig kriminalitet, der i stigende grad er blevet et internationalt problem, kræver anvendelse af moderne og effektive metoder på internationalt plan,

der er overbevist om, at en af disse metoder er at fratage forbrydere udbyttet af deres forbrydelser samt de redskaber, der er til deres rådighed,

der finder, at et velfungerende system for internationalt samarbejde må etableres for at nå dette mål,

der henviser til Europarådets Konvention om hvidvaskning, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (ETS Nr. 141 – i det følgende betegnet “1990 Konventionen”);

der endvidere gør opmærksom på Resolution 1373(2001) om truslerne mod den internationale fred og sikkerhed forårsaget af terrorhandlinger, som blev vedtaget af de Forenede Nationers Sikkerhedsråd den 28. september 2001, og navnlig punkt 3.d i denne resolution;

der minder om den Internationale Konvention om Bekæmpelsen af Finansiering af Terrorismen vedtaget af de Forenede Nationers Generalforsamling den 9. december 1999 og navnlig artikel 2 og 4 i denne konvention, der pålægger de deltagende stater at fastslå, at finansiering af terrorisme er et strafbart forhold; og

som er overbevist om at det er nødvendigt umiddelbart at træffe foranstaltninger til at ratificere og fuldt ud gennemføre den ovennævnte Internationale Konvention om Bekæmpelse af Finansiering af Terrorismen,

har indgået følgende aftale:

Kapitel I – Anvendelse af terminologi

Artikel 1 – Anvendelse af terminologi

I denne konvention:

- a. betyder “udbytte” enhver økonomisk fordel der direkte eller indirekte stammer fra eller erhverves ved kriminelle handlinger. Udbytte kan bestå af alle former for formuegoder som defineret i litra b i denne artikel;

- b. omfatter »formuegoder« formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder,
- c. betyder »redskaber« enhver form for formuegoder, der anvendes eller påtænkes anvendt på en hvilken som helst måde, helt eller delvis, til at begå et eller flere strafbare forhold,
- d. betyder »konfiskation« en sanktion eller foranstaltning, der pålægges af en domstol efter en retssag vedrørende et eller flere strafbare forhold, og som medfører at en person endeligt fratages formuegoder;
- e. betyder »prædikatorbrydelse« enhver strafbar handling, som fører til at der opstår udbytte, der kan gøres til genstand for en forbrydelse som defineret i denne konventions artikel 9;
- f. betyder "finansiel efterretningsenhed" (i det følgende betegnet "FIU") et centralt, nationalt organ med ansvar for at modtage (og efter bemyndigelse anmode om), analysere og videregive efterretninger om finansielle forhold til de kompetente myndigheder
  - i) vedrørende midler der mistænkes for at være strafbart udbytte og mulig finansiering af terrorisme, eller
  - ii) hvor der er krav herom i nationale love eller bestemmelser, med henblik på bekæmpelse af hvidvaskning og finansiering af terrorisme;
- g. vil "indefrysning" eller "beslaglæggelse" sige et foreløbigt forbud mod overførsel, tilintetgørelse, omveksling, disponering eller flytning af formuegoder eller en foreløbig overtagelse af forvaringen af eller kontrollen med formuegoder på grundlag af en kendelse afsagt af en domstol eller anden kompetent myndighed;
- h. vil "finansiering af terrorisme" sige de handlinger, der er anført i artikel 2 i den ovenfor nævnte Internationale Konvention om Bekæmpelse af Finansieringen af Terrorismen.

Kapitel II – Finansiering af terrorisme

Artikel 2 – Konventionens anvendelse i forhold til finansiering af terrorisme

- 1 Enhver part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at den pågældende part kan anvende de bestemmelser der er anført i Kapitel III, IV og V i denne konvention på finansieringen af terrorisme.
- 2 Navnlig skal hver enkelt part sikre at den pågældende part kan efterforske, spore, identificere, indefryse, beslaglægge og konfiskere formuegoder, det være sig af lovlig eller ulovlig oprindelse, der anvendes eller sættes til side for at blive anvendt på nogen måde og helt eller delvist til finansiering af terrorisme eller udbytte af dette strafbare forhold og medvirke i videst muligt omfang til samarbejde med henblik herpå.

Kapitel III – Foranstaltninger, der skal træffes på nationalt niveau

Afsnit 1 – Generelle bestemmelser

Artikel 3 – Konfiskationsforanstaltninger

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at kunne konfiskere redskaber og udbytte

eller formuegoder, hvis værdi svarer til det pågældende udbytte og hvidvaskede formuegoder.

- 2 For så vidt stk. 1 i denne artikel er gældende for hvidvaskning og de kategorier af strafbare forhold, der er anført i bilaget til denne konvention, kan hver enkelt part - på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument - ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at stk. 1 i denne artikel kun finder anvendelse
  - a. for så vidt det pågældende strafbare forhold straffes med frihedsberøvelse eller en anden form for tilbageholdelse med en strafperiode på mere end et år. Dog kan de enkelte parter fremsætte en erklæring om denne bestemmelse i forhold til konfiskation af udbytte ved overtrædelse af skattelovgivningen med det ene formål at kunne konfiskere det pågældende udbytte både nationalt og via internationalt samarbejde i henhold til national og mellemstatlig lovgivning om inddrivelse af skyldig skat; og/eller
  - b. vedrørende en række nærmere bestemte lovovertrædelser.
- 3 Parterne kan indføre en bestemmelse om tvungen konfiskation vedrørende strafbare handlinger der er underlagt konfiskationsreglerne. Parterne kan navnlig lade denne bestemmelse omfatte hvidvaskning, narkotikahandel, menneskehandel samt alle andre alvorlige overtrædelser.
- 4 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at kunne kræve at lovovertrædere i forbindelse med et eller flere alvorlige strafbare forhold som defineret i den nationale lovgivning, skal dokumentere oprindelsen til et påstået udbytte eller andre formuegoder, der kan konfiskeres, i den udstrækning et sådant krav er foreneligt med principperne i den nationale lovgivning.

Artikel 4 – Efterforskningsmæssige og foreløbige foranstaltninger

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt hurtigt at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge formuegoder, der kan konfiskeres efter artikel 3, navnlig med henblik på at fremme gennemførelsen af en senere konfiskation.

Artikel 5 – Indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at sikre, at foranstaltningerne vedrørende indefrysning, beslaglæggelse og konfiskation også omfatter:

- a. formuegoder hvortil et udbytte er blevet omsat eller omvekslet;
- b. formuegoder erhvervet fra lovlige kilder, hvis strafbart udbytte helt eller delvist er opblandet deri, op til den anslåede værdi af det udbytte, der er blevet opblandet;
- c. indtægt eller anden gevinst, der stammer fra strafbart udbytte, fra formuegoder hvortil et strafbart udbytte er omdannet eller omvekslet eller fra formuegoder som et strafbart udbytte er blandet op i, op til den anslåede værdi af det opblandede udbytte, på samme måde og i samme omfang som strafbart udbytte.

Artikel 6 – Forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller øvrige foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre en korrekt forvaltning af indefrosne eller beslaglagte formuegoder i henhold til artikel 4 og 5 i denne konvention.

Artikel 7 – Efterforskningsmæssige beføjelser og teknikker

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og øvrige foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at give sine domstole eller andre kompetente myndigheder beføjelser til at afsige kendelse om, at bankoplysninger samt finansiel eller forretningsmæssig dokumentation skal stilles til rådighed eller beslaglægges med henblik på gennemførelse af de i artikel 3, 4 og 5 anførte foranstaltninger. En part kan ikke afslå at skride til handling i henhold til bestemmelserne i denne artikel med henvisning til bankhemmeligheden.
- 2 Hver af parterne skal, uden negative virkninger for stk. 1 ovenfor, vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at den pågældende part kan:
  - a. afgøre om en fysisk eller juridisk person er indehaver eller den reelle indehaver af en eller flere konti, uanset deres karakter, i en bank beliggende på dens territorium og i så fald skaffe alle oplysninger om de konstaterede konti;
  - b. skaffe oplysninger om nærmere angivne bankkonti og bankmæssige dispositioner, der er gennemført i en bestemt periode via en eller flere nærmere angivne konti, herunder oplysninger om konti der måtte være overført fra eller til;
  - c. foretage overvågning i en nærmere angivet periode af de bankdispositioner, der gennemføres via en eller flere konstaterede konti; og
  - d. sikre at banker ikke over for den pågældende bankkunde eller en anden tredjemand afslører, at der er søgt eller fremskaffet oplysninger i henhold til litra a, b eller c, eller at der er en efterforskning i gang.

Parterne skal overveje at udvide denne bestemmelse til at gælde for konti i finansielle institutioner, der ikke er banker.

- 3 De enkelte parter skal overveje at vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for, at de kan anvende særlige efterforskningsteknikker, der fremmer identifikation og sporing af strafbart udbytte og indsamling af bevismateriale knyttet dertil, som f.eks. observation, aflytning og overvågning af telekommunikation, adgang til it-systemer og kendelser om udlevering af nærmere angivne dokumenter.

Artikel 8 – Retsmidler

Hver af parterne skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre, at de parter, der berøres af foranstaltninger i henhold til artikel 3, 4 og 5 samt øvrige bestemmelser i nærværende afsnit der måtte være relevante, har gældende retsmidler, der sikrer deres rettigheder.

Artikel 9 – Hvidvaskning

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at fastslå, at følgende forhold, hvor de begås forsætligt, er strafbare efter den nationale lovgivning:

- a. omsætning eller overdragelse af formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, med henblik på at skjule eller tilsløre deres ulovlige oprindelse eller bistå en person, der er med til at begå prædikatsforbrydelsen, med at undgå de retlige konsekvenser af hans handlinger;
- b. handlinger med henblik på at skjule eller tilsløre den sande karakter af eller oprindelse, placering, dispositioner, flytning, rettigheder eller ejerskab vedrørende formuegoder med viden om, at de udgør strafbart udbytte;

og med forbehold af forfatningsmæssige principper og de grundlæggende principper i den enkelte parts retssystem

- c. erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden om på modtagelsestidspunktet at disse formuegoder var strafbart udbytte;
- d. deltagelse i, medvirken til eller ulovligt samvirke om at begå eller forsøge at begå og medvirken, bistand eller rådgivning i forbindelse med begåelsen af forhold, der efter bestemmelserne i denne artikel er strafbare.

2 Med henblik på gennemførelsen eller anvendelsen af stk. 1 i denne artikel:

- a. er det uden betydning, om prædikatsforbrydelsen falder ind under den pågældende parts strafferetlige kompetence;
- b. kan det bestemmes, at de strafbare forhold der er omhandlet i stk. 1 ikke gælder i forhold til de personer, der har begået prædikatsforbrydelsen;
- c. kan det godtages at den viden og hensigt eller det formål, der skal indgå som element i forbindelse med de i stk. 1 anførte strafbare forhold, udledes af objektive, faktuelle omstændigheder.

3 Hver enkelt part kan vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastslå, at alle de forhold der er anført i stk. 1 ovenfor eller enkelte af disse er strafbare i henhold til partens nationale lovgivning i enten det ene eller begge af følgende tilfælde, hvis den der begår forholdet

- a. har haft mistanke om at formuegoderne er strafbart udbytte,
- b. burde have formodet at formuegoderne er strafbart udbytte.

4 Forudsat at stk. 1 ovenfor er gældende for de kategorier af prædikatsforbrydelser, der står anført i bilaget til konventionen, kan hver af staterne eller det Europæiske Fællesskab, på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 1 kun finder anvendelse:

- a. for så vidt prædikatsforbrydelsen straffes med en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning med en strafframme på mere end et år eller, for de parter der har en minimumstærskel for strafbare forhold i deres retssystem, for så vidt forholdet straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning med en minimumsstraf på mere end seks måneder og/eller
- b. på en række nærmere angivne prædikatsforbrydelser og/eller
- c. på en gruppe af alvorlige forhold, der er strafbare i den pågældende parts nationale lovgivning.

5 Hver enkelt part skal sikre, at en tidligere eller samtidig domfældelse for prædikatsforbrydelsen ikke er en forudsætning for en dom for hvidvaskning.

- 6 Hver enkelt part skal sikre, at det er muligt at fælde dom for hvidvaskning i henhold til denne artikel, hvor det bevises at de i stk. 1.a eller 1.b i denne artikel anførte formuegoder stammer fra en prædikatorbrydelse, uden at det er nødvendigt at fastslå nøjagtigt hvilken forbrydelse.
- 7 Hver enkelt part skal sikre, at prædikatorbrydelser vedrørende hvidvaskning omfatter en handling der er begået i en anden stat og udgør et strafbart forhold i denne stat og ville have udgjort en prædikatorbrydelse, hvis den var sket nationalt. Hver enkelt part kan bestemme at den eneste forudsætning er, at handlingen ville have udgjort en prædikatorbrydelse hvis den var begået i partens eget land.

Artikel 10 – Virksomhedsansvar

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre, at juridiske personer kan stilles til ansvar for strafbare forhold i form af hvidvaskning som fastlagt i henhold til nærværende konvention begået med henblik på gevinst for de pågældende af en fysisk person, der har en ledende stilling hos den juridiske person og handler enten på egen hånd eller som en del af en enhed hos den juridiske person på grundlag af:
  - a. en fuldmagt til at repræsentere den juridiske person; eller
  - b. en bemyndigelse til at træffe beslutninger på vegne af den juridiske person; eller
  - c. en bemyndigelse til at udøve kontrol hos den juridiske person,samt for en sådan fysisk persons medvirken som bidrager eller initiativtager til de ovennævnte strafbare forhold.
- 2 Bortset fra de tilfælde, der allerede er omhandlet i stk. 1 ovenfor, skal hver af parterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan stilles til ansvar, hvor manglende tilsyn eller kontrol fra en fysisk persons side, som anført i stk. 1, har gjort det muligt for en fysisk person at begå de strafbare forhold der er anført i stk. 1 til gavn for den juridiske person og efter bemyndigelse fra denne.
- 3 Den juridiske persons ansvar i henhold til nærværende artikel udelukker ikke retsforfølgelse af en fysisk person, der begår, tager initiativ til eller medvirker til de strafbare forhold der er anført i stk. 1 ovenfor.
- 4 Hver af parterne skal sikre at juridiske personer, der stilles til ansvar i henhold til nærværende artikel, pålægges effektive, forholdsmæssige og afskrækkende strafferetlige eller ikke strafferetlige sanktioner, herunder sanktioner i form af bod eller bøde.

Artikel 11 – Tidligere afgørelser

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at der ved straffastsættelsen tages hensyn til endelige afgørelser vedrørende en fysisk eller juridisk person truffet af en anden part i forbindelse med forhold der er strafbare i henhold til denne konvention.

Afsnit 2 – Finansiell efterretningsenhed (FIU) og forebyggelse

Artikel 12 – Finansiell efterretningsenhed (FIU)

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at etablere en finansiell efterretningsenhed (FIU) som defineret heri.
- 2 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre, at partens FIU rettidigt har adgang direkte eller indirekte til oplysninger den har behov for af økonomisk, finansiell, forvaltningsmæssig og retshåndhævelsesmæssig art for at kunne udøve sine funktioner ordentligt, bl.a. analyse af rapporter om mistænkelige transaktioner.

Artikel 13 – Foranstaltninger til forebyggelse af hvidvask

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at etablere et omfattende indenlandsk regulerings-, tilsyns- og overvågningssystem med henblik på forebyggelse af hvidvask og tage det nødvendige hensyn til gældende internationale standarder, herunder navnlig de rekommandationer der er vedtaget af FATF, the Financial Action Task Force, vedrørende hvidvask.
- 2 I denne forbindelse skal hver enkelt part navnlig vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at:
  - a. kunne kræve at juridiske og fysiske personer, der beskæftiger sig med virksomhed, der har særlig stor sandsynlighed for at blive brugt til hvidvaskning og for så vidt angår denne virksomhed:
    - i) kan identificere deres kunder og bekræfte deres identitet og eventuelt deres øverste reelle ejere og gennemføre løbende due diligence undersøgelser af deres engagement, samtidig med at de anvender en risikobaseret tilgang dertil;
    - ii) indberetter mistanke om hvidvaskning, hvor der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger;
    - iii) træffer understøttende foranstaltninger som f.eks. registrering af oplysninger om kundeidentifikation og -transaktioner, uddannelse af personale og indførelse af interne retningslinjer og procedurer og, hvor det er nødvendigt, tilpasset deres størrelse og karakteren af deres virksomhed;
  - b. og hvor det er nødvendigt, forhindre at de personer der er anført i litra a afslører, at der er indberettet en rapport om en mistænkelig transaktion eller oplysninger i forbindelse dermed, eller at der er eller kan blive sat en hvidvaskefterforskning i gang;
  - c. og sikre at de i litra a nævnte personer er genstand for effektive overvågningssystemer og eventuelt tilsyn med henblik på at sikre, at de overholder kravene til bekæmpelse af hvidvaskning, og på et risikofølsomt grundlag hvor dette måtte være påkrævet.
- 3 I den forbindelse skal hver enkelt part vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at afsløre den betydelige fysiske grænseoverskridende transport af kontante penge og relevante omsættelige indehaverpapirer.

Artikel 14 – Udsættelse af indenlandske mistænkelige transaktioner

Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at gøre det muligt, at der hurtigt kan skrives ind fra FIU'ens side eller eventuelt fra andre kompetente myndigheder eller organer, hvor der er mistanke om at en transaktion er relateret til hvidvaskning, for at suspendere eller tilbageholde samtykke til at en transaktion gennemføres, med henblik på at få transaktionen analyseret og mistanken bekræftet. Hver enkelt part må begrænse sådanne foranstaltninger til tilfælde, hvor der er sket indberetning om en mistænkelig transaktion. Den maksimale varighed af en suspendering eller tilbageholdelse af samtykke til en transaktion skal være underlagt de relevante bestemmelser, der måtte findes i den nationale lovgivning.

Kapitel IV – Internationalt samarbejde

Afsnit 1 – Principper for internationalt samarbejde

Artikel 15 – Generelle principper for og foranstaltninger i internationalt samarbejde

- 1 Parterne skal samarbejde med hinanden i videst muligt omfang i forbindelse med efterforskning og foranstaltninger med henblik på konfiskation af redskaber og udbytte.
- 2 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige, for at den enkelte part på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel, kan efterkomme anmodninger:
  - a. om konfiskation af bestemte formuegoder, der repræsenterer udbytte eller redskaber, samt om konfiskation af udbytte bestående i et krav om betaling af en sum penge, der svarer til værdien af udbyttet;
  - b. om efterforskningsbistand og foreløbige foranstaltninger med henblik på en af de to former for konfiskation, der er nævnt i ovenstående litra a.
- 3 Den efterforskningsbistand og de foreløbige foranstaltninger, der anmodes om i stk. 2.b, skal gennemføres således som det er muligt efter og er i overensstemmelse med den nationale lovgivning hos den anmodede part. Hvor der i en anmodning vedrørende en af disse foranstaltninger er anført formaliteter eller procedurer, der er nødvendige efter lovgivningen hos den anmodende part, skal den anmodede part, selvom de er uvante for denne part, efterkomme sådanne anmodninger i det omfang det tiltag, der anmodes om, ikke er i strid med grundlæggende principper i denne parts lovgivning.
- 4 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger der måtte være nødvendige for at sikre at anmodninger fra andre parter om at identificere, spore, indefryse eller beslaglægge strafbart udbytte og redskaber får samme prioritet som anmodninger fremsat inden for rammerne af partens egne procedurer.

Afsnit 2 – Efterforskningsbistand

Artikel 16 – Pligt til at yde bistand

Parterne skal efter anmodning i videst muligt omfang yde hinanden bistand i forbindelse med identifikation og sporing af redskaber, udbytte og andre formuegoder, der kan konfiskeres. En sådan bistand skal omfatte enhver foranstaltning til tilvejebringelse og sikring af beviser vedrørende de nævnte formuegoders eksistens, opbevaringssted eller bevægelser, art, juridisk status eller værdi.

Artikel 17 – Anmodninger om oplysninger om bankkonti

- 1 Hver enkelt part skal ifølge betingelserne i denne artikel træffe de foranstaltninger der er nødvendige for, som svar på en anmodning fremsendt af en anden part, at afgøre hvorvidt en fysisk eller juridisk person der er genstand for en strafferetlig efterforskning har eller kontrollerer en eller flere konti, uanset deres karakter, i en bank der befinder sig på den pågældendes territorium og i så fald fremsende oplysningerne om de konti, man har fundet frem til.
- 2 De forpligtelser der er anført i denne artikel skal kun være gældende i den udstrækning oplysningerne findes hos den bank, hvor kontoen føres.
- 3 Ud over de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning:
  - a. anføre hvorfor den pågældende part finder, at de ønskede oplysninger sandsynligvis vil være af stor værdi med henblik på den strafferetlige efterforskning af det strafbare forhold;
  - b. anføre hvad der er grunden til at det formodes, at banker hos den anmodede part har kontoen, samt så vidt muligt hvilke banker og/eller konti det kan dreje sig om; og
  - c. medsende de yderligere oplysninger der findes, som kan fremme udførelsen af det ønskede.
- 4 Den anmodede part kan gøre sin udførelse af det ønskede afhængig af samme betingelser som den anvender vedrørende anmodninger om ransagning og beslaglæggelse.
- 5 De enkelte medlemsstater i det Europæiske Fællesskab kan på det tidspunkt hvor de underskriver eller deponerer deres ratificerings-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikel kun finder anvendelse på de kategorier af strafbare forhold, der står på listen i bilaget til denne konvention.
- 6 Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti hos finansielle institutioner der ikke er banker. En sådan udvidelse kan være med forbehold for gensidighedsprincippet.

Artikel 18 – Anmodning om oplysninger om banktransaktioner

- 1 Efter anmodning fra en anden part skal en anmodet part fremsende oplysninger om de nærmere anførte bankkonti og de bankdispositioner, der er gennemført i en specificeret periode via en eller flere konti anført i anmodningen, herunder oplysninger om konti der er overført til eller fra.
- 2 Den forpligtelse der er beskrevet i denne artikel skal kun gælde i den udstrækning oplysningerne findes i den bank, hvor kontoen føres.
- 3 Foruden de i artikel 37 anførte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre, hvorfor de oplysninger der anmodes om, anses for at være relevante med henblik på den strafferetlige efterforskning af en lovovertrædelse.
- 4 Den anmodede part kan, når denne skal efterkomme en sådan anmodning, gøre på de samme betingelser som den pågældende part anvender ved anmodninger om ransagning og beslaglæggelse.

- 5 Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i finansielle institutioner der ikke er banker. En sådan udvidelse kan være med forbehold for gensidighedsprincippet.

Artikel 19 – Anmodninger om overvågning af bankdispositioner

- 1 Hver enkelt part skal sikre, at den efter anmodning fra en anden part i en nærmere anført periode kan overvåge de bankdispositioner, der foretages via en eller flere konti der er anført i anmodningen, og videregive resultaterne deraf til den anmodende part.
- 2 Foruden de i artikel 37 indeholdte krav skal den anmodende part i sin anmodning anføre hvorfor den pågældende part anser de ønskede oplysninger for at være relevante med henblik på den strafferetlige efterforskning af det strafbare forhold.
- 3 Beslutningen om at foretage overvågning skal i hvert enkelt tilfælde træffes af de kompetente myndigheder hos den anmodede part med skyldig hensyntagen til den pågældende parts nationale lovgivning.
- 4 De praktiske enkeltheder vedrørende overvågningen skal aftales mellem de kompetente myndigheder hos den anmodende og den anmodede part.
- 5 Parterne kan udvide denne bestemmelse til at omfatte konti i finansielle institutioner der ikke er banker.

Artikel 20 – Spontane oplysninger

En part kan, uden at det kan påvirke denne parts egen efterforskning eller retsforfølgning negativt, uden forudgående anmodning sende en anden part oplysninger vedrørende redskaber og udbytte, når den finder, at videregivelse af disse oplysninger kan bistå den modtagende part med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller andre skridt eller føre til en anmodning fra denne part i henhold til dette kapitel.

Afsnit 3 – Foreløbige foranstaltninger

Artikel 21 – Pligt til at træffe foreløbige foranstaltninger

- 1 Efter anmodning fra en anden part, der har indledt strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal en part træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller disponering over formuegoder, der på et senere stadium kan blive genstand for en anmodning om konfiskation eller tjene til at efterkomme anmodningen.
- 2 En part, der har modtaget en anmodning om konfiskation i medfør af artikel 23, skal efter anmodning træffe de i stk. 1 i denne artikel nævnte foranstaltninger vedrørende de formuegoder, som anmodningen vedrører, eller som vil kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Artikel 22 – Gennemførelse af foreløbige foranstaltninger

- 1 Efter gennemførelsen af de foreløbige foranstaltninger, der er anmodet om i henhold til artikel 21 stk. 1, skal den anmodende part af sig selv og så hurtigt

som muligt fremsende til den anmodede part alle oplysninger, der kan anfægte eller begrænse omfanget af disse tiltag. Endvidere skal den anmodende part uden nogen forsinkelse fremsende alle supplerende oplysninger, som den anmodede part beder om, og som er nødvendige for gennemførelsen af samt opfølgningen på de foreløbige foranstaltninger.

- 2 Før en ophævelse af en foreløbig foranstaltning truffet i henhold til denne artikel, skal den anmodede part hvor det på nogen måde er muligt give den anmodende part mulighed for at oplyse om de grunde, der taler for at fortsætte foranstaltningen.

Afsnit 4 – Konfiskation

Artikel 23 – Pligt til konfiskation

- 1 En part der fra en anden part har modtaget en anmodning om konfiskation af redskaber eller udbytte der befinder sig inden for partens territorium, skal:
  - a. fuldbyrde en kendelse om konfiskation afsagt af en domstol hos en anmodende part, når den vedrører de pågældende redskaber eller udbytter; eller
  - b. forelægge anmodningen for sine egne kompetente myndigheder med henblik på at få en kendelse om konfiskation og derpå, såfremt kendelsen afsiges, fuldbyrde den.
- 2 Med henblik på anvendelse af denne artikels stk. 1.b skal enhver part, når det måtte være nødvendigt, være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret.
- 3 Bestemmelserne i stk. 1 i denne artikel finder også anvendelse på konfiskation, der består i et krav om betaling af et pengebeløb svarende til værdien af et udbytte, såfremt de formuegoder, der kan gøres til genstand for konfiskation, befinder sig inden for den anmodede parts område. I forbindelse med fuldbyrdelse af konfiskation i medfør af stk. 1 skal den anmodede part i sådanne tilfælde, såfremt der ikke sker betaling, gøre kravet gældende i relation til alle former for formuegoder, hvori kravet kan realiseres.
- 4 Hvis en anmodning om konfiskation drejer sig om et bestemt formuegode, kan parterne aftale, at den anmodede part kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om betaling af et pengebeløb, der svarer til værdien af dette formuegode.
- 5 Parterne skal i videst muligt omfang, i henhold til deres nationale lovgivning, samarbejde med parter, der anmoder om gennemførelse af foranstaltninger svarende til konfiskation, der fører til fortabelse af formuegoder men ikke udgør en strafferetlig sanktion, for så vidt der er afsagt kendelse om sådanne foranstaltninger af en judiciel myndighed hos den anmodende part i forbindelse med et strafbart forhold, og forudsat at det er fastslået at det pågældende formuegode udgør strafbart udbytte eller en anden form for formuegode i den i artikel 5 i denne konvention anførte betydning.

Artikel 24 – Gennemførelse af konfiskation

- 1 Proceduren for at opnå og gennemføre en konfiskation i henhold til artikel 23 skal være fastsat i henhold til den anmodede parts lovgivning.

- 2 Den anmodede part skal være bundet af konstaterede kendsgerninger, for så vidt de er fastslået ved en domfældelse eller anden retslig afgørelse inden for den anmodende parts område, eller i det omfang en sådan domfældelse eller anden retslig afgørelse indirekte er sket eller truffet på grundlag af disse.
- 3 Hver enkelt stat eller det Europæiske Fællesskab kan, ved undertegnelsen eller deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at denne artikels stk. 2 kun skal finde anvendelse med forbehold for dens forfatningsmæssige principper og de grundlæggende principper i denne stats retssystem.
- 4 Hvis konfiskationen består i et krav om betaling af et pengebeløb, skal den anmodede parts kompetente myndighed omregne dette beløb til denne parts valuta til den kurs, der gælder på det tidspunkt, hvor beslutningen om at fuldbyrde konfiskationen træffes.
- 5 I forhold til artikel 23, stk. 1.a, skal alene den anmodende part have ret til at træffe afgørelse om en eventuel ansøgning om en prøvelse af konfiskationskendelsen.

Artikel 25 – Konfiskerede formuegoder

- 1 Formuegoder der konfiskeres af en part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention kan den pågældende part disponere over i henhold sin egen nationale lov og administrative procedurer.
- 2 Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, skal de, i den udstrækning det er muligt efter deres nationale lovgivning og efter anmodning herom, sørge for at prioritere behandlingen af returneringen af de konfiskerede formuegoder til den anmodende part, således at denne part kan yde erstatning til de forurettede ved det strafbare forhold eller returnere formuegoderne til de retmæssige ejere.
- 3 Når parterne handler efter anmodning fra en anden part i henhold til artikel 23 og 24 i denne konvention, kan en part have opmærksomheden rettet særligt mod indgåelse af aftaler eller ordninger om deling af formuegoderne med andre parter enten løbende eller fra sag til sag i henhold til sin egen nationale lovgivning eller administrative procedurer.

Artikel 26 – Ret til tvangsfuldbyrdelse og øvre grænse for konfiskation

- 1 En anmodning om konfiskation i henhold til artikel 23 og 24 berører ikke den anmodende parts ret til selv at tvangsfuldbyrde en kendelse om konfiskation.
- 2 Der er ingen bestemmelser i denne konvention der kan fortolkes som en tilladelse til at den samlede værdi af en konfiskation kan overstige det pengebeløb, der er anført i kendelsen om konfiskation. Hvis en part finder, at dette kunne ske, skal de berørte parter rådføre sig med hinanden om hvordan en sådan virkning kan undgås.

Artikel 27 – Fængsling som alternativt tvangsmiddel

Den anmodede part kan ikke skride til fængsling ved manglende betaling eller andre foranstaltninger, der begrænser en persons frihed, som følge af en anmodning efter artikel 23, hvis den anmodende part har anført dette i anmodningen.

Afsnit 5 – Nægtelse eller udsættelse af samarbejde

Artikel 28 – Grunde til nægtelse

- 1 Samarbejde i henhold til dette kapitel kan afvises hvis:
  - a. den foranstaltning, der anmodes om, vil være i strid med grundlæggende principper i den anmodede parts retssystem, eller
  - b. gennemførelse af anmodningen vil kunne have negative virkninger for den anmodede parts suverænitets, sikkerhed, ordre public eller andre væsentlige interesser, eller
  - c. betydningen af den sag, som anmodningen vedrører, efter den anmodede parts opfattelse ikke berettiger den foranstaltning, der anmodes om, eller
  - d. den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en skattemæssig lovovertrædelse med undtagelse af hvis den drejer sig om finansiering af terrorisme; eller
  - e. den lovovertrædelse, som anmodningen vedrører, er en politisk overtrædelse med undtagelse af hvis den drejer sig om finansiering af terrorisme; eller
  - f. den anmodede part finder at iværksættelse af den foranstaltning, der anmodes om, vil være i strid med princippet *ne bis in idem*, eller
  - g. den lovovertrædelse som anmodningen vedrører ikke vil være ulovlig i henhold til den anmodede parts lovgivning, såfremt den er begået inden for dens kompetenceområde. Dog finder denne begrundelse for nægtelse af samarbejde kun anvendelse på samarbejde i henhold til Afsnit 2, såfremt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger. Hvor dobbelt strafbarhed er en forudsætning for samarbejde i henhold til dette kapitel, skal denne forudsætning anses for opfyldt uanset om de to parter klassificerer lovovertrædelsen i samme kategori af strafbare forhold eller betegner den med samme terminologi, forudsat at begge parter anser den adfærd der ligger bag forholdet for at være strafbar.
- 2 Samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til afsnit 3 i dette kapitel, kan også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, ikke vil kunne træffes i henhold til den anmodede parts lovgivning med henblik på efterforskning eller retsforfølgning, hvis det havde drejet sig om en tilsvarende sag i henhold til dennes egen lovgivning.
- 3 Hvor den anmodede parts lovgivning kræver det, kan samarbejde i henhold til afsnit 2, for så vidt den bistand, der anmodes om, medfører tvangsforanstaltninger, samt i henhold til afsnit 3 i dette kapitel også nægtes, såfremt de foranstaltninger, der anmodes om, eller andre foranstaltninger, der har tilsvarende virkning, ikke ville være tilladt efter den anmodende parts lovgivning eller, for så vidt angår den anmodende parts kompetente myndigheder, hvis anmodningen ikke er godkendt af enten en dommer eller anden retslig myndighed, herunder den offentlige anklager, der beskæftiger sig med strafferetlige sager.
- 4 Samarbejde i henhold til afsnit 4 i dette kapitel kan endvidere nægtes hvis:

- a. konfiskation ikke kan bringes i anvendelse ifølge lovgivningen i den anmodede part i forbindelse med den type strafbart forhold som anmodningen vedrører; eller
  - b. det, uden i øvrigt at have negative virkninger for den i artikel 23 stk. 3 omhandlede pligt, vil være i modstrid med principperne i den anmodede parts lovgivning vedrørende grænserne for konfiskation for så vidt angår forholdet mellem et strafbart forhold og:
    - i) en økonomisk fordel, der kunne betegnes som udbytte deraf; eller
    - ii) formuegoder der kunne betegnes som redskaber dertil; eller
  - c. konfiskation i henhold til den anmodede parts lovgivning ikke længere kan bringes i anvendelse eller fuldbyrdes på grund af forældelse; eller
  - d. anmodningen, uden at det i øvrigt kan få negative virkninger for artikel 23 stk. 5, ikke vedrører en tidligere domfældelse eller afgørelse af retslig karakter eller en erklæring i en sådan afgørelse om, at der er begået et eller flere strafbare forhold, der danner grundlag for en kendelse eller begæring om en kendelse om konfiskation; eller
  - e. konfiskation enten ikke kan gennemføres hos den anmodende part eller stadig kan kæres på almindelig vis; eller
  - f. anmodningen vedrører en konfiskationskendelse, der er resultatet af en afgørelse truffet *in absentia*, dvs. uden tilstedeværelse af den person som kendelsen er afsagt imod, og såfremt den retssag, der er ført af den anmodende part og har ført til kendelsen, efter den anmodede parts opfattelse ikke har opfyldt de mindstekrav til retten til et forsvar, som er anerkendt som en ret der tilkommer enhver der rejses tiltale imod.
- 5 I forbindelse med stk. 4, litra f, i denne artikel skal en afgørelse ikke anses for truffet *in absentia* hvis:
- a. afgørelsen er stadfæstet eller afsagt efter indsigelse fra den pågældende person; eller
  - b. afgørelsen er afsagt efter en anke, hvor ankesagen er anlagt af den pågældende person.
- 6 Ved overvejselsen af, i forbindelse med stk. 4.f i denne artikel, om mindstekravene til et forsvar er opfyldt, skal den anmodede part tage hensyn til, at den pågældende person forsætligt har forsøgt at unddrage sig retsforfølgelse, eller at den pågældende har haft mulighed for at gøre retlig indsigelse over for en afgørelse der er truffet *in absentia*, men har valgt at afstå derfra. Det samme gælder såfremt den pågældende efter at have været behørigt indstævnet har valgt ikke at give møde eller anmode om en udsættelse.
- 7 En part kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde i henhold til dette kapitel. Hvis det kræves efter den nationale lovgivning, kan en part forlange, at en anmodning om samarbejde, som vil medføre ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retslig myndighed, herunder den offentlige anklager, der beskæftiger sig med strafforfølgning.
- 8 Uden at det i øvrigt påvirker den i stk. 1.a ovenfor nævnte begrundelse for at nægte samarbejde:
- a. kan den omstændighed at den person, der er genstand for efterforskning eller for en kendelse om konfiskation afsagt af myndighederne hos den anmodende part, er en juridisk person, ikke gøres gældende af den anmodede part som en hindring for deltagelse i et samarbejde i henhold til dette kapitel;

- b. kan den omstændighed at den fysiske person, der er afsagt en kendelse om konfiskation af strafbart udbytte over for, er afgået ved døden, eller at en juridisk person, der er afsagt en kendelse om konfiskation af strafbart udbytte over for, efterfølgende er opløst, ikke gøres gældende som en hindring for at yde bistand i henhold til artikel 23 stk. 1.a;
- c. kan den omstændighed at den person, der er genstand for efterforskning eller en kendelse om konfiskation afsagt af myndighederne hos den anmodende part, er nævnt i anmodningen som ophavsmand til både det bagvedliggende strafbare forhold og hvidvaskningen, efter artikel 9.2.b i denne konvention ikke gøres gældende af den anmodede part som en hindring for at deltage i et samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 29 – Udsættelse

Den anmodede part kan vente med at efterkomme en anmodning, hvis det ellers vil skabe vanskeligheder for efterforskning eller strafforfølgning iværksat af denne parts myndigheder.

Artikel 30 – Delvis eller betinget gennemførelse af foranstaltninger efter anmodning

Før den anmodede part nægter eller udsætter samarbejde i henhold til dette kapitel, skal denne part, hvor det er rimeligt, efter at have rådført sig med den anmodende part overveje om anmodningen kan efterkommes delvist eller på de betingelser den pågældende part finder nødvendige.

Afsnit 6 – Notifikation og beskyttelse af tredjemands ret

Artikel 31 – Notifikation om dokumenter

- 1 Parterne skal yde hinanden gensidig bistand i videst muligt omfang ved forkyndelsen af retslige dokumenter til personer der berøres af foreløbige foranstaltninger og konfiskation.
- 2 Der er intet i denne artikel der har til hensigt at influere på:
  - a. muligheden for at fremsende retslige dokumenter med post direkte til personer i udlandet;
  - b. mulighederne for at den udstedende parts retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder kan foretage forkyndelse af retslige dokumenter direkte gennem denne parts konsulære myndigheder eller gennem retspersonale, embedsmænd eller andre kompetente myndigheder på det sted hvor forkyndelsen skal ske,

medmindre den part, hvor forkyndelsen skal ske, fremsætter en erklæring om det modsatte over for generalsekretæren for Europarådet på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratificerings-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument.

- 3 Ved forkyndelsen af retslige dokumenter over for personer i udlandet, der berøres af foreløbige foranstaltninger eller kendelser om konfiskation afsagt af den part der fremsender dokumenterne, skal denne part angive hvilke retsmidler der er til rådighed efter partens egen lovgivning over for personer i denne situation.

Artikel 32 – Anerkendelse af udenlandske afgørelser

- 1 Ved behandlingen af en anmodning om samarbejde i henhold til Afsnit 3 og 4, skal den anmodede part anerkende eventuelle retslige beslutninger der er truffet hos den anmodende part vedrørende rettigheder som en tredjemand gør gældende.
- 2 Anerkendelse kan nægtes hvis:
  - a. en tredjemand ikke har haft tilstrækkelig lejlighed til at hævde sine rettigheder; eller
  - b. beslutningen ikke er forenelig med en afgørelse, der allerede er truffet hos den anmodede part om samme sag; eller
  - c. den ikke er forenelig med ordre public hos den anmodede part; eller
  - d. beslutningen er truffet i strid med regler om enekompetence ifølge bestemmelser i den anmodede parts lovgivning.

Afsnit 7 – Proceduremæssige og andre generelle regler

Artikel 33 – Centralmyndighed

- 1 Parterne skal udpege en centralmyndighed eller om nødvendigt flere centralmyndigheder, der skal være ansvarlige for at fremsende og besvare anmodninger i henhold til dette kapitel, og at efterkomme sådanne anmodninger eller videregive dem til de myndigheder, der har kompetence til at efterkomme dem.
- 2 Hver enkelt part skal på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om navn og adresse på de myndigheder, der er udpeget i medfør af stk. 1 i denne artikel.

Artikel 34 – Direkte kommunikation

- 1 Centralmyndighederne skal kommunikere direkte med hinanden.
- 2 I hastende tilfælde kan anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel sendes direkte af den anmodende parts retslige myndigheder, herunder offentlige anklagere, til den anmodede parts tilsvarende myndigheder. I sådanne tilfælde skal der samtidig sendes en kopi til den anmodede parts centralmyndighed gennem den anmodende parts centralmyndighed.
- 3 Enhver anmodning eller henvendelse i henhold til stk. 1 og 2 i denne artikel kan fremsendes gennem den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol).
- 4 Hvor der fremsættes en anmodning i henhold til stk. 2 i denne artikel, og myndigheden ikke har kompetence til at behandle anmodningen, skal den henvise anmodningen til den kompetente nationale myndighed og underrette den anmodende part direkte om at dette er sket.
- 5 Anmodninger eller henvendelser efter afsnit 2 i dette kapitel, som ikke omfatter nogen tvangsindgreb, kan fremsendes direkte fra de kompetente myndigheder hos den anmodende part til de kompetente myndigheder hos den anmodede part.

- 6 Udkast til anmodninger eller henvendelser i henhold til dette kapitel kan fremsendes direkte fra de retslige myndigheder hos den anmodende part til de tilsvarende myndigheder hos den anmodede part forud for en formel anmodning for at sikre, at den kan behandles effektivt ved modtagelsen, og at den indeholder tilstrækkelige oplysninger og underbyggende dokumentation til, at den opfylder kravene i lovgivningen hos den anmodede part.

Artikel 35 – Anmodningernes form og sprog

- 1 Alle anmodninger i henhold til dette kapitel skal fremsættes skriftligt og kan fremsendes elektronisk eller med enhver anden form for telekommunikation, forudsat at den anmodende part er indstillet på til enhver tid efter anmodning at fremsende en skriftlig version af den pågældende henvendelse samt originalen dertil. Dog kan hver af parterne til enhver tid ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær meddele de betingelser de vil stille for at acceptere og efterkomme anmodninger, der modtages elektronisk eller med ethvert andet kommunikationsmiddel.
- 2 Med forbehold for bestemmelserne i stk. 3 i denne artikel skal der ikke være noget krav om oversættelse af anmodninger eller understøttende dokumentation.
- 3 Enhver part eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations- accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument over for Europarådets generalsekretær afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til at kræve, at anmodninger rettet til den pågældende part og dokumenter til støtte for anmodningen ledsages af en oversættelse til partens eget sprog eller til et af Europarådets officielle sprog eller til et af disse sprog, som parten måtte angive. En part kan ved denne lejlighed erklære sig rede til at acceptere oversættelse til ethvert andet sprog, den måtte anvise. De øvrige parter kan anvende gensidighedsreglen.

Artikel 36 – Legalisering

Dokumenter der fremsendes i forbindelse med gennemførelsen af dette kapitel skal være undtaget fra alle legaliseringsformaliteter.

Artikel 37 – Anmodningens indhold

- 1 Enhver anmodning om samarbejde i henhold til dette kapitel skal anføre:
  - a. den myndighed, der fremsætter anmodningen, samt den myndighed der gennemfører efterforskning eller retsforfølgning;
  - b. formål med og begrundelse for anmodningen;
  - c. de forhold, herunder relevante oplysninger (f.eks. dato og sted for samt nærmere omstændigheder ved lovovertrædelsen), som efterforskningen eller retsforfølgningen vedrører undtagen ved anmodning om forkyndelse;
  - d. for så vidt samarbejdet omfatter tvangsindgreb:
    - i) teksten på lovbestemmelserne eller hvis dette ikke kan lade sig gøre, en erklæring om den relevante gældende lov; og
    - ii) en tilkendegivelse af at den foranstaltning der ønskes, eller eventuelle andre foranstaltninger med en tilsvarende virkning, vil kunne iværksættes inden for den anmodende parts område i henhold til den pågældende parts egen lovgivning;

- e. hvor dette måtte være nødvendigt og så vidt det kan lade sig gøre:
    - i) oplysninger om den person eller de personer, det drejer sig om, herunder navn, fødselsdato og -sted, nationalitet og opholdssted og hvor det drejer sig om en juridisk person, dennes hjemsted; og
    - ii) de formuegoder, der anmodes om samarbejde om, hvor de befinder sig, deres tilknytning til den eller de berørte personer, deres eventuelle tilknytning til lovovertrædelsen samt eventuelle andre til rådighed værende oplysninger om andre personers rettigheder i forhold til formuegoderne, og
  - f. en eventuel særlig procedure som den anmodende part ønsker fulgt.
- 2 En anmodning om foreløbige foranstaltninger i henhold til afsnit 3 vedrørende beslaglæggelse af formuegoder der kan gøres til genstand for en konfiskationskendelse, der består i et krav om at betale et pengebeløb, skal også angive det maksimumbeløb, som søges inddrevet på grundlag af de pågældende formuegoder.
  - 3 Foruden de i stk. 1 nævnte oplysninger skal en anmodning efter afsnit 4 indeholde:
    - a. i forbindelse med artikel 23, stk. 1, litra a:
      - i) en bekræftet nøjagtig kopi af den konfiskationskendelse der er afsagt af retten hos den anmodende part samt en erklæring om de forhold der danner grundlag for at kendelsen er afsagt, i tilfælde af at de ikke er indeholdt i selve kendelsen;
      - ii) en attestation fra den kompetente myndighed hos den anmodende part, om at konfiskationskendelsen kan fuldbyrdes og ikke er omfattet af den almindelige adgang til kære;
      - iii) oplysning om i hvilket omfang der anmodes om fuldbyrdelse af kendelsen; samt
      - iv) oplysning om hvorvidt det er nødvendigt at træffe foreløbige foranstaltninger;
    - b. i forbindelse med artikel 23 stk. 1.b, en erklæring om de forhold der gøres gældende af den anmodende part, og som er tilstrækkelig til at den anmodede part kan søge at få en sådan kendelse afsagt i henhold til denne parts egen lovgivning;
    - c. hvor en tredjemand har haft mulighed for at gøre en ret gældende, dokumentation for at dette har været tilfældet.

Artikel 38 – Mangelfulde anmodninger

- 1 Hvis en anmodning ikke lever op til bestemmelserne i dette kapitel, eller de afgivne oplysninger ikke er tilstrækkelige til at den anmodede part kan behandle anmodningen, kan denne part bede den anmodende part om at ændre anmodningen eller at supplere den med yderligere oplysninger.
- 2 Den anmodede part kan fastsætte en tidsfrist for modtagelse af sådanne ændringer eller oplysninger.
- 3 Den anmodede part kan, mens den afventer modtagelsen af de ønskede ændringer eller oplysninger vedrørende en anmodning fremsendt ifølge Afsnit 4 i dette kapitel, træffe enhver af de foranstaltninger, der er anført i Afsnit 2 eller 3 i dette kapitel.

Artikel 39 – Flere anmodninger

- 1 Hvor den anmodede part modtager mere end en anmodning i henhold til afsnit 3 eller 4 i dette kapitel vedrørende den samme person eller de samme formuegoder, skal modtagelsen af flere anmodninger ikke forhindre, at den anmodede part behandler disse anmodninger således, at der herunder træffes foreløbige foranstaltninger.
- 2 I tilfælde af flere anmodninger i henhold til afsnit 4 i dette kapitel skal den anmodede part overveje at rådføre sig med de anmodende parter.

Artikel 40 – Pligt til at begrunde

Den anmodede part skal begrunde enhver beslutning om at nægte, udsætte eller stille betingelser for samarbejde i henhold til dette kapitel.

Artikel 41 – Oplysning

- 1 Den anmodede part skal uden ophold underrette den anmodende part om:
  - a. foranstaltninger, der iværksættes efter en anmodning i henhold til dette kapitel;
  - b. det endelige resultat af foranstaltninger, der gennemføres på grundlag af anmodningen;
  - c. en beslutning om at nægte, udsætte eller helt eller delvist stille betingelser for samarbejde i henhold til dette kapitel;
  - d. enhver omstændighed der gør det umuligt at gennemføre den ønskede foranstaltning eller sandsynligvis vil forsinke den i væsentlig grad; og
  - e. bestemmelser i den anmodede parts lovgivning der, hvis der træffes foreløbige foranstaltninger i forbindelse med en anmodning efter afsnit 2 eller 3 i dette kapitel, automatisk vil føre til at den foreløbige foranstaltning ophæves.
- 2 Den anmodende part skal uden ophold underrette den anmodede part om:
  - a. en ny kendelse, afgørelse eller anden omstændighed der medfører, at konfiskationskendelsen helt eller delvist ophører med at kunne fuldbyrdes; og
  - b. enhver udvikling af faktisk eller juridisk art der medfører, at en foranstaltning truffet i henhold til dette kapitel ikke længere er berettiget.
- 3 Hvor en part anmoder om konfiskation over for mere end én part på grundlag af samme kendelse om konfiskation, skal den pågældende part sende underretning om anmodningen til alle parter der berøres af en tvangsfuldbyrdelse af kendelsen.

Artikel 42 – Begrænsning i anvendelsen

- 1 Den anmodede part kan stille som betingelse for at efterkomme en anmodning, at de indhentede oplysninger eller beviser ikke uden forudgående godkendelse kan anvendes eller videregives af myndighederne hos den anmodende part til brug for anden efterforskning eller retsforfølgelse end den der er anført i anmodningen.
- 2 Hver enkelt stat eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at oplysninger eller beviser der fremskaffes i henhold

til dette kapitel, ikke uden den pågældende stats forudgående samtykke må anvendes eller videregives af den anmodende parts myndigheder til brug for anden efterforskning eller retsforfølgning end den, der er anført i anmodningen.

Artikel 43 – Fortrolighed

- 1 Den anmodende part kan kræve, at den anmodede part skal behandle oplysningerne i og indholdet af en anmodning fortroligt bortset fra i det omfang, det måtte være nødvendigt for at efterkomme anmodningen. Såfremt den anmodede part ikke kan opfylde kravet om fortrolighed, skal den straks oplyse den anmodende part herom.
- 2 Den anmodende part skal, såfremt det ikke er i strid med principperne i dens nationale lovgivning, og såfremt den bliver anmodet herom, behandle beviser og oplysninger, som tilvejebringes af den anmodede part, fortroligt bortset fra i det omfang, det er nødvendigt at videregive oplysninger af hensyn til den efterforskning eller retsforfølgning, der er beskrevet i anmodningen.
- 3 En part der har modtaget oplysninger afgivet spontant i henhold til artikel 20 skal, med forbehold for bestemmelserne i dens egen lovgivning, overholde ethvert krav om fortrolighed stillet af den part der har afgivet oplysningerne. Hvis den modtagende part ikke kan opfylde dette krav, skal denne straks underrette den fremsendende part derom.

Artikel 44 – Omkostninger

De almindelige omkostninger forbundet med at efterkomme en anmodning skal afholdes af den anmodede part. Såfremt det kræver omkostninger af betydeligt omfang eller ekstraordinær karakter at efterkomme en anmodning, skal parterne drøfte dette med henblik på at aftale vilkårene for hvordan anmodningen kan efterkommes, og hvorledes omkostningerne skal afholdes.

Artikel 45 – Erstatning

- 1 Hvor en person har rejst sag om erstatningsansvar som følge af en handling eller undladelse i forbindelse med samarbejde i henhold til dette kapitel, skal de berørte parter, hvor det er hensigtsmæssigt, overveje at rådføre sig med hinanden for at afgøre hvordan en erstatning der måtte blive skyldig skal fordeles mellem dem.
- 2 En part der er blevet sagsøgt i en erstatningssag skal bestræbe sig på at underrette den anden part om sagen, i tilfælde af at den anden part måtte have en interesse i sagen.

Kapitel V – Samarbejde mellem FIU'er

Artikel 46 – Samarbejde mellem FIU'er

- 1 Parterne skal sikre, at FIU'er (finansielle efterretningsenheder) som defineret i denne konvention samarbejder med henblik på bekæmpelse af hvidvask ved indsamling og analyse eller, hvor det er hensigtsmæssigt, inden for den enkelte FIU og inden for de nationale beføjelser, efterforskning af relevante oplysninger om ethvert forhold, der måtte være et tegn på hvidvask.

- 2 Med henblik på stk. 1 skal hver part sikre, at FIU'erne spontant eller efter anmodning og enten i overensstemmelse med denne konvention eller ifølge eksisterende eller fremtidige overenskomster der er forenelige med denne konvention, udveksler alle tilgængelige oplysninger, der måtte være relevante for behandling eller analyse af informationer eller eventuelt undersøgelse fra den pågældende FIU's side af finansielle transaktioner relateret til hvidvask og de involverede fysiske eller juridiske personer.
- 3 Hver enkelt part skal sikre, at FIU'ernes udøvelse af deres funktioner i henhold til denne artikel ikke påvirkes af hvilken intern status de har, dvs. om de har status af administrative, retshåndhævende eller retslige myndigheder.
- 4 Enhver anmodning der fremsættes efter denne artikel skal ledsages af en kort redegørelse for de relevante forhold, som den anmodende FIU kender til. Den pågældende FIU skal i sin anmodning nærmere anføre hvorledes de ønskede oplysninger vil blive anvendt.
- 5 Når der fremsættes en anmodning i henhold til denne artikel, skal den anmodede FIU fremsende alle relevante oplysninger, herunder tilgængelige økonomiske oplysninger og de ønskede politimæssige data, der er anmodet om, uden at det er nødvendigt at fremsende en formel retsanmodning i henhold til gældende konventioner eller aftaler mellem parterne.
- 6 En FIU kan nægte at videregive oplysninger, der vil kunne føre til en svækkelse af en politimæssig efterforskning der foregår hos den anmodede part eller under specielle omstændigheder, hvor videregivelsen af oplysningerne vil stå i et klart misforhold til en fysisk eller juridisk persons eller den pågældende parts berettigede interesser eller på anden måde ikke vil stemme overens med grundlæggende principper i den anmodede parts egen lovgivning. Ved en sådan nægtelse skal der gives en tilstrækkelig forklaring til den FIU, der har anmodet om oplysningerne.
- 7 Oplysninger eller dokumenter der indhentes i henhold til denne artikel må kun anvendes til de formål der er fastlagt i stk. 1. Oplysninger der fremsendes af en FIU hos en anden part må ikke uden forudgående samtykke fra den afleverende FIU videregives til tredjemand eller anvendes af den modtagende FIU til andet end analyseformål.
- 8 Ved fremsendelsen af oplysninger eller dokumenter i henhold til denne artikel kan den fremsendende FIU lægge begrænsninger på og stille betingelser for anvendelsen af oplysningerne til anden brug end de i stk. 7 anførte formål. Den modtagende FIU skal overholde alle sådanne begrænsninger og betingelser.
- 9 Hvor en part ønsker at bruge modtagne oplysninger eller dokumenter i en politimæssig efterforskning eller strafforfølgning med henblik på de i stk. 7 anførte formål, kan den fremsendende FIU ikke nægte at give samtykke til en sådan anvendelse, med mindre dette sker på grundlag af begrænsninger ifølge den pågældende FIU's nationale lovgivning eller de betingelser der er anført i stk. 6. Ved enhver nægtelse af samtykke skal der gives en fyldestgørende forklaring.
- 10 FIU'erne skal træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder sikkerhedsforanstaltninger, for at sikre at oplysninger der fremsendes i henhold til denne artikel ikke kan tilgås af andre myndigheder, organisationer eller afdelinger.

- 11 De oplysninger der fremsendes skal beskyttes i overensstemmelse med Europarådets konvention af 28. januar 1981 om Beskyttelse af Personer med hensyn til Elektronisk Behandling af Persondata (ETS nr. 108) og under hensyntagen til Rekommandation nr. R(87)15 af 15. september 1987 fra Europarådets Ministerkomité vedrørende anvendelsen af personoplysninger i politisektoren, med mindst samme regler om fortrolighed og beskyttelse af persondata som de bestemmelser, der finder anvendelse ifølge den nationale lovgivning der er gældende for den anmodende FIU.
- 12 Den FIU der fremsender oplysninger kan fremsætte rimelige forespørgsler om, hvad de leverede oplysninger er anvendt til, og den modtagende FIU skal i den udstrækning det kan lade sig gøre give en sådan tilbagemelding.
- 13 Parterne skal oplyse om den enhed, der fungerer som FIU, i den forstand der er anført i denne artikel.

Artikel 47 – Internationalt samarbejde om udsættelse af mistænkelige transaktioner

- 1 Hver enkelt part skal vedtage de lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at en FIU kan indlede skridt af hastende karakter efter anmodning fra en udenlandsk FIU for at udsætte eller tilbageholde samtykke til gennemførelsen af en transaktion i det tidsrum og på de vilkår, der er foreskrevet i den pågældende FIU's nationale lovgivning om udsættelse af transaktioner.
- 2 De skridt der er anført i stk. 1 skal gennemføres, hvor den anmodede FIU finder det godtgjort, efter dokumentation af deres berettigelse fra den anmodende FIU, at:
  - a. transaktionen har forbindelse med hvidvaskning; og
  - b. transaktionen ville være blevet suspenderet, eller samtykke til fortsættelse af transaktionen ville være blevet tilbageholdt, hvis den pågældende transaktion havde været genstand for en national indberetning om en mistænkelig transaktion.

Kapitel VI – Overvågningsmekanisme og bilæggelse af tvister

Artikel 48 – Overvågningsmekanisme og bilæggelse af tvister

- 1 Parternes Konference (betegnet COP) skal være ansvarlig for at følge konventionens gennemførelse og:
  - a. skal overvåge at parterne gennemfører konventionen på ordentlig vis;
  - b. skal efter anmodning fra en part afgive en erklæring om ethvert spørgsmål vedrørende konventionens fortolkning og anvendelse.
- 2 COP'en skal gennemføre de funktioner der er nævnt i stk. 1.a ovenfor ved anvendelse af alle til rådighed værende offentlige resuméer fra en 'Select Committee of Experts on the Evaluation of Anti-Money Laundering Measures' (Moneyval) (for Moneyval lande) og alle til rådighed værende offentlige resuméer fra FATF (for FATF lande), suppleret med periodiske spørgeskemaer til selv-bedømmelse, hvor det måtte være relevant. Overvågningsproceduren skal kun dreje sig om områder, der er omfattet af denne konvention og

ikke dækket af andre relevante internationale standarder, der danner grundlag for gensidige evalueringer gennemført af FATF og Moneyval.

- 3 Hvis COP'en konkluderer, at den har behov for yderligere oplysninger for at kunne udføre sine funktioner, skal den træde i forbindelse med den pågældende part og, hvis COP'en finder det nødvendigt, under anvendelse af Moneyval proceduren og mekanismen. Den pågældende part skal dernæst rapportere tilbage til COP'en. På dette grundlag skal COP'en afgøre om der skal foretages en mere dybtgående vurdering af forholdene hos den pågældende part. Dette kan men behøver ikke nødvendigvis indebære et landebesøg af en evalueringsgruppe.
- 4 Hvis der opstår en tvist mellem parterne med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af konventionen, skal de søge tvisten bilagt ved forhandling eller ved en anden fredelig fremgangsmåde de måtte foretrække, herunder forelæggelse af tvisten for COP'en eller for en voldgiftsret, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for den Internationale Domstol efter aftale mellem de pågældende parter.
- 5 COP'en skal selv fastlægge sin forretningsorden.
- 6 Europarådets generalsekretær skal indkalde COP'en til møde senest et år efter at denne konvention er trådt i kraft. Derefter skal der afholdes møder i COP'en regelmæssigt i overensstemmelse med den forretningsorden, der er vedtaget af COP'en.

Kapitel VII – Afsluttende bestemmelser

Artikel 49 – Undertegnelse og ikrafttræden

- 1 Denne konvention skal være åben for undertegnelse af stater der er medlemmer af Europarådet, det Europæiske Fællesskab, samt stater der ikke er medlemmer men har deltaget i udarbejdelsen af konventionen. Disse stater eller det Europæiske Fællesskab kan udtrykke deres samtykke til at være bundet af konventionen ved:
  - a. undertegnelse uden forbehold for så vidt angår ratifikation, accept eller godkendelse; eller
  - b. undertegnelse med forbehold for ratifikation, accept eller godkendelse efterfulgt af ratifikation, accept eller godkendelse.
- 2 Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
- 3 Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor seks undertegnende stater, hvoraf mindst fire er medlemmer af Europarådet, har givet deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.
- 4 For så vidt angår en undertegnende stat, der efterfølgende giver sit samtykke til at være bundet af den, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for denne stats samtykke til at ville være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1.

- 5 Ingen stat der var part i konventionen af 1990 kan ratificere, acceptere eller godkende denne konvention uden at betragte sig som værende bundet af mindst de bestemmelser, der svarer til bestemmelserne i konventionen af 1990, som er bindende for denne stat.
- 6 Med virkning fra konventionens ikrafttræden skal de stater der er parter i denne og samtidig er parter i konventionen af 1990:
  - a. anvende bestemmelserne i denne konvention på deres indbyrdes forhold;
  - b. fortsætte med at anvende bestemmelserne i konventionen af 1990 i deres forhold til andre stater, der er part i den konvention men ikke i nærværende konvention.

Artikel 50 – Tiltrædelse af konventionen

- 1 Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomite efter at have konsulteret de kontraherende parter opfordre enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i udarbejdelsen, til at tiltræde konventionen ved en beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20.d i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de kontraherende stater, der er berettiget til at sidde i komiteen.
- 2 For så vidt angår tiltrædende stater træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af deres tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 51 – Territorialt anvendelsesområde

- 1 Enhver stat eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.
- 2 Enhver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne konvention til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af den pågældende erklæring.
- 3 Enhver erklæring der afgives i henhold til stk. 1 of 2 ovenfor kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, trækkes tilbage ved en meddelelse stilet til generalsekretæren. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af den pågældende meddelelse.

Artikel 52 – Forholdet til andre konventioner og aftaler

- 1 Denne konvention berører ikke rettigheder og forpligtelser for parterne, der følger af internationale, multilaterale aftaler vedrørende særlige forhold.
- 2 Parterne i denne konvention kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden vedrørende de forhold, der er omhandlet af denne konvention,

med henblik på at supplere eller styrke dens bestemmelser eller fremme gennemførelsen af de principper, som den indeholder.

- 3 Hvis to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår et spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår dette spørgsmål, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse eller regulere deres indbyrdes forhold i stedet for denne konvention, såfremt det fremmer internationalt samarbejde.
- 4 Parter der er medlemmer af den Europæiske Union skal i deres indbyrdes forhold anvende Fællesskabets og den Europæiske Unions regler, for så vidt der findes regler inden for Fællesskabet og den Europæiske Union der regulerer det pågældende område og er gældende for den konkrete sag, uden at det skal have negative virkninger for formålet og hensigten med nærværende konvention og dens gyldighed i sin helhed i forhold til andre parter.

Artikel 53 – Erklæringer og forbehold

- 1 Enhver stat eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument fremsætte en eller flere af de erklæringer der er anført i artikel 3 stk. 2, artikel 9 stk. 4, artikel 17 stk. 5, artikel 24 stk. 3, artikel 31 stk. 2, artikel 35 stk. 1 og 3 samt artikel 42 stk. 2.
- 2 Enhver stat eller det Europæiske Fællesskab kan endvidere på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument ved en erklæring stilet til generalsekretæren forbeholde sig ret til helt eller delvist ikke at anvende bestemmelserne i artikel 7 stk. 2 litra c; artikel 9 stk. 6; artikel 46 stk. 5 og artikel 47.
- 3 Enhver stat eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, hvordan denne stat eller Fællesskabet har til hensigt at anvende artikel 17 og 19 i denne konvention, navnlig under hensyntagen til gældende mellemstatlige aftaler inden for det internationale samarbejde om straffesager. Den pågældende skal underrette generalsekretæren for Europarådet om ændringer i disse oplysninger.
- 4 Enhver stat eller det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument fremsætte en erklæring om:
  - a. ikke at ville anvende artikel 3 stk. 4 i nærværende konvention; eller
  - b. kun delvist at ville anvende artikel 3 stk. 4 i nærværende konvention; eller
  - c. hvordan den har til hensigt at anvende artikel 3 stk. 4 i nærværende konvention.

Den pågældende stat skal sende underretning om ændringer i disse oplysninger til generalsekretæren for Europarådet.

- 5 Der kan ikke tages andre forbehold.
- 6 Enhver part der har taget et forbehold i henhold til denne artikel kan helt eller delvist trække dette tilbage ved en underretning stilet til generalsekretæ-

ren for Europarådet. En tilbagetrækning skal træde i kraft den dag hvor generalsekretæren modtager den pågældende underretning.

- 7 En part der har taget et forbehold vedrørende en bestemmelse i konventionen kan ikke forlange, at en anden part skal anvende den pågældende bestemmelse; dog kan den pågældende part, hvis forbeholdet er delvist eller betinget, kræve at bestemmelsen anvendes i den udstrækning den pågældende part selv har accepteret den.

Artikel 54 – Ændringer

- 1 Enhver part kan foreslå ændringer til konventionen, der af generalsekretæren for Europarådet skal viderebringes til Europarådets medlemsstater, det Europæiske Fællesskab samt til alle stater, der ikke er medlemmer men har tiltrådt eller været opfordret til at tiltræde denne konvention i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 50.
- 2 Enhver ændring, der foreslås af en part, skal viderebringes til Europarådets Strafferetskomité (CDPC), som skal forelægge sine synspunkter vedrørende den foreslåede ændring for Ministerkomitéen.
- 3 Ministerkomitéen skal behandle den foreslåede ændring samt den udtalelse, der er afgivet af Strafferetskomitéen (CDPC), og kan vedtage ændringen med det flertal der er anført i artikel 20.d i Europarådets statut.
- 4 Teksten til en ændring, der er vedtaget af Ministerkomitéen i overensstemmelse med stk. 3 i denne artikel, skal fremsendes til parterne til godkendelse.
- 5 Enhver ændring der vedtages i henhold til stk. 3 i denne artikel skal træde i kraft den tredivte dag efter, at alle parter har meddelt generalsekretæren deres godkendelse deraf.
- 6 Med henblik på ajourføring af de kategorier af strafbare forhold der er omfattet af bilaget samt ændring af artikel 13, kan enhver part eller Ministerkomiteen foreslå ændringer. Disse skal af Europarådets generalsekretær viderebringes til parterne.
- 7 Efter samråd med de parter der ikke er medlemmer af Europarådet og, om nødvendigt, Strafferetskomitéen (CDPC), kan Ministerkomiteen vedtage en ændring foreslået ifølge stk. 6, med det stemmeflertal der er anført i artikel 20.d i Europarådets statut. Ændringen skal træde i kraft efter udløbet af en periode på ét år efter den dag, hvor den er fremsendt til parterne. Inden for denne periode kan enhver part give besked til generalsekretæren om eventuelle indsigelser mod, at ændringen træder i kraft for dennes vedkommende.
- 8 Hvis en tredjedel af parterne meddeler generalsekretæren, at de gør indsigelse mod at ændringen træder i kraft, kan ændringen ikke træde i kraft.
- 9 Hvis mindre end en tredjedel af parterne meddeler, at de gør indsigelse, skal ændringen træde i kraft for de parter, der ikke har gjort indsigelse.
- 10 Når en ændring er trådt i kraft i henhold til stk. 6 til 9 i denne artikel, og en part oprindeligt har gjort indsigelse over for denne, skal ændringen træde i kraft i forhold til den pågældende part den første dag i måneden efter den dag, hvor denne part har fremsendt sin accept til Europarådets generalsekre-

tær. En part, der har gjort indsigelse, kan trække denne tilbage til enhver tid ved meddelelse herom til Europarådets generalsekretær.

- 11 Hvis en ændring er vedtaget af Ministerkomitéen, kan en stat eller det Europæiske Fællesskab ikke afgive samtykke til at være bundet af konventionen uden samtidigt at acceptere ændringen.

Artikel 55 – Opsigelse

- 1 En part kan til enhver tid opsig denne konvention ved en meddelelse herom fremsendt til Europarådets generalsekretær.
- 2 En opsigelse træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor meddelelsen derom er modtaget af generalsekretæren.
- 3 Denne konvention skal dog fortsat finde anvendelse på tvangsfuldbyrdelse af en konfiskation i henhold til artikel 23, hvor der er anmodet om denne i henhold til bestemmelserne i denne konvention før den dag, hvor opsigelsen træder i kraft.

Artikel 56 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær skal sende meddelelse til Europarådets medlemsstater, det Europæiske Fællesskab, de stater der ikke er medlemmer men har taget del i udarbejdelsen af konventionen, enhver stat der er blevet opfordret til at tiltræde den samt andre stater, der har tiltrådt denne konvention, om:

- a. undertegning;
- b. deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument;
- c. den dato hvor konventionen træder i kraft i henhold til artikel 49 og 50;
- d. erklæringer eller forbehold der fremsættes efter artikel 53; og
- e. enhver anden handling, meddelelse eller henvendelse der vedrører konventionen.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Warszawa, den 16. dag i maj 2005 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genparter heraf til Europarådets medlemsstater, til det Europæiske Fællesskab, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af denne konvention, samt til de stater, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag

- a. deltagelse i en organiseret kriminell sammenslutning og gangstervirksomhed;
- b. terrorisme, herunder finansiering af terrorisme;
- c. menneskehandel og menneskesmugling;
- d. seksuel udnyttelse, herunder seksuelt misbrug af børn;
- e. ulovligt salg af euforiserende og psykotropiske stoffer;
- f. ulovlig handel med våben;

- g. ulovlig handel med stjålne og andre værdier;
- h. korrupsion og bestikkelse;
- i. bedrageri;
- j. falskmøntneri;
- k. produktplagiering og -pirateri;
- l. miljøkriminalitet;
- m. mord, alvorlig legemsbeskadigelse;
- n. kidnapning, ulovlig tvang og gidseltagning;
- o. røveri og tyveri;
- p. smugling;
- q. afpresning;
- r. dokumentfalsk;
- s. pirateri og
- t. insiderhandel og markedsmanipulation.

Bilag 2

Tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering

Strasbourg, den 10. november 2012

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres muligheder for hver især og til sammen at reagere over for kriminalitet;

der henviser til bestemmelserne i Europarådets konvention om udlevering (ETS Nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet "konventionen") samt de to tillægsprotokoller dertil (ETS Nr. 86 og 98), udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975 og den 17. marts 1978;

der finder det ønskværdigt at supplere konventionen på en række områder for at forenkle og fremme udleveringsproceduren, hvor den der søges udleveret har givet samtykke dertil;

Er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Pligt til at udlevere efter den forenklede procedure

De kontraherende stater forpligter sig til at udlevere personer til hinanden i henhold til den forenklede procedure som bestemt ved nærværende protokol, hvor personerne søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1, forudsat at de pågældende har givet samtykke dertil, og at det tiltrædes af den anmodede part.

Artikel 2 – Indledning af proceduren

- 1 Når den der søges udleveret er genstand for en anmodning om foreløbig tilbageholdelse i henhold til konventionens artikel 16, skal der ved udlevering som anført i artikel 1 i nærværende protokol ikke fremsendes en anmodning om udlevering med tilhørende dokumentation i henhold til artikel 12 i konventionen. Følgende oplysninger afgivet af den anmodende part skal af den anmodede part anses for at være tilstrækkelige med henblik på anvendelse af artikel 3 til 5 i nærværende protokol og denne parts endelige beslutning om udlevering efter den forenklede procedure:
  - a. den ønskede persons identitet, herunder den pågældendes statsborgerskab eller statsborgerskaber, hvor dette er kendt;
  - b. den myndighed, der anmoder om anholdelse;
  - c. om der findes en arrestordre eller et andet dokument med samme juridiske virkning eller en eksigibel dom, samt en bekræftelse af at personen søges udleveret i henhold til konventionens artikel 1;
  - d. karakteren samt en juridisk beskrivelse af det strafbare forhold, herunder strafammen eller den idømte straf ved en endelig dom, herunder hvorvidt en del af dommen allerede er fuldbyrdet;
  - e. oplysning om forældelse og afbrydelse heraf;
  - f. en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tidspunkt, sted og graden af den begærede persons deltagelse deri;

- g. for så vidt det er muligt, følgerne af det strafbare forhold;
  - h. i tilfælde hvor der begæres udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en endelig dom, hvorvidt dommen er afsagt in absentia.
- 2 Uanset bestemmelserne i stk. 1, kan der anmodes om supplerende oplysninger, hvis de i det nævnte stk. 1 anførte oplysninger ikke er tilstrækkelige til at gøre det muligt for den anmodede part at træffe afgørelse om udlevering.
  - 3 I tilfælde hvor den anmodede part har modtaget en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12, skal nærværende protokol finde tilsvarende anvendelse.

Artikel 3 – Pligt til at informere personen

Hvor en person der begæres udleveret anholdes ifølge konventionens artikel 16, skal den kompetente myndighed hos den anmodede part, i henhold til egen lovgivning og uden ugrundet ophold, informere personen om den anmodning der er fremsat vedrørende denne og muligheden for anvendelse af den forenklede udleveringsprocedure i henhold til nærværende protokol.

Artikel 4 – Samtykke til udlevering

- 1 Samtykke fra den der søges udleveret og eventuelt dennes udtrykkelige afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen, skal gives over for den anmodede parts kompetente judicielle myndighed i henhold til den pågældende parts lovgivning.
- 2 Hver af parterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre sig at et samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, er tilvejebragt på en sådan måde, at det fastslås at den pågældende har givet samtykke og afkald frivilligt og med fuld bevidsthed om de retlige konsekvenser. Med henblik herpå skal den pågældende have ret til advokatbistand. Om nødvendigt skal den anmodede part sikre, at den der søges udleveret får bistand fra en tolk.
- 3 Samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning.
- 4 Med forbehold for stk. 5 kan et samtykke og eventuelt afkald, som anført i stk. 1, ikke tilbagekaldes.
- 5 Enhver stat kan på det tidspunkt hvor den undertegner protokollen eller deponerer sit instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse, eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at et samtykke og eventuelt et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes. Et samtykke kan tilbagekaldes, indtil den anmodede part træffer sin endelige afgørelse om udlevering efter den forenklede procedure. I så fald skal der ikke tages hensyn til perioden mellem meddelelsen om samtykke og om tilbagekaldelsen deraf ved beregningen af de i konventionens artikel 16 stk. 4 anførte tidsrum. Et afkald på retten til anvendelse af specialitetsreglen kan tilbagekaldes indtil den pågældende person udleveres. Enhver tilbagekaldelse af et samtykke til udlevering eller afkald på anvendelse af specialitetsreglen skal protokolleres i henhold til den anmodede parts lovgivning og umiddelbart meddeles til den anmodende part.

Artikel 5 – Afkald på anvendelse af specialitetsreglen

De enkelte stater kan, på det tidspunkt hvor de undertegner protokollen eller deponerer deres instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse eller et senere tidspunkt erklære, at de i konventionens artikel 14 indeholdte regler ikke skal være gældende, hvor den person der udleveres af den pågældende stat i henhold til artikel 4 i nærværende protokol:

- a. giver samtykke til udleveringen; eller
- b. giver samtykke til udlevering og udtrykkeligt giver afkald på sin ret til anvendelse af specialitetsreglen.

Artikel 6 – Underretninger i tilfælde af foreløbig anholdelse

- 1 Den anmodede part skal – således at den anmodende part, hvor det er nødvendigt, kan fremsende en anmodning om udlevering i henhold til konventionens artikel 12 – sende underretning så hurtigt som muligt og senest ti dage efter den dag, hvor den foreløbige anholdelse er sket, om hvorvidt den der ønskes udleveret har givet sit samtykke til udlevering.
- 2 I særlige tilfælde, hvor den anmodede part beslutter ikke at anvende den forenkledede procedure trods samtykke fra den pågældende person, skal denne part underrette den anmodende part derom i så tilstrækkelig god tid, at det er muligt for sidstnævnte at fremsende en begæring om udlevering før udløbet af den frist på 40 dage, der er fastsat i konventionens artikel 16.

Artikel 7 – Meddelelse om afgørelsen

Hvor den der søges udleveret har givet samtykke til udlevering, skal den anmodede part underrette den anmodende part om sin afgørelse med hensyn til udlevering efter den forenkledede procedure inden tyve dage efter den dag, hvor den pågældende har givet samtykke.

Artikel 8 – Kommunikationsmidler

I forbindelse med nærværende protokol kan henvendelser fremsendes elektronisk eller på andre måder, der indebærer skriftlig dokumentation, under forhold der gør det muligt for parterne at fastslå deres ægthed, samt via den Internationale Kriminalpolitiorganisation (Interpol). I ethvert tilfælde skal den pågældende part efter anmodning til enhver tid fremsende originaler eller bekræftede genparter af dokumenterne.

Artikel 9 – Overlevering af den person der ønskes udleveret

Overleveringen skal finde sted så hurtigt som muligt og helst inden for ti dage efter underretningen om afgørelsen om udlevering.

Artikel 10 – Samtykke afgivet efter udløbet af den i artikel 6 fastsatte tidsfrist

Hvor den der søges udleveret først har givet samtykke efter udløbet af den tidsfrist på ti dage, der er fastsat i protokollens artikel 6 stk. 1, skal den anmodede part anvende den forenkledede procedure som bestemt i nærværende protokol, hvis den pågældende part endnu ikke har modtaget en anmodning om udlevering inden for betydningen af konventionens artikel 12.

Artikel 11 – Overførsel

I tilfælde af overførsel i henhold til betingelserne i konventionens artikel 21, hvor en person skal udleveres til den anmodende part efter den forenklede procedure, skal følgende bestemmelser være gældende:

- a. begæringen om overførsel skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige efter artikel 2 stk. 1 i nærværende protokol;
- b. den part, der anmodes om at tillade overførsel kan anmode om supplerende oplysninger, hvis de oplysninger der er anført i litra a) ikke er tilstrækkelige til at den pågældende part kan træffe afgørelse om overførsel.

Artikel 12 – Forholdet til konventionen og andre internationale dokumenter

- 1 De ord og vendinger der er anvendt i denne protokol skal fortolkes med den betydning de er tillagt i konventionen. Med hensyn til de parter, der deltager i protokollen, skal konventionens bestemmelser finde *tilsvarende anvendelse*, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.
- 2 Bestemmelserne i denne protokol respekterer anvendelsen af konventionens artikel 28 stk. 2 og 3 vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale overenskomster.

Artikel 13 – Mindelige afgørelser

Europarådets europæiske udvalg vedrørende kriminalitetsproblemer skal holdes løbende informeret om anvendelsen af denne protokol og sørge for det fornødne for at fremme en mindelig afgørelse, hvis der måtte opstå vanskeligheder på grund af fortolkningen og anvendelsen af protokollen.

Artikel 14 – Undertegnelse og ikrafttræden

- 1 Denne protokol skal være åben for undertegnelse for de af Europarådets medlemsstater, der er deltagere i eller har undertegnet konventionen. Protokollen skal kunne ratificeres, accepteres eller godkendes. En undertegnende stat kan ikke ratificere, acceptere eller godkende protokollen, med mindre den pågældende stat tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen eller gør dette samtidigt. Instrumenterne om ratificering, accept eller godkendelse skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
- 2 Nærværende protokol træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af det tredje instrument vedrørende ratificering, accept eller godkendelse.
- 3 Med hensyn til en undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit instrument om ratificering, accept eller godkendelse, skal denne protokol træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor deponeringen er sket.

Artikel 15 – Tiltrædelse

- 1 En stat der ikke er medlem men har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol efter at den er trådt i kraft.
- 2 En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesinstrument hos Europarådets generalsekretær.

- 3 Med hensyn til enhver tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor tiltrædelsesinstrumentet er deponeret.

Artikel 16 – Territorial gyldighed

- 1 Enhver stat kan ved undertegnelsen eller deponeringen af sit instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse angive det territorium eller de territorier, hvor protokollen skal være gældende.
- 2 Enhver stat kan senere ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide gyldigheden af denne protokol til et andet territorium, der er anført i erklæringen. Protokollen skal i forhold til et sådant andet territorium træde i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende erklæring.
- 3 Enhver erklæring der fremsættes i henhold til de to foregående bestemmelser kan med hensyn til et territorium, der er anført i erklæringen, ophæves ved en meddelelse stilet til Europarådets generalsekretær. En ophævelse træder i kraft den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor generalsekretæren har modtaget den pågældende meddelelse.

Artikel 17 – Erklæringer og forbehold

- 1 Forbehold, som en stat måtte tage over for bestemmelser i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil, skal endvidere være gældende for denne protokol, med mindre den pågældende stat i øvrigt ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse erklærer andet. Det samme skal være gældende for erklæringer, der fremsættes vedrørende eller i kraft af bestemmelser i konventionen eller de to tillægsprotokoller dertil.
- 2 Enhver stat kan ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse erklære, at den benytter sig af retten til ikke helt eller delvist at tilslutte sig artikel 2 stk. 1 i denne protokol. Der kan ikke tages andre forbehold.
- 3 Enhver stat kan ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit instrument vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse eller senere fremsætte de erklæringer, der findes anført i artikel 4 stk. 5 samt artikel 5 i denne protokol.
- 4 Enhver stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, den har taget eller fremsat i overensstemmelse med denne protokol ved en erklæring fremsendt til Europarådets generalsekretær, idet denne erklæring skal træde i kraft pr. den dag, hvor den modtages.
- 5 Enhver part der har taget et forbehold til artikel 2 stk. 1 i denne protokol ifølge stk. 2 i denne artikel 17, kan ikke forlange, at en anden part anvender den pågældende artikel 2 stk. 1. Hvis den pågældende parts forbehold er delvist eller betinget, kan parten dog forlange at bestemmelsen anvendes, i det omfang parten selv har accepteret den.

Artikel 18 – Udtræden

- 1 Enhver part kan for så vidt angår parten selv udtræde af denne protokol ved en meddelelse fremsendt til Europarådets generalsekretær.
- 2 En sådan udtræden bliver gyldig den første dag i måneden efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.
- 3 Udtræden af konventionen medfører automatisk udtræden af denne protokol.

Artikel 19 – Meddelelser

Europarådets generalsekretær skal underrette Europarådets medlemsstater og enhver stat der har tiltrådt denne protokol om:

- a. eventuelle undertegnelser;
- b. deponeringen af instrumenter vedrørende ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse;
- c. den dag, hvor denne protokol træder i kraft i henhold til artikel 14 og 15;
- d. enhver erklæring der fremsættes efter artikel 4 stk. 5, artikel 5, artikel 16 og artikel 17 stk. 1, samt en eventuel ophævelse af en erklæring;
- e. ethvert forbehold der tages i henhold til artikel 17 stk. 2, og enhver tilbagekaldelse af et sådant forbehold;
- f. enhver underretning, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 18 samt den dag, hvor en stats udtræden træder i kraft;
- g. enhver anden handling, erklæring, underretning eller henvendelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget dertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 10. dag i november 2010, på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i et enkelt eksemplar, der skal deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter deraf til hver enkelt af de stater, der er medlemmer af Europarådet, samt til de stater, der ikke er medlemmer men har tiltrådt konventionen.

Bilag 3

Fjerde tillægsprotokol fra 2012 til den europæiske konvention om udlevering

Wien, den 20. september 2012

Europarådets medlemsstater, der undertegner denne protokol,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer;

der ønsker at styrke deres muligheder for at reagere over for kriminalitet, enkeltvist og tilsammen;

der henviser til bestemmelserne i den europæiske konvention om udlevering (ETS nr. 24), der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (i det følgende betegnet 'konventionen') samt de tre tillægsprotokoller dertil (ETS nr. 86 og 98 og CETS nr. 209) udfærdiget i Strasbourg henholdsvis den 15. oktober 1975, 17. marts 1978 og 10. november 2010;

der finder det ønskværdigt at modernisere en række af konventionens bestemmelser og supplere den på visse områder under hensyntagen til udviklingen i det internationale samarbejde i straffesager, efter at konventionen og tillægsprotokollerne dertil er trådt i kraft;

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Forældelse

Artikel 10 i konventionen skal afløses af følgende bestemmelser:

“Forældelse

- 1 Udlevering kan ikke finde sted, når der i henhold til lovgivningen hos den anmodende part er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.
- 2 Udlevering kan ikke nægtes på grund af, at der i henhold til lovgivningen hos den anmodede part vil være indtruffet forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret.
- 3 Enhver stat kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument afgive en erklæring om, at den forbeholder sig ret til ikke at bringe stk. 2 i anvendelse:
  - a. når en begæring om udlevering grunder sig på straffbare forhold, der efter den pågældende stats egen straffelov er underlagt dens egen kompetence; og/eller
  - b. hvis den pågældende stats nationale lovgivning udtrykkeligt forbyder udlevering, når tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret, vil være forældet i henhold til denne stats egen lovgivning.
- 4 Ved afgørelsen af, om tiltale eller fuldbyrdelse af straf over for den person, der begæres udleveret, vil være forældet efter en parts egen lov, skal

enhver part, der har taget forbehold efter stk. 3 i denne artikel, i henhold til sin egen lovgivning tage hensyn til handlinger eller hændelser, der er indtrådt hos den anmodende part for så vidt handlinger eller hændelser af samme karakter hos den anmodede part virker således at de afbryder eller standser forældelsen.”

Artikel 2 – Begæringen og de medfølgende dokumenter

1 Artikel 12 i konventionen skal afløses af følgende bestemmelser:

“Begæringen og de medfølgende dokumenter

- 1 Begæringen skal fremsættes skriftligt. Den skal fremsendes af justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed hos den anmodende part til justitsministeriet eller en anden kompetent myndighed hos den anmodede part. En stat, der ønsker at udpege en anden kompetent myndighed end justitsministeriet, skal underrette Europarådets generalsekretær om denne kompetente myndighed på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations- accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument samt om eventuelle senere ændringer vedrørende den kompetente myndighed.
- 2 Begæringen skal fremsendes med følgende dokumenter:
  - a. en genpart af en dom og den idømte straf eller en sikkerhedsforanstaltning der er umiddelbart eksigibel, eller af en arrestordre eller andre afgørelser med samme virkning, der er udstedt i henhold til en procedure der er fastlagt i den anmodende parts lovgivning;
  - b. en redegørelse for de strafbare forhold der begæres udlevering for. Tidspunkt og sted hvor forholdene er begået, en retlig beskrivelse deraf og en henvisning til de relevante lovbestemmelser, herunder bestemmelser om forældelse, skal anføres så nøjagtigt som muligt; og
  - c. en udskrift af de relevante lovbestemmelser eller, hvor dette ikke er muligt, en redegørelse for den relevante lovgivning og en beskrivelse, der er så nøjagtig som muligt, af den person der begæres udleveret tillige med øvrige oplysninger, der kan medvirke til at fastslå den pågældendes identitet, nationalitet og opholdssted.”

2 Artikel 5 i den anden tillægsprotokol til konventionen er ikke gældende mellem parter, der deltager i nærværende protokol.

Artikel 3 – Specialitetsreglen

Artikel 14 i konventionen skal afløses af følgende bestemmelser:

“Specialitetsreglen

- 1 En person der er udleveret kan ikke anholdes, tiltales, stilles for retten, domfældes eller tilbageholdes med henblik på gennemførelse af en straf eller sikkerhedsforanstaltning, ej heller kan den udleverede af nogen anden grund begrænses i sin personlige frihed, for et andet strafbart forhold begået forud for udleveringen end det forhold, som den pågældende er udleveret for, bortset fra i følgende tilfælde:

- a. når den part, der har udleveret den pågældende giver samtykke dertil. En begæring om samtykke skal fremsendes ledsaget af de i artikel 12 anførte dokumenter samt en retlig udskrift af en forklaring der måtte være afgivet af den udleverede vedrørende det pågældende strafbare forhold. Der skal gives samtykke, når det strafbare forhold, det begæres i forbindelse med, kan danne grundlag for udlevering i henhold til bestemmelserne i denne konvention. Afgørelsen skal træffes så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen om samtykke. Hvor det ikke er muligt for den anmodende part at overholde den tidsfrist der er anført i dette stk. 1.a skal denne part underrette den anmodende part og forklare grundene til forsinkelsen og den forventede tid, der er nødvendig før afgørelsen kan træffes;
- b. når den pågældende, efter at have haft mulighed for at udrejse af territoriet hos den part, hvortil der er sket udlevering, ikke har gjort dette indenfor 30 dage efter sin endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette territorium efter at være udrejst af det.

2 Den anmodende part kan dog:

- a. foretage efterforskning inden domsforhandling men ikke foranstaltninger, der begrænser den pågældendes personlige frihed;
- b. træffe alle nødvendige foranstaltninger ifølge sin egen lovgivning, herunder retsforfølgning trods tiltaltes fravær for at afværge retsvirkningerne af forældelse;
- c. træffe alle nødvendige foranstaltninger for at fjerne personen fra sit territorium.

3 Enhver stat kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument eller på et senere tidspunkt erklære, at en anmodende part, der har fremsat samme erklæring, ved fremsendelsen af en begæring om samtykke i henhold til stk. 1.a, ved en fravigelse af stk. 1 kan begrænse den udleveredes personlige frihed, dog forudsat at:

- a. den anmodende part enten samtidigt med anmodningen om samtykke i henhold til stk. 1.a eller senere meddeler den dato, hvor denne part har til hensigt at bringe en sådan begrænsning i anvendelse; og
- b. den kompetente myndighed hos den anmodende part udtrykkeligt anerkender modtagelsen af denne meddelelse.

Den anmodende part kan til enhver tid give udtryk for sin modstand mod en sådan begrænsning, hvilket skal medføre en pligt for den anmodende part til umiddelbart at ophæve begrænsningen, herunder eventuelt ved løsladelse af den udleverede.

4 Hvor beskrivelsen af det strafbare forhold, som en person er sigtet for, ændres under en sags forløb, skal den udleverede kun tiltales eller straffes for så vidt det fremgår af den nye beskrivelse, at det strafbare forhold efter sit gerningsindhold udgør et forhold der kan medføre udlevering.”

Artikel 4 – Videreudlevering til en tredje stat

Teksten i artikel 15 i konventionen skal udgøre stk. 1 i artiklen og suppleres med følgende bestemmelse som stk. 2:

”2 Den anmodede part skal træffe sin afgørelse vedrørende samtykke som anført i stk. 1 så hurtigt som muligt og senest 90 dage efter modtagelsen af anmodningen herom og eventuelt af de i artikel 12 stk. 2 anførte dokumenter. Hvor det ikke er muligt for den anmodede part at overholde den i dette stk. 2 anførte frist, skal denne part underrette den anmodende part og anføre grundene til forsinkelsen og den forventede tid, der er nødvendig før afgørelsen kan træffes.”

Artikel 5 – Gennemtransport

Artikel 21 i konventionen skal afløses af følgende bestemmelser:

“Gennemtransport

- 1 Transport gennem territoriet hos en af de kontraherende parter skal tillades efter fremsendelse af en anmodning herom, men forudsat at det pågældende strafbare forhold ikke af den part, der anmodes om at tillade gennemtransport, anses for at være et forhold af politisk eller rent militær karakter i henhold til artikel 3 og 4 i denne konvention.
- 2 Anmodningen om gennemtransport skal indeholde følgende oplysninger:
  - a. identiteten på den person, der skal udleveres, herunder dennes nationalitet/-er hvor denne/disse er kendt;
  - b. den myndighed, der anmoder om gennemtransport;
  - c. om der findes en kendelse om anholdelse eller en anden kendelse med samme retsvirkning eller en eksigibel dom, samt en bekræftelse af, at personen skal udleveres;
  - d. karakteren af det strafbare forhold og dets retlige beskrivelse, herunder strafammen eller den straf der er idømt ved den endelige dom;
  - e. en beskrivelse af de omstændigheder hvorunder det strafbare forhold er begået, herunder tid og sted og i hvilket omfang den person der begæres udleveret har været involveret.
- 3 I tilfælde af en landing, der ikke er planlagt, skal den anmodende part omgående bekræfte, at ét af de i artikel 12 stk. 2.a. anførte dokumenter foreligger. Denne underretning skal have virkning som en anmodning om foreløbig anholdelse som anført i artikel 16 og den anmodende part skal fremsende en anmodning om gennemtransport til den part på hvis territorium landingen er sket.
- 4 Gennemtransport af en person, der er statsborger i den i artikel 6 anførte betydning i et land, der anmodes om at tillade gennemtransport, kan nægtes.
- 5 Enhver stat kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument erklære, at den forbeholder sig ret til kun at tillade gennemtransport af en person på alle de betingelser eller enkelte af de betingelser, hvorpå den pågældende stat tillader udlevering.
- 6 Gennemtransport af en udleveret må ikke gennemføres gennem et territorium, hvor der er grund til at antage, at den pågældendes liv eller frihed kan være truet på grund af hans eller hendes race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning.”

Artikel 6 – Kommunikationskanaler og -midler

Konventionen skal suppleres med følgende bestemmelser:

“Kommunikationskanaler og -midler

- 1 I forbindelse med denne konvention, kan meddelelser fremsendes ved brug af elektroniske eller andre midler, der omfatter skriftligt bevis under forhold der gør det muligt for parterne at få bekræftet meddelelsernes ægthed. Under alle omstændigheder skal den pågældende part til enhver tid efter anmodning fremlægge originalerne eller bekræftede genparter af dokumenterne.
- 2 Anvendelse af Interpol (den Internationale Kriminalpolitiorganisation) eller diplomatiske kanaler er ikke udelukket.
- 3 Enhver stat kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument erklære, at den med henblik på artikel 12 og artikel 14 stk. 1.a i konventionen, forbeholder sig ret til at forlange at få originalen til eller en bekræftet genpart af anmodningen og de medfølgende dokumenter.”

Artikel 7 – Forholdet til konventionen og andre internationale overenskomster

- 1 De ord og udtryk, der er anvendt i denne protokol skal fortolkes inden for konventionens betydning. Med hensyn til parterne i denne protokol skal konventionens bestemmelser bringes i anvendelse, *mutatis mutandis*, i den udstrækning de er forenelige med bestemmelserne i denne protokol.
- 2 Bestemmelserne i denne protokol skal ikke have negative virkninger for anvendelsen af artikel 28 stk. 2 og 3 i konventionen vedrørende forholdet mellem konventionen og bilaterale eller multilaterale aftaler.

Artikel 8 – Venskabelig afgørelse

Konventionen skal suppleres med følgende bestemmelser:

“Venskabelig afgørelse

Europarådets Europæiske Strafferetskomite skal holdes underrettet om anvendelsen af konventionen og tillægsprotokollerne dertil og foretage alt, hvad der er nødvendigt for at fremme en venskabelig afgørelse af vanskeligheder, der eventuelt måtte opstå i forbindelse med deres anvendelse og fortolkning.”

Artikel 9 – Undertegning og ikrafttræden

- 1 Denne protokol skal være åben for undertegnelse af stater, der er medlemmer af Europarådet og som er parter i eller har undertegnet konventionen. Den skal enten ratificeres, accepteres eller godkendes. Denne protokol kan ikke ratificeres, accepteres eller godkendes af en undertegnende stat, med mindre den tidligere har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen eller gør dette samtidigt med denne protokol. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokumenterne skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

- 2 Denne protokol træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesdokument er deponeret.
- 3 Med hensyn til en undertegnende stat, der efterfølgende deponerer sit ratifikations- accept eller godkendelsesdokument, skal denne protokol træde i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor deponeringen er sket.

Artikel 10 – Tiltrædelse

- 1 En stat der ikke er medlem af Europarådet men har tiltrådt konventionen kan tiltræde denne protokol efter at den er trådt i kraft.
- 2 En sådan tiltrædelse skal ske ved deponering af et tiltrædelsesdokument hos Europarådets generalsekretær.
- 3 I forhold til en tiltrædende stat skal protokollen træde i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor deponeringen af tiltrædelsesdokumentet er sket.

Artikel 11 – Anvendelse med hensyn til tid

Denne protokol skal være gældende for anmodninger, der modtages efter at protokollen er trådt i kraft mellem de berørte parter.

Artikel 12 – Anvendelse med hensyn til territorium

- 1 Enhver stat kan på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument nærmere angive det territorium eller de territorier, hvor protokollen skal være gældende.
- 2 Hver enkelt stat kan til enhver tid ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udvide det territorium hvor denne protokol finder anvendelse til et andet territorium, der er anført i erklæringen. Med hensyn til et sådant territorium skal protokollen træde i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor generalsekretæren har modtaget erklæringen.
- 3 Enhver erklæring der fremsættes efter bestemmelserne i stk. 1 og 2 ovenfor kan med hensyn til et territorium, der er anført i den pågældende erklæring, trækkes tilbage ved en meddelelse stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagetrækningen skal træde i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dato, hvor generalsekretæren har modtaget meddelelsen herom.

Artikel 13 – Erklæringer og forbehold

- 1 Forbehold som en stat har taget over for de bestemmelser i konventionen samt tillægsprotokollerne dertil, der ikke ændres ved nærværende protokol, skal også finde anvendelse på denne protokol, med mindre den pågældende stat på tidspunktet for sin undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument erklærer noget andet. Det samme gælder tilsvarende for erklæringer der måtte blive fremsat

vedrørende eller på grund af bestemmelser i konventionen og tillægsprotokollerne dertil.

- 2 Forbehold og erklæringer fra en stats side over for en bestemmelse i konventionen, der ændres ved denne protokol, skal ikke være gældende mellem de stater, der er parter i denne protokol.
- 3 Der kan ikke tages forbehold vedrørende bestemmelser i denne protokol ud over de forbehold, der er anført i konventionens artikel 10 stk. 3 og artikel 21 stk. 5 som ændret ved denne protokol samt i artikel 6 stk. 3 i denne protokol. Gensidighedsprincippet kan bringes i anvendelse på forbehold der måtte være taget.
- 4 En stat kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold eller en erklæring, som den pågældende stat har meddelt i henhold til denne protokol ved en underretning til Europarådets generalsekretær, der skal træde i kraft fra og med den dag, hvor tilbagekaldelsen er modtaget.

Artikel 14 – Opsigelse

- 1 En part kan for sit eget vedkommende opsig denne protokol ved en meddelelse fremsendt til Europarådets generalsekretær.
- 2 Opsigelsen skal træde i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på seks måneder efter den dag, hvor Europarådets generalsekretær har modtaget opsigelsen.
- 3 En opsigelse af konventionen medfører automatisk en opsigelse af denne protokol.

Artikel 15 – Notifikationer

Europarådets generalsekretær underretter Europarådets medlemsstater og enhver stat der har tiltrådt denne protokol om:

- a. enhver undertegnelse;
- b. deponeringen af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesdokument;
- c. den dato hvor denne protokol træder i kraft i henhold til artikel 9 og 10;
- d. et forbehold, der måtte blive taget i henhold til artikel 10 stk. 3 og artikel 21 stk. 5 i konventionen som ændret ved denne protokol samt artikel 6 stk. 3 heri samt tilbagekaldelser af et sådant forbehold;
- e. enhver erklæring der fremsættes i henhold til artikel 12 stk. 1 og artikel 14 stk. 3 i konventionen som ændret ved denne protokol samt artikel 12 i denne protokol og enhver tilbagekaldelse af en sådan erklæring;
- f. meddelelser der modtages i henhold til bestemmelserne i artikel 14 samt datoen hvor opsigelsen træder i kraft;
- g. enhver anden handling, erklæring, underretning eller meddelelse vedrørende denne protokol.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndiget dertil, undertegnet denne protokol.

Udfærdiget i Wien den 20. september 2012 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed i et enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets ar-

kiv. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter til hver enkelt af Europarådets medlemsstater samt de stater, der ikke er medlemmer men har tiltrådt konventionen.

Bilag 4

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering	Lovforslaget
	§ 1
	I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1008 af 24. oktober 2012, foretages følgende ændringer:
§ 795. ... <i>Stk. 2.</i> Hos personer, som efter reglerne i § 170 er udelukket fra at afgive forklaring som vidne i sagen, er skriftlige meddelelser og lignende mellem den mistænkte og den pågældende person samt dennes noter og lignende vedrørende den mistænkte ikke genstand for ransagning. Hos personer, som er omfattet af § 172, er materiale, der indeholder oplysninger om forhold, som de pågældende efter § 172 er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i sagen, ikke genstand for ransagning.	1. I § 795 indsættes som <i>stk. 3</i> : ” <i>Stk. 3.</i> § 189 finder tilsvarende anvendelse. Når ransagningen foretages hos en virksomhed, gælder dette også for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.”
§ 804. Som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, eller krænkelser som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning kan der meddeles en person, der ikke er mistænkt, pålæg om at forevise eller udlevere genstande (edition), hvis der er grund til at antage, at en genstand, som den pågældende har rådighed over, kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. <i>Stk. 2.</i> ...	2. I § 804, <i>stk. 1</i> , indsættes efter 1. pkt.: ”Når pålæg meddeles en virksomhed, finder § 189 tilsvarende anvendelse for andre, der i kraft af deres tilknytning til virksomheden har fået kendskab til sagen.”

§ 2

I lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005, foretages følgende ændringer:

FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer og den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold

§ 5 a. Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer eller den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold, jf. bilag 3 og 4 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.

1. Overskriften til *kapitel 3 a* affattes således:

”Fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation efter øvrige konventioner”.

2. § 5 a affattes således:

”Afgørelser om konfiskation, som er omfattet af FN-konventionen imod ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, den europæiske konvention om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet af strafbart forhold samt Europarådets konvention om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme, jf. bilag 3, 4 og 5 til denne lov, kan fuldbyrdes efter reglerne i kapitel 3, når konventionens betingelser er opfyldt.”

3. Som *bilag 5* til loven indsættes:

”Bilag 5: Europarådets konvention af 16. maj 2005 om hvidvask, efterforskning, beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbare handlinger samt finansiering af terrorisme
[...].”

§ 3

I lov om udlevering af lovovertrædere, jf. lovbekendtgørelse nr. 833

af 25. august 2005, som ændret ved § 11 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, § 6 i lov nr. 542 af 8. juni 2006, § 1 i lov nr. 394 af 30. april 2007, § 2 i lov nr. 347 af 14. maj 2008, § 2 i lov nr. 99 af 10. februar 2009, § 2 i lov nr. 494 af 12. maj 2010 og § 2 i lov nr. 271 af 4. april 2011, foretages følgende ændringer:

§ 10. Udlevering kan kun ske på følgende vilkår:

1) Den udleverede må ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen end den, han er udleveret for, medmindre:

a)...

b) han, uanset at han i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil han er udleveret, har undladt dette; eller

c)...

§ 21. ...

Stk. 3. Sker udleveringen fra et nordisk land til et andet nordisk land, kan den pågældende føres gennem riget uden tilladelse.

1. I § 10, nr. 1, litra b, ændres ”45” til: ”30”.

2. I § 21 indsættes som *stk. 4*:

”*Stk. 4.* § 13 finder tilsvarende anvendelse.”

3. Efter § 21 b indsættes:

”§ 21 c. Ved udlevering til lande, som har tiltrådt den tredje tillægsprotokol til den europæiske konvention om udlevering, gælder reglerne i tillægsprotokollen, jf. bilag 3 til denne lov, medmindre andre regler om udlevering mellem Danmark og det pågældende land er mere vidtgående end reglerne i tillægsprotokollen.”

4. Som *bilag 3* til loven indsættes:

”Bilag 3: Tredje tillægsprotokol af 10. november 2010 til den europæiske konvention om udlevering.
[...].”

